The God Virus:

How Religion Infects Our Lives and Culture

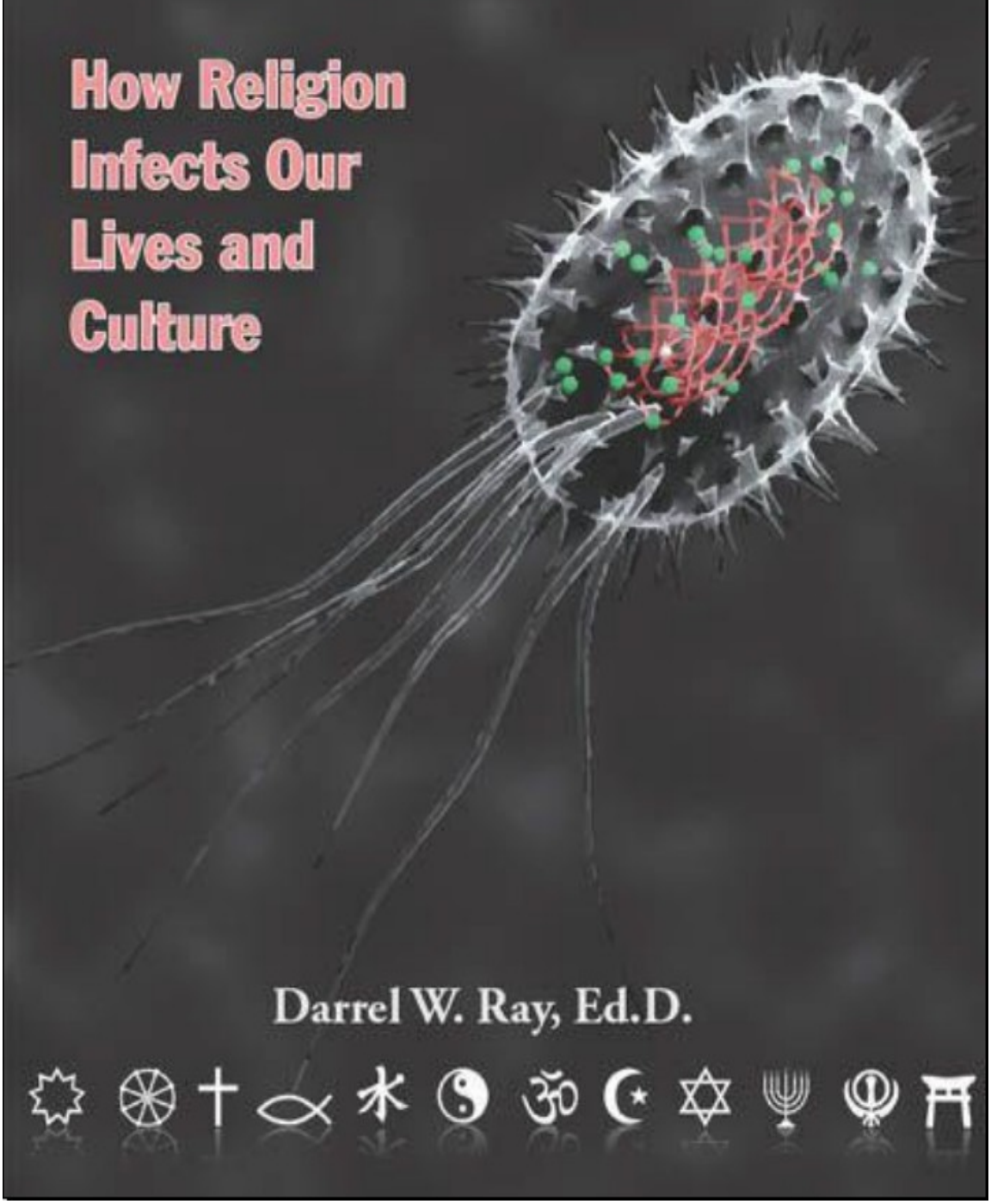

Darrel W. Ray, Ed.D.

Virusul Divin

Cum ne infectează religia viețile și cultura

de
Darrel W. Ray

doctor în ştiinţe economice

PREFAȚĂ ȘI MULȚUMIRI

Procesul de scriere, intervievare şi cercetare mi-a oferit ocazia de a asculta poveştile multor persoane care au evadat din religie. Majoritatea poveștilor lor reflectă următoarele patru teme:

1. Evenimente care le-au deschis ochii asupra manipulării religioase din viaţa sau familia lor;
2. Îndoieli îndelung ascunse sau reprimate cu privire la învăţături;
3. Actul sau declaraţia lor finală de eliberare de religia organizată; şi
4. Sabia cu două tăişuri de a trăi fără cârja unui prieten supranatural şi de a învăţa să accepte responsabilitatea deplină pentru viaţă.

Mulţi dintre ei au povestit atât teroarea, cât şi uşurarea pe care le-au simţit după ce au lăsat religia în urmă. Teroarea de a-şi da seama că nu mai există un prieten imaginar; uşurarea că nimeni nu se mai uită peste umărul lor. Câţiva au descris experienţa ca fiind similară cu cea a unui copil care învaţă să meargă la culcare fără ursuleţul de pluş preferat. Alţii au descris-o ca pe o simplă maturizare sau ca pe o depăşire a nevoii de prieteni imaginari din copilărie.

Nu vreau să las impresia că toţi cei care au contribuit şi au ajutat la această carte sunt complet de acord cu ea. Fiecare dintre noi are propria sa călătorie. Speranţa mea este că întrebările şi instrumentele pe care le oferă această carte îi vor determina pe cititori să examineze critic influenţa religiei în viaţa şi cultura lor.

Este o plăcere să îi recunosc pe prietenii şi colegii care m-au ajutat să îmbunătăţesc această carte în multe feluri. Fiul meu, Aaron, a fost inspiraţia iniţială. Discuţiile noastre despre religie şi filosofie m-au făcut să cred că există multe de împărtăşit din viaţa şi pregătirea mea academică. Dr. Dan Dana, prietenul şi colegul meu de-o viaţă, mi-a oferit încurajare şi sprijin la fiecare pas. Discuţiile noastre lunare la cină au contribuit la rafinarea multor idei. Este un dar profund să ai un prieten atât de loial.

Missy Andeel, Susan Henrie şi Jaime Vogt au oferit un feedback remarcabil, care mi-a demonstrat puterea metaforei virusului divin. Le sunt recunoscător pentru eforturile lor şi pentru disponibilitatea de a-şi împărtăşi experienţele cu mine.

Susan Hart şi Judy Roepke au rămas aproape de proiect, oferind sprijin şi feedback în fiecare etapă. Numeroasele noastre discuţii şi experienţe împărtăşite au avut ca rezultat idei noi şi unele modificări.

Viaţa este plină de coincidenţe. Într-un avion spre Europa, am întâlnit-o pe Ceil Wirth şi am iniţiat o conversaţie cu ea despre această carte. Ulterior, ea a cerut să citească manuscrisul. Întrebările şi sugestiile ei de editare au dus la multe schimbări instrumentale. Nu suntem de acord cu totul, dar ideile şi încurajările ei au fost binevenite.

Alţi cititori au oferit perspective valoroase şi şi-au împărtăşit experienţele. Chris Coope, Julie Price, Dave Carleski, Michele Lubbers, Janet Boehm şi minunata mea colegă, Laura Northcutt, au oferit fiecare timp şi energie acestui proiect în mod dezinteresat.

De asemenea, le sunt recunoscător lui Kenny Nipp, Earl Doherty şi Hemant Mehta, care au văzut valoarea manuscrisului şi m-au încurajat să îl duc la bun sfârşit.

Îi mulţumesc lui Shayne Schuldt, care a făcut o treabă minunată în proiectarea şi grafica cărţii, inclusiv coperta.

De asemenea, le sunt îndatorată celor două editoare ale mele, Kirsten McBride şi Deborah Shouse, pentru atenţia la detalii şi ochiul lor critic.

Deşi nu le pot folosi numele aici, le sunt recunoscătoare numeroşilor oameni religioşi pe care i-am intervievat ca parte a cercetării mele pentru carte. Deşi unii au fost deschişi să discute şi să-mi critice ideile, majoritatea nu au dorit să fie recunoscuţi.

CUPRINS

Introducere
Capitolul 1: Religia ca virus
Capitolul 2; Cum supraviețuiesc și cum domină religiile
Capitolul 3: Religia civilă americană
Capitolul 4: Dumnezeu te iubește - Vina care leagă
Capitolul 5: Sexul și virusul Dumnezeu
Capitolul 6: Mitul moralității neschimbătoare
Capitolul 7: Isus, salvatorul meu personal: Rădăcinile evanghelismului american
Capitolul 8: Inteligența. Personalitatea și virusul lui Dumnezeu
Capitolul 9: Înțelegerea și conviețuirea cu virusul lui Dumnezeu
Capitolul 10: Călătoria: Trăind o viață fără virus
Capitolul 11: Virusul lui Dumnezeu și știința
Capitolul 12: Viitorul unei iluzii
Index

INTRODUCERE

„Lanțurile pe care le poartă oamenii și le-au făurit singuri. Rupeți-le lanțurile și ei vor plânge pentru siguranța pierdută”.

- John Passmore, filosof australian

Religia ne afectează în fiecare zi în moduri pe care nu le putem realiza. Îl face pe unchiul Ned să petreacă ore întregi rugându-se pentru tine; îi oferă vecinei tale baptiste un motiv să își respingă propriul copil care s-a căsătorit cu o catolică; o învață pe sora ta penticostală să își plesnească copiii pentru a-i împiedica să ajungă în iad; îi cere unui preot catolic să își refuze apetitul sexual; îi determină pe oameni să dea sume enorme de bani organizațiilor religioase; și te face să eviți să vorbești cu verișoara ta Jennie de teamă că ar putea încerca să te convertească la Martorii lui Iehova. Religia are influențe atât evidente, cât și subtile - asupra ta și asupra societății.

Această carte explorează impactul religiei asupra ta și asupra lumii tale. Ea trage cortina de mister și oferă modalități de a înțelege și de a lua decizii în cunoștință de cauză cu privire la religie.

V-ați întrebat vreodată ce face religia atât de puternică? Ce îi face pe oameni să profeseze o credință profundă, chiar dacă acționează în moduri care trădează această credință? Ce îi face pe oameni să fie orbi la iraționalitățile propriei lor religii, dar să vadă clar problemele altor religii? Cum își croiește ea drum în sistemul nostru politic? Dacă aceste întrebări și altele asemănătoare vă interesează, această carte vă va ajuta să înțelegeți puterea ei asupra dumneavoastră, familiei și culturii dumneavoastră.

Timp de mii de ani, religia a pătruns în societăți, în mare parte neexplicată și necontestată. Pur și simplu a existat. Cei care încercau să pună la îndoială sau să expună religia erau adesea persecutați, cărțile arse, excomunicați sau chiar executați. De la Galileo la Darwin, de la Salman Rushdie la Theo van Gogh[1], putea fi periculos să critici sau să explici ceea ce biserica, preotul sau imamul spuneau că este inexplicabil.

Înainte de teoria bolilor bazate pe germeni, viruși și paraziți, medicii nu aveau instrumentele necesare pentru a înțelege boala și propagarea ei. Preoții le spuneau oamenilor că bolile sunt rezultatul păcatului, al Satanei și al spiritelor rele. Odată cu descoperirea microbilor, oamenii de știință au obținut noi instrumente pentru a înțelege boala. Ei au putut studia strategiile de infectare, imunitatea, epidemiologia și multe altele. Dintr-o dată, bolile teribile din trecut au devenit de înțeles. Ciumele din Europa, febra galbenă, variola, pneumonia, tuberculoza, sifilisul etc., erau acum îndepărtate de divinitate și plasate direct în lumea naturală.

Diferiți filosofi - de la Spinoza la Voltaire, de la Feuerbach la Marx - au deschis o cale către înțelegerea religiei și a rolului acesteia în societate, însă abia după ideea lui Richard Dawkins despre „virușii minții”[2] am obținut o modalitate de a examina religia la fel de atent cum examinăm epidemiologia virusului gripal. Această carte va arăta cum se încadrează religiile de toate tipurile în lumea naturală, cum funcționează ele în mintea și cultura noastră și cât de asemănătoare sunt cu germenii, paraziții și virușii care ne locuiesc în corp.

Această carte le datorează foarte mult lui Richard Dawkins și Daniel Dennett,[3] dar încearcă să meargă un pas mai departe, arătând cum funcționează ideile lor revoluționare în viața de zi cu zi.

---

1 Galileo a fost plasat în arest la domiciliu în ultimul an al vieții sale; opera lui Darwin a fost suprimată de multe religii de când a fost publicată pentru prima dată în 1859; Salman Rushdie a fost amenințat cu moartea de când și-a scris romanul Versetele satanice (Macmillan, 2000) și Theo van Gogh a fost ucis pentru că a produs un scurtmetraj critic la adresa islamului.

2 Richard Dawkins, Viruses of the Mind [eseu on-line] (1991, accesat la 20 noiembrie 2008); disponibil la http://cscs.umich.edu/~crshalizi/Dawkins/viruses-of-the-mind.html; Internet.

3 Richard Dawkins, The Selfish Gene (Oxford University Press, 1976); Richard Dawkins, The God Delusion (Houghton Mifflin, 2006) și Daniel Dennett, Breaking the Spell: Religion as a Natural Phenomenon (Viking Adult, 2006).

Paradigma creată de ei poate explica fundamentalismul unchiului Ned, comportamentul sexual al unui preot decăzut dintr-o mega-biserică, practicile de creştere a copiilor ale vecinului vostru penticostal, de ce 19 bărbaţi au pilotat avioane în World Trade Center sau de ce femeile se aruncă în aer în pieţele aglomerate din Bagdad.

Ca membru al culturii occidentale, sunteţi afectat de îndoctrinarea religioasă. Indiferent de educaţia pe care aţi primit-o, trăiţi într-o mare religioasă şi nu vă puteţi abţine să nu îmbibaţi o parte din ape. Această carte vă va ajuta să vă uitaţi la zonele pe care le-aţi putut trece cu vederea în călătoria dumneavoastră. Dogma religioasă, obiceiurile, credinţele sau vinovăţia vă pot afecta în moduri pe care poate nu le recunoaşteţi.

În ultimii ani am devenit alarmat de rolul pe care religia îl joacă din ce în ce mai mult în societate. Religia pare să se injecteze în şcoli, tribunale, adunări legislative, politică prezidenţială şi consilii şcolare locale, deturnând discuţiile raţionale despre probleme din lumea reală, cum ar fi educaţia ştiinţifică, dezvoltarea economică, ajutorarea în caz de dezastre şi război.[4] În afara Statelor Unite, violenţa şi intoleranţa manifestate de fundamentalişti şi culte din întreaga lume aduc o urgenţă în sarcina de a înţelege religia şi puterea sa. Unele persoane foarte înfricoşătoare propovăduiesc ura şi intoleranţa. Cuvintele lor sună asemănător cu limbajul epurării etnice.

Iată citatele unor lideri cunoscuţi:

Sper să trăiesc să văd ziua în care, la fel ca în primele zile ale ţării noastre, nu vom mai avea şcoli publice. Bisericile le vor fi preluat din nou şi creştinii le vor conduce. Ce zi fericită va fi aceea!

-Jerry Falwell-[5]

Nu va exista niciodată pace în lume până când casei lui Dumnezeu şi poporului lui Dumnezeu nu li se va acorda locul de conducere care li se cuvine în fruntea lumii.

-Pat Robertson[6]

Scopul pe termen lung al creştinilor în politică ar trebui să fie acela de a obţine controlul exclusiv asupra francizei. Celor care refuză să se supună public sancţiunilor eterne ale lui Dumnezeu prin supunerea la semnele publice ale legământului Bisericii Sale - botezul şi sfânta împărtăşanie - trebuie să li se refuze cetăţenia, la fel ca în Israelul antic.

-Gary North[7]

Vreau să lăsaţi un val de intoleranţă să vă cuprindă. Vreau să lăsaţi un val de ură să treacă peste voi. Da, ura este bună ... Scopul nostru este o naţiune creştină. Avem o datorie biblică, suntem chemaţi de Dumnezeu să cucerim această ţară. Nu vrem timp egal. Nu vrem pluralism.

-Randall Terry[8]

Noi - cu ajutorul lui Dumnezeu - facem apel la fiecare musulman care crede în Dumnezeu şi doreşte să fie răsplătit să respecte ordinul lui Dumnezeu de a-i ucide pe americani şi de a le jefui banii oriunde şi oricând îi găsesc. De asemenea, facem apel la ulema, liderii, tinerii şi soldaţii

---

4 Corespondentele religioase ale acestora sunt promovarea în şcoli a unor alternative la evoluţie, creaţionism, opoziţia faţă de cercetarea celulelor stem, liderii religioşi care declară diverse uragane ca fiind mânia lui Dumnezeu asupra unor oraşe precum Orlando sau New Orleans şi George W. Bush care numeşte războiul din Irak o cruciadă.

5 Reverendul Jerry Falwell, America Can Be Saved (Sword of the Lord Publishers, 1979), 52-53, din Albert J Menendez şi Edd Doerr, The Great Quotations on Religious Freedom (Prometheus Books, 2002).

6 Pat Robertson, The New World Order, New Ed ed. (Thomas Nelson, March 1992).

7 Gary North, Political Polytheism: the Myth of Pluralism (Institute for Christian Economics, 1989). Dragul reconstrucţioniştilor creştini, North a prezis o catastrofă în cazul unui război cu Uniunea Sovietică în 1985 şi a prezis că Y2K va duce la o catastrofă globală. El crede în domnia creştină supremă. Este membru al Bisericii Prezbiteriene din America.

8 Relatat de The News Sentinel (Fort Wayne, IN), 16 august 1993. Randall Terry, fondator al Operation Rescue. Terry, un catolic, după mai multe aventuri extraconjugale, a divorţat în 2000 şi este acum recăsătorit cu trei copii. Lista lungă de transgresiuni ale lui Terry împotriva propriilor convingeri este remarcabilă, dacă nu unică, printre cei care îşi apără cel mai pompos religia.

musulmani să lanseze raidul împotriva trupelor americane ale Satanei și a susținătorilor diavolului care se aliază cu ele și să îi disloce pe cei care se află în spatele lor, astfel încât să învețe o lecție.

-Edictul lui Osama Bin Laden[9]

În fiecare dintre aceste citate, ura, intoleranța, supremația și exclusivitatea sunt concepte centrale. Un obiectiv important al acestei cărți este de a explica puterea religiei de a conduce acest tip de gândire și comportament.

Filozoful australian John Passmore a spus: „*Lanțurile pe care le poartă oamenii le-au făurit singuri. Rupeți-le lanțurile și ei vor plânge pentru siguranța pierdută*”. Această carte este despre ruperea lanțurilor ascunse, descoperirea modului în care religia acționează subtil în cultura și mințile noastre și învățarea modului de a trăi fără lanțuri.

Despre autor

Sunt psiholog și un student al religiei și societății. Crescut într-un mediu fundamentalist al Bisericii lui Hristos, am urmat cursurile unui mic colegiu quaker ca student, apoi am absolvit un masterat în religie la un seminar metodist și un doctorat în consiliere psihologică la Colegiul George Peabody al Universității Vanderbilt. Am devenit agnostic la 30 de ani și ateu la 40 de ani. Deși călătoria mea influențează această lucrare, ea nu este biografică. Ea creează un cadru prin care veți putea vedea și analiza credințele și comportamentul religios, inclusiv pe al dumneavoastră.

O notă privind terminologia

Folosesc termenul „nonteist” pentru a mă referi la dumneavoastră, cititorul. Doresc să îi includ pe toți cei care s-ar putea încadra în această categorie: agnostici, deiști, atei, liber-cugetători, persoane spirituale etc. Ați putea fi chiar episcopalian, unitarian, quaker sau persoană spirituală nereligioasă. Eu îi numesc religioși pe cei care sunt foarte religioși, fundamentaliști, superstițioși sau membri ai unui cult. Nu contează cum vă numiți. Voi explora împreună cu dumneavoastră puterea religiei asupra vieții noastre și voi aduce o nouă paradigmă pentru înțelegerea comportamentului religios în lumea noastră.

În cele din urmă, voi scrie cu majuscule doar numele anumitor zei, cum ar fi Allah, Iehova, Zeus și Iisus. Cuvântul „dumnezeu” va fi scris cu minuscule, cu excepția cazului în care este inclus într-un citat direct.

Structura cărții

Pornind de la o „imagine de ansamblu”, trecem la aspectele sociale, psihologice și, în cele din urmă, personale. Capitolele 1 și 2 au o viziune largă și argumentează asemănările religiei cu lumea biologică. Capitolele 3-7 explorează aspectele sociale, politice și psihologice ale religiei, inclusiv subiecte precum tehnicile hipnotice ale predicatorilor evanghelici, rolul sexului, al vinovăției și al moralității în propagarea religiei, precum și personalitatea și inteligența. Capitolele 8 până la 10 examinează influența religioasă în viața și familia dumneavoastră. S-ar putea să găsiți unele instrumente noi pentru a vă înțelege istoria religioasă sau educația. În cele din urmă, capitolele 11 și 12 sunt dedicate științei și viitorului religiei.

9 The American Muslim, Bin Laden's Fatwa: A Call to Harabah [articol on-line] (11 februarie 2003, accesat la 21 noiembrie 2008); disponibil la adresa http://www.theamericanmuslim.org/fam.php/features/articles/bin_ladens_fatwa_a_call_to_harabah/; Internet.

CAPITOLUL 1: RELIGIA CA VIRUS

„Disprețuim toate reverențele și toate obiectele de reverență care sunt în afara listei noastre de lucruri sacre și totuși, cu o ciudată inconsecvență, suntem șocați când alți oameni disprețuiesc și murdăresc lucrurile care sunt sfinte pentru noi."

-Mark Twain

Prezentare generală

În acest capitol, vom examina paralelele remarcabile dintre metodele de propagare ale unor sisteme biologice și strategiile religiei.

Un experiment de gândire

Imaginați-vă acest scenariu: Ai o conversație serioasă cu un prieten profund creștin. Prietenul tău este inteligent, bine educat și bine informat. Sunteți de acord să înregistrați ședința. Subiectul este islamul. În timpul sesiunii, discutați despre faptul că Mohammed a fost un profet autoproclamat și că a susținut că a vorbit cu Allah și cu îngerii. El a scris o carte despre care a afirmat că este infailibilă și că a zburat de la Ierusalim la cer pe un cal.

În timpul conversației, sunteți de acord că Mahomed a delirat probabil crezând că poate vorbi cu Dumnezeu. Sunteți de acord că Coranul a fost scris în mod clar de Mohammed și nu de Allah. Este ridicol ca el să pretindă că este ultimul profet și că toți ceilalți sunt falși. Nici tu și nici prietenul tău nu puteți crede că a zburat până în cer, cu atât mai puțin că s-a urcat pe un cal. Totul pare prea nebunesc și amândoi sunteți de acord că este greu de înțeles cum ar putea cineva să creadă într-o astfel de religie. La sfârșitul conversației, spui că musulmanii nu și-au ales religia, ci s-au născut în ea Oricine ar fi expus atât creștinismului, cât și islamului ar vedea că creștinismul este adevărata religie.

În următoarele câteva zile, transcrieți înregistrarea pe hârtie. Apoi schimbați toate referirile la Mahomed și le transformați în Iisus. Acum documentul arată cam așa:

> *În timpul conversației, amândoi sunteți de acord că Iisus a avut probabil iluzii când a crezut că poate vorbi cu Iehova. Biblia a fost scrisă în mod clar de oameni și nu de Iehova. Amândoi sunteți de acord că este ridicol ca Iisus să pretindă că este ultimul profet și că toți cei de mai târziu sunt falși. Niciunul dintre voi nu poate crede că a înviat din morți sau că a zburat la cer. Totul sună prea nebunesc și este greu de înțeles cum ar putea cineva să creadă într-o astfel de religie. La sfârșitul conversației, amândoi sunteți de acord că creștinii nu și-au ales religia; ei s-au născut în ea. Oricine a fost expus atât la creștinism, cât și la islam, ar vedea că islamul este adevărata religie.*

Acum, spune-i prietenului tău: „Am făcut o transcriere a conversației noastre despre islam și aș dori să o revăd cu tine." În timp ce o citești, urmărește-i reacția. Cum răspunde la fiecare afirmație? Cât de repede devine defensivă? Cât de repede începe să formuleze argumente elaborate care nu au mai multă bază factuală decât prima conversație? Dacă persistați în această linie de raționament paralel, cât timp va trece până când se va înfuria sau va întrerupe conversația? Ar putea această conversație să vă afecteze prietenia?

Puteți face același experiment cu alte religii profetice. De exemplu, înlocuiți Joseph Smith cu mormonismul sau Moise cu iudaismul. Acest experiment ilustrează activitatea virusului divin. Acesta infectează creierul și alterează abilitățile de gândire critică. Lasă abilitățile intacte pentru alte religii, dar dezactivează gândirea critică cu privire la propria religie. Țineți cont de acest experiment de gândire pe măsură ce explorăm comportamentul de tip virus al religiei la nivelul indivizilor și al societății.

Sindromul convertirii religioase

Ați observat vreodată pe cineva trecând printr-o convertire religioasă? Persoana vi se pare perfect rezonabilă şi nu are nicio preocupare deosebită pentru religie. Apoi îi moare un părinte, un prieten sau un copil, se îmbolnăveşte grav sau este implicată într-un accident de maşină. În doar câteva săptămâni, el caută şi găseşte răspunsuri la toate întrebările vieţii şi începe să studieze şi să emită tot felul de doctrine. În timpul unei astfel de perioade de vulnerabilitate, religia poate controla creierul unei persoane. În multe cazuri, persoana se va alătura unui fel de grup fundamentalist sau carismatic.

Un asociat de-al meu şi-a pierdut recent tatăl din cauza cancerului. Înainte de această traumă familială, el era o persoană nereligioasă. După moartea tatălui său, a avut parte de un caz sever de religie care i-a schimbat dramatic personalitatea. O seară petrecută la o masă bună într-un restaurant a devenit un calvar în referinţele lui Iisus. Nu aveai cum să ai o conversaţie cu el pe orice subiect fără ca religia să se strecoare. A devenit foarte obositor. Curând am încetat de tot să-l mai văd.

Viziunile şi convertirile religioase au fost raportate timp de secole. Acestea prezintă asemănări remarcabile, indiferent de religie sau cultură. William James a observat similitudinile cu peste un secol în urmă în cartea sa, *The Varieties of Religious Experience* (1902). Ce ar face ca o convertire islamică să arate şi să semene cu una creştină? De ce ar putea o epifanie hindusă să semene foarte mult cu o căutare a viziunii de către nativii americani?

Ştiinţa neurologică a arătat că astfel de experienţe pot fi create prin stimularea creierului. Astfel, simpla stimulare neurologică poate evoca experienţe mistice. Nativii americani care foloseau Peyote sau Dr. Timothy Leary care folosea LSD au demonstrat acest lucru cu mult timp în urmă. Ştim că experienţele care par mistice sunt foarte probabil răspunsuri neurologice la o serie de lucruri care apar în mod natural în mediu sau în creier. Experienţele apropiate de moarte raportate de oameni timp de secole şi în toate culturile au asemănări remarcabile cu cele raportate în experimentele de stimulare neurologică.

Dr. Olaf Blanks, neurolog la Şcoala Politehnică din Lausanne, Elveţia, concluzionează în urma cercetărilor sale privind stimularea creierului: „Poate fi tentant să invocăm supranaturalul atunci când acest simţ al corpului merge prost, adevărata explicaţie este una foarte naturală, încercarea creierului de a da sens unor informaţii contradictorii.” [10]

Ceea ce a fost numit „mistic” timp de secole poate fi acum reprodus în laboratorul Dr. Blanks cu ajutorul sondelor electrice ale creierului.

Cine eşti tu şi ce ai făcut cu prietenul meu?

Unii oameni care experimentează o convertire religioasă par să treacă printr-o schimbare de personalitate. Aceştia pot fi destul de amabili şi dezinvolţi atunci când vorbesc despre lucruri banale, dar când încep să vorbească despre „credinţa” lor, comportamentul lor se schimbă. Tonul vocii lor se modifică, zâmbetul lor devine tensionat şi devin defensivi atunci când sunt întrebaţi despre dovezile credinţei lor. Devine dificil să ai o conversaţie prietenoasă cu ei. Seamănă cu o scenă din filmul cult *Invasion of the Body Snatchers* (1978), în care păstăile extraterestre preiau creierul şi corpul oamenilor şi îi transformă în automate fără emoţii.

Odată ce o persoană s-a convertit la o religie, este dificil să aibă o conversaţie raţională despre aspectele iraţionale ale religiei sale. Este ca şi cum ceva a invadat persoana şi a preluat o parte din personalitatea sa. Nu mai poţi vorbi direct cu el. În schimb, pare ca şi cum comunicarea este canalizată printr-o fiinţă religioasă care trăieşte în interiorul său. Din gura lui ies răspunsuri bine repetate. Lucruri de genul: „Este un mister şi nu suntem meniţi să îl înţelegem”. Sau „Dumnezeu se aşteaptă ca noi să-i urmăm poruncile fără să punem întrebări”. „Iisus mi-a vorbit şi ştiu că este în inima mea”. Este rapid evident că analiza raţională a acestor afirmaţii nu este permisă.

Infecţia religioasă

10 Sandra Blakeslee, „Out-of-Body Experience: Your Brain Is to Blame”, The New York Times, 3 octombrie 2006 şi Shahar Arzy, etal, «Induction of an illusory shadow person», Nature, 443 (21 septembrie 2006): 287.

Richard Dawkins și alții au remarcat asemănările dintre religii și controlul comportamental parazitar al anumitor animale. De exemplu, Daniel Dennett scrie despre religie ca un parazit în *Breaking the Spell*. Nu intenționez să reproduc munca lor, ci să mă bazez pe ideea naturii parazitare a religiei într-un mod care să ne ofere îndrumări despre cum să trăim într-o lume religioasă.

Pentru restul acestui capitol, vom face un tur al religiei folosind metafora virușilor. Nu pretind că această metaforă funcționează în toate felurile, dar are o putere remarcabilă de a explica multe despre comportamentul religios individual și de grup și oferă scepticilor religioși un cadru prin care să înțeleagă influențele subtile ale religiei. Cei familiarizați cu ideea revoluționară a lui Richard Dawkins despre *meme*-uri vor vedea rapid metafora virală ca un alt mod de a vorbi despre un *meme* religios. Am ales să folosesc conceptul de „virus" în loc de „*meme*" deoarece virușii sunt bine cunoscuți de majoritatea oamenilor, iar biologia virușilor creează o paralelă utilă pentru discuția noastră. În orice caz, îi datorez foarte mult doctorului Dawkins și muncii sale de pionierat, în special în cărțile sale revoluționare, *The Selfish Gene* și *The God Delusion*.[11]

Programarea parazitară

Science fiction-ul este plin de exemple de extratereștri care preiau mințile și corpurile oamenilor pentru a-și atinge propriile scopuri, dar de unde a preluat *science fiction*-ul această idee? Realitatea poate fi mai ciudată decât ficțiunea[12]. Există multe exemple în biologie de paraziți, agenți patogeni și viruși care infectează creierul unei gazde și controlează comportamentul animalului. Pentru a înțelege modelul nostru de religie virală, să ne uităm mai întâi la câteva exemple din biologie:

- **Lăcustele** infectate cu viermele păros (*Spinochordodes tellinii*) sunt mai predispuse să sară în apă unde viermele păros se reproduce. Astfel, parazitul își face gazda sinucigașă pentru a-și favoriza propria reproducere.
- **Virusul turbării** infectează neuronii foarte specifici din creierul mamiferelor pentru a crea un comportament agresiv. Acest lucru determină gazda să atace și să muște animalele pe care altfel le-ar evita sau le-ar ignora. Virusul preia controlul asupra creierului gazdei în scopuri proprii, fără a ține cont de bunăstarea gazdei, care de obicei moare.
- **Vârful de lance** (*Dicrocoelium*) infectează creierul furnicilor, preluând controlul și determinându-le să urce în vârful unui fir de iarbă, unde pot fi mâncate de o vacă. *Vârful de lance* ingerat depune apoi ouă în intestinul vacii. În cele din urmă, ouăle ies din vacă, iar melcii înfometați mănâncă bălegarul (și ouăle). Viermele intră în glanda digestivă a melcului și este excretat într-o mâzgă lipicioasă plină de o masă clocotitoare de viermi, pe care furnicile o beau ca sursă de umiditate.

În aceste exemple și în multe altele, vedem că paraziții, virușii și mulți alți agenți patogeni preiau literalmente părți ale creierului și „controlează" gazda. Ei reprogramează organismul în interesul parazitului, în detrimentul gazdei.

Un exemplu deosebit de interesant este protozoarul parazit *Toxiplasma gondii*. Acest protozoar face ca rozătoarele infectate să își piardă aversiunea înnăscută față de mirosul de pisică. Acest comportament este benefic pentru *toxiplasma*, deoarece aceasta se reproduce la pisicile care au mâncat șoareci și șobolani infectați. La rândul lor, pisicile infectate răspândesc *toxiplasma* prin excrementele lor. Robert Sapolsky, care scrie în ediția din martie 2003 a revistei *Scientific American*, afirmă: „Rozătoarele infectate pot distinge în continuare între toate celelalte tipuri de mirosuri, dar își pierd în mod selectiv teama de feromonii pisicii, ceea ce le face mult mai ușor de prins de către pisică". Sapolsky continuă să spună:

---

11 Pentru o lectură rapidă și lămuritoare a ideii virale, vă încurajez să citiți eseul lui Richard Dawkins „Viruses of the Mind" la http://cscs.umich.edu/~crshalizi/Dawkins/viruses-of-the-mind.html: Internet. Această noțiune este fundamentală pentru o mare parte din ceea ce vom examina în această carte.

12 A se vedea romanul lui Robert Heinlein, *The Puppet Masters* (Doubleday, 1951) sau filmul cu același titlu regizat de Stuart Orme cu Donald Southerland (1994). Paraziții invadatori preiau controlul asupra oamenilor pentru a conduce lumea. Aceasta a fost probabil prima dintre cărțile cu paraziți extratereștri și a generat multe altele.

Este ca și cum cineva ar fi infectat cu un parazit cerebral care nu are niciun efect asupra gândurilor, emoțiilor, rezultatelor la SAT sau preferințelor televiziunii, dar care, pentru a-și încheia ciclul de viață, generează un impuls irezistibil de a merge la grădina zoologică, de a escalada un gard și de a încerca să sărute frențuzește cel mai arătos urs polar. O atracție fatală indusă de parazit...[13]

Preluând această strategie bine stabilită în biologie, putem aplica conceptul viral religiei. În timp ce parazitul preia percepțiile furnicii, religia pare să preia în mod similar percepțiile celor pe care îi infectează.

Imaginați-vă că o religie este un virus[14] cu propriul său amestec unic de proprietăți. La fel cum virusul HIV este diferit de un virus al răcelii, ambele infectează și preiau mecanismele organismului în moduri care le permit să se reproducă. Religiile au cinci proprietăți utile care sunt prezente în diferite grade, inclusiv capacitatea de a:

1. Să infecteze oamenii.
2. Creează anticorpi sau apărare împotriva altor viruși.
3. Preia anumite funcții mentale și fizice și se ascunde în interiorul individului în așa fel încât să nu fie detectabil de către acesta.
4. Utilizează metode specifice de răspândire a virusului.
5. Programează gazda să reproducă virusul.

Fiecare religie este mai mult sau mai puțin eficientă în fiecare dintre aceste domenii. Să ne uităm mai atent la fiecare dintre aceste proprietăți.

Infectarea oamenilor

Practic, toate religiile se bazează pe îndoctrinarea din copilăria timpurie ca principală strategie de infectare. Alte strategii de infectare includ prozelitismul, oferirea de ajutor și asistență financiară cu condiții, oferirea de oportunități educaționale în cadrul instituțiilor religioase și multe alte abordări pe care le întâlnim frecvent în mass-media și în expunerea zilnică la religie.

Crearea apărării împotriva altor religii

Atunci când o religie infectează o persoană (o „gazdă” în termeni biologici), aceasta începe imediat să creeze anticorpi împotriva virușilor concurenți. De exemplu, baptiștii nou-veniți vor primi un studiu biblic plin de versete și justificări pentru corectitudinea religiei lor și o serie de argumente împotriva altor interpretări. În stadiile incipiente, este o cursă pentru a introduce cât mai mulți anticorpi în noul convertit, astfel încât gazda să aibă apărare împotriva restului lumii și, în special, împotriva religiilor concurente. Odată ce o persoană este infectată cu catolicismul, rareori este tentată să devină musulmană. Odată ce o persoană este infectată ca baptistă, ea devine rareori budistă. În general, atunci când copiii sunt infectați cu virusul unui anumit zeu, ei rămân destul de apropiați de religia respectivă pentru tot restul vieții lor. Un baptist poate deveni luteran sau prezbiterian, dar rareori catolic, musulman sau păgân.

Imunitatea religioasă este un program puternic conceput pentru a se asigura că copiii sunt protejați de influențe externe. Într-o societate pluralistă, acest lucru este important. Virusul nu poate controla contactul cu alte religii din mediu, așa că ia măsuri profilactice pentru a menține oamenii orbi sau nereceptivi la alte religii. Acest lucru este deosebit de important pentru copiii a căror imunitate nu este încă completă.

Infecția religioasă din copilărie este atât de puternică încât pare să aibă puterea de a crea o amprentă permanentă în majoritatea oamenilor. Imprimarea a fost identificată pentru prima dată de

13 Un eseu de Robert Sapolsky, „Bugs in the Brain,” Scientific American (martie, 2003): 94.

14 În scopul discuției noastre, voi folosi termenul „virus”, deși termenul „parazit” ar putea fi mai potrivit în unele cazuri. Vreau să evit conotațiile total negative ale cuvântului „parazit”. Majoritatea oamenilor își dau seama că virușii pot fi benigni, chiar benefici, în unele cazuri. Aceasta nu este înțelegerea generală a unui parazit.

Konrad Lorenz şi Niko Tinbergen, care au câştigat Premiul Nobel pentru Fiziologie şi Medicină în 1973.[15] În munca lor cu păsări şi alte animale, ei au arătat că multe animale învaţă să îşi identifice părinţii extrem de repede după naştere. Într-un experiment celebru cu gâşte, ei au demonstrat că înlocuirea unei figuri parentale ca un om a condus la imprimarea pe înlocuitor. După ce amprentarea a fost completă cu înlocuitorul, au reintrodus gâsca părinte reală. Spre surprinderea lor, gâscuţele nu au putut fi reprogramate să urmeze adevăratul părinte; în schimb, au urmat figura înlocuitoare.

Această învăţare puternică şi rapidă este puternică la multe animale şi pare să nu fie reversibilă în majoritatea timpului. Poate că infecţia religioasă este similară. Odată ce o persoană s-a ataşat de o anumită religie, nu poate schimba uşor religia. Ritualurile, cântecele, ceremoniile etc. au un mod de a se lipi de unii oameni, astfel încât aceştia nu se simt împliniţi decât dacă se află în acel mediu ritual specific.

<u>Preluarea anumitor funcţii mentale şi fizice şi ascunderea în interiorul individului</u>

Chiar şi o gazdă adultă care nu este vădit religioasă poate acţiona ca şi cum virusul ar fi viu şi sănătos în creierul său. Întrebaţi-l despre credinţele religioase, iar gazda va recita multe dintre doctrinele pe care le-a învăţat la vârsta de 5 sau 10 ani. La fel cum virusul varicelei continuă să trăiască liniştit în organism după ce boala a dispărut, virusul lui Dumnezeu poate trăi liniştit în gazdă până când ceva îl evocă.

Stresul poate activa virusul varicelei la adulţi, ducând la afecţiunea cunoscută sub numele de zona zoster. În mod similar, **stresul tinde să activeze virusul lui Dumnezeu la mulţi oameni**. Dacă au o experienţă traumatizantă, aceştia îşi pot reactiva religia din copilărie. Încep să meargă la biserică, primind mai mulţi „anticorpi” care să îi ajute să rămână pe calea cea dreaptă. Virusul preia controlul asupra funcţiilor lor mentale, după cum o demonstrează manifestarea unui nou comportament bazat pe vinovăţie.

Virusul divin are, de asemenea, capacitatea de a prelua funcţiile fizice. De exemplu, multe religii încearcă să preia controlul asupra sexualităţii, precum celibatul sau jurămintele de abstinenţă. Vom discuta acest lucru în detaliu în capitolul 5. Într-o mai mică măsură, virusul poate modifica funcţiile alimentare şi dietetice, impunând posturi sau restricţii alimentare.

În cele din urmă, virusul Dumnezeu are capacitatea de a se ascunde de detectarea internă. Odată infectat, individul nu poate detecta contradicţiile majore din convingerile şi comportamentul său. Sistemele de credinţă devin evidente pentru el şi niciun discurs logic nu îl va face să renunţe la credinţa sa. Dacă un mormon şi un catolic ar dezbate meritele religiilor lor respective, niciunul nu şi-ar putea vedea propriile inconsecvenţe şi erori logice, dar le-ar vedea pe cele ale celuilalt foarte clar.

<u>Utilizarea unor vehicule specifice şi eficiente pentru răspândirea virusului - vectorul</u>

În biologie, organismul care răspândeşte boala se numeşte vector. Un ţânţar este un vector pentru malarie, iar o căpuşă este un vector pentru boala Lyme. În cazul malariei, ţânţarul înţeapă o persoană bolnavă de malarie şi înghite parazitul *Plasmodium*. *Plasmodium* se deplasează apoi prin ţânţar, creând o perforaţie în intestinul ţânţarului şi trecând la glandele salivare. Atunci când ţânţarul muşcă următoarea persoană, acesta (doar femelele muşcă) injectează *Plasmodium* în noua persoană. Vectorii sunt esenţiali în ciclul de viaţă al multor paraziţi. Vectorul poate fi rănit sau nu în procesul de transfer al parazitului. Liliecii par mai puţin afectaţi de rabie decât ratonii, dar ambii pot fi vectori. Puricele purtător al bacteriei *Yersinia pestis* pentru infama ciumă bubonică va muri în încercarea sa de a infecta următorul şobolan sau om. Bacteria blochează literalmente tractul digestiv al puricelui pentru a-l forţa să regurgiteze bacteria *Y pestis* în victima sa. Puricele devine incapabil să digere ceea ce mănâncă.

În mod similar, virusurile divine au nevoie şi de vectori: Oamenii pot fi programaţi, chiar reproiectaţi, pentru a fi purtători eficienţi ai virusului. Noi îi numim pe aceşti oameni preoţi, slujitori*, imami, rabini, papi, televanghelişti, şamani, apostoli, călugăriţe, profesori de Biblie şi, într-o mai mică măsură, bătrâni, diaconi sau profesori de şcoală duminicală. Virusul poate reproiecta

15 Nobelprize.org. The Nobel Prize in Physiology or Medicine 1973 [articol on-line] (accesat la 20 noiembrie 2008); disponibil la http://nobelprize.org/nobel prizes/medicine/laureates/1973/index.html: Internet.

aceşti vectori în mod semnificativ. Reingineria poate include ani de studiu într-un seminar şi învăţarea unor cantităţi masive de idei uneori obscure şi exagerate, precum şi multe trucuri pentru transmiterea virusului. Aceasta poate include, de asemenea, instruirea despre cum să fii celibatar şi să nu-ţi transmiţi genele pentru a fi mai puţin împovărat cu sarcini reproductive (soţ/soţie şi copii) şi, prin urmare, mai eficient ca vector pentru virus. Iluzia este folosită în sensul că preoţii şi călugăriţele cred că sunt căsătoriţi cu un zeu invizibil sau cu biserica.

Programarea gazdei pentru replicarea virusului

În cele din urmă, virusul divin trebuie să activeze un program de replicare în orice gazdă. Anumite comportamente sunt programate pentru a se asigura că virusul este transmis altora, în special copiilor gazdei. Acestea pot include idei de inducere a vinovăţiei care creează un sentiment de siguranţă în ritualuri. Exemplele includ prima comuniune, botezul, Bar Mitzvah, confirmarea, rugăciunea zilnică sau citirea Bibliei şi confesiunea.

Imunitatea religioasă

În 1796, Edward Jenner a demonstrat că infectarea unei persoane cu virusul variolei vacilor o imunizează efectiv împotriva temutului virus al variolei mici. Cu alte cuvinte, un virus imunizează împotriva altuia.

Religiile funcţionează într-un mod similar. Un baptist infectat este, în general, imunizat împotriva catolicismului sau islamismului. Religia creează o serie de apărări în interiorul gazdei pentru a o împiedica să ia serios în considerare orice altă religie. De exemplu, un baptist rar s-ar gândi să studieze *Coranul* la fel de sârguincios ca *Biblia*. Mulţi catolici nu şi-ar petrece timpul studiind scrierile lui John Wesley. Un musulman şiit nu s-ar gândi să îl studieze pe Sfântul Pavel. Un musulman sunnit ar putea găsi budismul de neînţeles[16]. Virusul Dumnezeu construieşte un zid atât de formidabil încât mulţi oameni nu pot concepe o altă religie, darămite să o înţeleagă.

Din punctul de vedere al unui observator extern, comportamentul membrilor diferitelor religii pare şi sună remarcabil de asemănător. Ascultaţi predicile lui Osama bin Laden şi Pat Robertson, de exemplu. Amândoi spun că dezastrele naturale sunt o judecată a lui Dumnezeu pentru un anumit rău. Ambii denigrează rolul femeilor în religiile lor respective. Ambii îl văd pe Satana la lucru în lume. Dintr-o perspectivă de nivel înalt, toate religiile majore arată şi sună la fel în multe privinţe. Cu câteva schimbări de cuvinte, o predică a lui Pat Robertson ar putea fi uşor transformată în ceva ce bin Ladin ar putea predica.

Folosesc exemple de lideri religioşi cunoscuţi, dar analizele ar putea fi preluate la fel de uşor şi din bisericile sau moscheile locale. De ani de zile ascultându-i pe preoţii fundamentalişti, pot atesta declaraţiile incredibile pe care le fac de la amvon fără să audă nici măcar o şoaptă de obiecţie din partea unei congregaţii altfel inteligente şi rezonabile.

Atât bin Laden, cât şi Robertson au creiere pe deplin funcţionale, cu toate capacităţile pentru logică, raţiune, studiu, învăţare şi gândire critică, dar virusul divin a dezactivat unele dintre aceste funcţii la fel de eficient precum *Toxiplasma gondii* dezactivează frica şobolanului de feromonii pisicii. Nimic altceva nu trebuie să fie schimbat! Simpla dezactivare a anumitor abilităţi de gândire critică este tot ceea ce este necesar pentru virusul Dumnezeu.

Inhibiţii şi interdicţii

O parte importantă a controlului viral poate fi găsită în inhibiţii şi interdicţii, care îi menţin pe credincioşi concentraţi asupra ritualurilor şi acţiunilor care consolidează religia zilnic, chiar la

---

* În creştinism, un slujitor este o persoană autorizată de o biserică sau de o altă organizaţie religioasă să îndeplinească funcţii precum predarea credinţelor; să conducă servicii precum nunţi, botezuri sau înmormântări; sau să ofere în alt mod îndrumare spirituală comunităţii. Termenul provine din latinescul minister („slujitor”, „însoţitor”). În unele tradiţii bisericeşti, termenul este folosit de obicei pentru persoanele care au fost hirotonite, dar în alte tradiţii poate fi folosit şi pentru persoanele nehirotonite.

16 O dovadă în acest sens este distrugerea de către talibani a Budda-elor din Bamyan, una dintre comorile culturale ale lumii. În 2001, cu ajutorul inginerilor saudiţi şi pakistanezi, aceste statui gigantice din secolul al VI-lea au fost aruncate în aer.

fiecare oră. Acestea sunt adesea observate în interdicțiile sexuale: fără sex înainte de căsătorie, fără sex în timpul menstruației, fără homosexualitate etc. Multe religii au, de asemenea, interdicții și reguli alimentare: Pește vinerea, fără carne de porc, post în timpul anumitor sărbători. Fiecare religie are o abordare diferită, dar toate împărtășesc același obiectiv: Păstrarea infectului concentrat asupra propriei religii și protejarea unității de propagare - familia. Musulmanii realizează acest lucru prin interzicerea severă a libertăților femeilor și prin extinderea puterii bărbaților de a controla femeile și familia. Catolicii reușesc acest lucru cerând părinților să își crească copiii ca fiind catolici și impunând ca sexul să fie strict o activitate procreativă, toate relațiile sexuale extraconjugale fiind interzise.

Interdicția se manifestă cel mai dramatic în celibatul preoților și călugărițelor catolice. În acest caz, virusul se auto-propagă prin forțarea gazdei să renunțe la procreare pentru a transmite virusul la cât mai mulți oameni. La fel cum virusul turbării preia controlul asupra creierului ratonului și îl reprogramează să muște alte animale - chiar cu prețul propriei vieți - virusul catolic îl determină pe preot să își cheltuiască toate energiile discreționare pentru propagarea virusului. Aceasta este o sinucidere genetică pentru genele preotului, dar oferă Bisericii Catolice un instrument puternic de propagare.

Tehnici de infectare a vectorilor

Vectorii religioși folosesc metode sofisticate de pregătire și deschidere a potențialelor gazde ale religiei. Vectorii religioși învață tehnici de predicare care deschid emoțional gazda potențială. (Vom discuta în detaliu acest aspect în capitolul 7.) Vectorii sunt costisitori pentru virus, astfel încât sunt protejați și susținuți, adesea până la un grad extrem, așa cum se vede în protecția preoților și predicatorilor în numeroasele scandaluri recente privind abuzurile sexuale.

Vectorii pot fi de fapt mai eficienți ca vectori atunci când sunt morți. Exemple de vectori morți eficienți sunt Iisus, Pavel, Ali (ginerele lui Mahomed), V. I. Lenin (fondatorul Uniunii Sovietice), Che Guevara (revoluționar latino-american) și Joseph Smith (fondatorul mormonismului). În cazul lui Joseph Smith, moartea sa a fost un eveniment norocos pentru întreaga mișcare. Utilitatea sa pentru virus își urmase probabil cursul, iar ca lider avea din ce în ce mai puțin succes. Dar, odată mort, a devenit un martir în jurul căruia liderul carismatic și strălucit Brigham Young a putut să-i adune pe credincioși și să stabilească Paradisul în Utah.

Caritate doar pentru virus

Virusul divin programează gazda în moduri foarte specifice. Toți virușii dumnezeiești programează caritatea în urmașii lor, dar este o caritate atent definită. Am învățat acest lucru pe pielea mea într-un Crăciun, când aveam 19 ani. Eram un student sărac care își plătea singur taxele de școlarizare la o universitate privată și munceam din greu pentru fiecare dolar pe care îl câștigam. Mama și tata au fost mândri când, în acel Crăciun, mi-am alocat 20 de dolari câștigați cu greu pentru caritate. Nu am menționat ce organizație caritabilă am ales, dar au presupus că era biserica noastră sau o organizație caritabilă legată de biserică. La câteva săptămâni după Crăciun, mama murea de curiozitate și, în cele din urmă, a întrebat: „Unde ți-ai dat cei 20 de dolari?” I-am spus că i-am dat fondului de apărare al ACLU pentru cei care se opuneau la recrutare.

„Slujitorii spun că ei predau caritatea. Asta este firesc. Ei trăiesc din pomană. Toți cerșetorii învață că alții ar trebui să dea.”

-Robert Ingersoll, 1833-1899

Am învățat repede că ACLU nu este o organizație caritabilă și că Dumnezeu nu ar lua în considerare acel dar. Am învățat că întotdeauna trebuie să donezi bisericii sau unei organizații caritabile religioase, altfel nu contează. Până atunci, nu mi-am dat seama că există un departament de contabilitate în Rai. Citind *Biblia*, am crezut că am învățat că nu trebuie să faci reclamă donațiilor

tale, precum fariseii (Matei 6:1-4)[17]. Dacă lui Dumnezeu nu-i plăcea, mă anunța. Mă simțeam destul de bine în legătură cu alegerea mea până atunci.

Caritatea și dăruirea sunt clar definite de virusul divin. Având în vedere că supraviețuirea virusului depinde de hrănirea regulată, virusul nu are de câștigat dacă dăruiești resurse unei entități non-virale, ceea ce, prin urmare, nu este acceptabil.

Persoanele infectate sunt, de asemenea, programate să se simtă vinovate dacă nu donează sau dacă donează unei organizații caritabile care nu sprijină virusul zeu. În general, catolicii nu donează pentru fondul universitar baptist. Baptiștii nu dau la *Catholic Charities*. Nici un nazarinean nu dă la fondul de construcție a moscheii. Nici un filantrop islamic nu scrie un cec gras către *Universitatea Liberty* a lui Jerry Falwell. Pe scurt, dacă tu și banii tăi nu sunteți în slujba virusului, nu contează și poate chiar contează împotriva ta.

Un vector bun este greu de găsit

Când eram copil, în decurs de 10 ani, trei preoți din biserica noastră au fost prinși având aventuri sexuale cu membri. În alte două biserici ale confesiunii noastre, alți cinci preoți au fost prinși având aventuri, toate în cadrul unei mici confesiuni din orașul Wichita, Kansas, situat în centura Bibliei.

Este deosebit de interesant atunci când vectorii se angajează în comportamente interzise, deoarece ei au probabil cea mai mare doză de virus. Și mai interesante sunt scuzele pe care alții le găsesc pentru acest comportament. Prea adesea, comportamentul este scuzat cu „a făcut doar o greșeală” sau „este doar un om”. Când preotul senior al bisericii mele a fost prins într-o aventură, i s-a permis să-și păstreze funcția! A repetat „greșeala” de trei ori într-o perioadă de 10 ani înainte de a fi în cele din urmă concediat. Am văzut acest lucru întâmplându-se de multe ori în cadrul bisericilor.

De ce li s-a permis acestor oameni să rămână? Pentru că vectorii buni sunt greu de găsit și costisitori de dezvoltat. Atâta timp cât un vector poate alimenta eficient virusul cu bani și gazde, vectorul va rămâne în general. Scandalul este un preț mic de plătit pentru un vector foarte eficient.

Preoții catolici sunt printre cei mai scumpi vectori. Atunci când Biserica Catolică află că un preot are un comportament sexual inadecvat, molestează copii, are aventuri cu femei sau alți bărbați, investiția este amenințată. Acesta este în mare parte motivul pentru care biserica protejează preotul-vector mai degrabă decât enoriașii. Este mai ușor să te ocupi de enoriași decât să găsești și să dezvolți un nou vector.

Problema catolică a preoților pedofili este un exemplu major în acest sens. Aș îndrăzni să presupun că religiile protestante au o problemă la fel de mare în ceea ce privește încălcările sexuale ale clerului. Dar, deoarece protestanții sunt mai descentralizați decât Biserica Catolică, încălcările sunt mai ușor de ascuns sau violatorii sunt transferați la o altă biserică.

Religiile mutante

La fel ca în sistemele biologice, religiile suferă mutații frecvente. Mutațiile au loc în mod constant, dar majoritatea nu se transformă niciodată în noi religii. Baptiștii fac față mutațiilor lăsând pur și simplu mutația să formeze o nouă mișcare baptistă. Este o modalitate ușoară de a păstra aproape ADN-ul principal al mișcării, fără a-l pierde cu totul.

Catolicii fac față mutațiilor eliminându-le. Strategia catolică este de a păstra ADN-ul cât mai pur posibil și de a minimiza mutațiile. Astfel, amenințarea cu excomunicarea este o metodă primară

17 „...scopurile voastre să fie în ascuns; și Tatăl vostru, care vede în ascuns, vă va răsplăti” (Matei 6:4).

de purificare, iar arderea pe rug a fost cândva populară.[18] Strategiile atât ale baptiştilor, cât şi ale catolicilor funcţionează destul de bine.

În biologie, uneori, mutaţiile sunt atât de puternice încât depăşesc chiar şi cele mai puternice mijloace de apărare şi infectează populaţii complet noi. Acest lucru se poate întâmpla atunci când virusul întâlneşte o populaţie susceptibilă. Acelaşi lucru este valabil şi pentru religie - în anii 1500, virusul zeului lui Martin Luther a cuprins populaţiile în mare parte needucate şi ignorante din nordul Germaniei.

Virusul dumnezeiesc al lui Luther a fost atât de puternic încât a cuprins populaţia europeană mult mai repede decât o făcuse virusul catolic original cu o mie de ani înainte. Odată eliberat, virusul protestant a suferit mutaţii rapide. Virusul calvinist a fost o mutaţie directă a celui luteran. Mişcarea anabaptistă a înflorit (menoniţii, hutteriţii, Biserica Fraţilor) împreună cu hughenoţii francezi, quakerii, baptiştii germani şi mulţi alţii.

O populaţie izolată de alte religii şi în mare parte needucată este susceptibilă la o mutaţie potrivită sau la virusul unui zeu complet nou. Budismul, o mutaţie a hinduismului, s-a răspândit în India între anii 480 î.Hr. şi 180 î.Hr. şi a devenit cel mai mare virus divin din lume la acea vreme. Islamul a realizat o faptă similară în Orientul Mijlociu în doar 200 de ani, între 600-800 d.Hr.

Renaşte-ne din nou

Dacă sunteţi familiarizaţi cu slujbele bisericilor fundamentaliste, probabil că ştiţi acel imn vechi, „*Revive Us Again*”. Este un apel clar al celor infectaţi că au nevoie de o injecţie de rapel. Reînvierea se adresează în mare parte celor care au deja virusul. Când eram copil, biserica noastră avea o reînviere în fiecare an. Un predicator invitat predica întinerirea şi reîmpărtăşirea. Majoritatea oamenilor care „erau salvaţi” erau deja legaţi de biserică într-un fel sau altul. Rareori cineva venea de pe stradă şi era mântuit.

Fenomenul de renaştere este o metodă adaptivă de menţinere a credinţelor locale puternice şi de împiedicare a forţelor externe să invadeze sau să se impună. Ar putea fi văzut ca o prevenire a mutaţiei. Ajută la menţinerea oamenilor pe calea cea dreaptă şi îngustă. Anii în care am crescut într-o tradiţie fundamentalistă mi-au oferit multe ocazii de a fi martorul revizionismului la lucru. Accentul este mult mai emoţional decât serviciile bisericeşti obişnuite. În general, un predicator carismatic invitat conduce trezirea. Cei mai buni predicatori creează un val emoţional în congregaţie, ceea ce duce la mai multă dedicare faţă de virusul divin şi la mai mulţi bani pentru biserică. În timp ce sacrificiul şi dăruirea sunt cel mai adesea temele unei treziri, predicatorul petrece, de asemenea, mult timp predicând împotriva diferitelor „ispite” din lume şi împotriva ultimelor lucruri care ar putea abate turma, cum ar fi emisiunile de televiziune, filmele sau cărţile populare. Am putea vedea întregul exerciţiu ca pe un proces de „păstrare a virusului pur”.

Alte grupuri religioase au propriile lor metode de purificare virală. Catolicii au tendinţa de a folosi retragerile şi reînnoirea căsătoriilor, precum şi o birocraţie strânsă care urmăreşte îndeaproape turma. Mormonii şi Martorii lui Iehova au ierarhii bine organizate care îi ţin pe toţi în frâu, sancţionându-i sau expulzându-i pe cei care se rătăcesc.

Liber-cugetătorii, o mutaţie scăpată de sub control

Uneori, o mutaţie poate scăpa de sub control. Accentul protestant pus pe citirea *Bibliei* le-a permis oamenilor să tragă propriile concluzii fără interpretarea preoţilor sau controlul ecleziastic

18 În timp ce mulţi din Statele Unite sunt familiarizaţi cu procesele vrăjitoarelor din Salem din 1692, a existat o vânătoare de vrăjitoare şi de erezie mult mai mare în Europa în secolele 16ln şi 17. Istoricii estimează că 200 000 de oameni au fost arşi pe rug pentru diferite erezii în această perioadă. Maria Tudor (Bloody Mary în Anglia) a fost responsabilă pentru 274 de execuţii prin ardere în timpul domniei sale de cinci ani, inclusiv arhiepiscopul de Canterbury în 1556. Incinerarea era preferată în special de Inchiziţia spaniolă pentru că nu implica vărsarea sângelui victimei, care era interzisă de doctrina romano-catolică predominantă, şi pentru că se asigura că cel condamnat nu avea un corp pe care să îl ducă în viaţa viitoare (ceea ce se credea a fi o pedeapsă foarte severă în sine) - Se credea, de asemenea, la acea vreme că arderea curăţa sufletul, ceea ce era considerat important pentru cei condamnaţi pentru vrăjitorie şi erezie. Capital Punishment U.K., Burning at the Stake (accesat la 20 noiembrie 2008); disponibil la hup:..www.capitalpunishmentuk.org/burning.html: Internet.

central. Ca urmare, zeci de mutații au apărut în Europa după începutul luteranismului. Când oamenii au putut să citească singuri, în mod inevitabil unii dintre ei au ajuns la concluzia că întreaga întreprindere era un castel de cărți de joc. Majoritatea și-au ținut gura pentru a nu-și pierde capul, dar alții au făcut saltul și au criticat deschis religia și rolul acesteia în societate. Acești primii critici ai religiei au fost strămoșii liber-cugetătorilor de astăzi și ai mișcării liber-cugetătorilor.[19]

Liber-cugetătorii sunt interesați să examineze lumea fără ochelarii infecției religioase. În general, ei sunt nereligioși sau mai puțin religioși. Unii sunt spirituali sau aderă la un anumit tip de spiritualitate. În multe feluri, liber-cugetătorii au redus sau eliminat infecția cu virusul lui Dumnezeu.

Rezumat

Strategiile de virusare biologică prezintă o asemănare remarcabilă cu metodele de propagare religioasă. Convertirea religioasă pare să afecteze personalitatea. În paradigma virală, virusul lui Dumnezeu infectează și preia capacitatea de gândire critică a individului cu privire la propria sa religie, la fel cum rabia afectează anumite părți ale sistemului nervos central. Un simplu experiment de gândire dezvăluie modul în care virusul lui Dumnezeu acționează pentru a diminua gândirea critică. Virusul lui Dumnezeu infectează un individ și apoi îl inoculează împotriva altor viruși. Vectorii din biologie transportă un parazit, un virus sau un agent patogen de la un rezervor la altul. Vectorii religioși acționează în moduri similare. Preoții, imamii, miniștrii etc. transportă virusul și infectează noi persoane. Virusul direcționează cu grijă resursele către el și creează tabuuri împotriva donării către virușii concurenți. Uneori, vectorii eșuează. Cheltuielile pentru dezvoltarea unui vector fac imperativă protejarea acestuia chiar și în caz de eșec, ca în cazul pedofiliei preoților. Mutațiile sunt produse în mod constant. Ocazional, una izbucnește, ca în cazul lui Martin Luther, pentru a infecta oameni și culturi vulnerabile.

19 Giordano Bruno este adesea citat drept unul dintre primii promotori ai gândirii libere. El a trăit din 1548 până când a fost ars pe rug de Inchiziție în 1600. De-a lungul secolelor, el a fost urmat de mulți alții care au pus la îndoială presupunerile religiei pe riscul lor, inclusiv Galileo, Voltaire, Molyneux și Diderot.

CAPITOLUL 2: CUM SUPRAVIEȚUIESC ȘI CUM DOMINĂ RELIGIILE

„Cuvântul dumnezeu nu este pentru mine decât expresia şi produsul slăbiciunilor umane, Biblia o colecţie de legende onorabile, dar încă primitive, care sunt totuşi destul de puerile. Nicio interpretare, oricât de subtilă ar fi, nu poate (pentru mine) schimba acest lucru. Pentru mine, religia evreiască, ca toate celelalte, este o întruchipare a celor mai copilăreşti superstiţii.”

-Albert Einstein, scrisoare către Gutkind, 3 ianuarie 1954

Prezentare generală

În acest capitol vom construi o bază istorică pentru înțelegerea religiei în societate. Vom examina strategiile folosite de religii pentru a se propaga și a se perpetua. De asemenea, ne vom uita la propagarea parazitară și simbiotică și vom compara unele religii non-teiste cu cele mai tradiționale.

Strategii de supraviețuire

O religie funcționează întotdeauna pentru a-și asigura propria supraviețuire. Deși poate îmbrățișa diverse idei despre fraternitate, dragoste și comunitate, acestea sunt întotdeauna secundare supraviețuirii religioase. Nicio religie nu se dizolvă pentru că o altă religie este brusc considerată „mai adevărată”. Baptiștii nu își închid ușile pentru că își dau seama că mormonii sunt adevărata biserică. Musulmanii nu transformă moscheea într-o catedrală pentru a recunoaște că Iisus este adevăratul Mesia. Religiile pur și simplu nu renunță. Ele se modifică și suferă mutații. Fac tot ceea ce este necesar pentru a menține virusul viu și viabil într-un mediu în schimbare.

În unele cazuri, indivizii sunt sacrificați în serviciul supraviețuirii unei religii. Acest lucru este exemplificat de cazul extrem al atentatorilor sinucigași din Orientul Mijlociu. Sinuciderea în slujba virusului este, de asemenea, întâlnită la Tigrii Tamil din Sri Lanka și la Kamikaze japonezi în al Doilea Război Mondial. Gazda este profund îndoctrinată să creadă că va exista o recompensă individuală în viața următoare pentru sacrificiul suprem pe pământ și, prin urmare, se conformează.

Sacrificiul de sine apare și în celibatul preoților și călugărițelor care se sinucid genetic pentru a fi vectori eficienți ai virusului catolic. Deși aceasta este o abordare mai puțin violentă, ea îndeplinește aceeași funcție pentru virus. Societățile respective sprijină ambele tipuri de vectori. Familiile sinucigașilor cu bombă primesc adesea sprijin și plăți, iar preoții și călugărițele care nu se sinucid primesc sprijin din partea bisericii în timp ce se ocupă de infectarea de noi gazde.

În ambele cazuri, comportamentul indivizilor este controlat de virus în serviciul supraviețuirii. La fel de sigur cum *Toxiplasma gondii* preia controlul asupra creierului șobolanului, virusul lui Dumnezeu preia controlul asupra atentatorului sinucigaș, preotului, predicatorului sau călugăriței și direcționează comportamentul pentru a asigura supraviețuirea sau progresul religiei.

Marcarea ereziei

O religie trebuie să se protejeze de mutațiile interne și de amenințările externe. Pentru a realiza acest lucru, ea creează anticorpi pentru fiecare virus al zeului concurent cunoscut în exterior și posibile mutații în interior. Erezia este o mutație internă care amenință să slăbească religia din interior prin divizarea grupurilor mari. Ereziile creștine gnostice, ariene și nestoriene din secolele al II-lea și al III-lea au reprezentat provocări majore la adresa catolicismului.[20] Răspunsul catolic a fost

20 Arianismul este cel mai frecvent utilizat pentru a se referi la pozițiile teologice făcute celebre de teologul Arius (c. 250-336 d.Hr.), care a trăit și a predat în Alexandria, Egipt, la începutul secolului al IV-lea. Cele mai controversate dintre învățăturile lui Arius se refereau la relația dintre Dumnezeu Tatăl și persoana lui Isus și intrau în conflict cu pozițiile cristologice trinitare. Pentru o perioadă, arianismul a rivalizat în popularitate cu toate celelalte forme de creștinism, în special în est. Nestorianismul este doctrina conform căreia Iisus există ca două persoane, omul Iisus și Fiul divin al lui Dumnezeu, sau Logos, mai degrabă decât ca o persoană unificată. Această doctrină este identificată cu Nestorie (c. 386-451 d.Hr.), patriarh al Constantinopolului. Această viziune asupra lui Hristos a

crearea unui crez scris - Crezul Apostolului împotriva gnosticismului (începutul secolului al II-lea) şi mai târziu Crezul de la Niceea împotriva arianismului şi a altor erezii (325 d.Hr.). Crezurile au fost concepute ca un anticorp pentru a-i elimina pe cei care aderau la erezie, pentru a-i excomunica şi, dacă existau puteri politice, pentru a-i executa. La fel cum corpul tău foloseşte anticorpi pentru a identifica şi ucide invadatorii străini, un crez religios poate fi administrat pentru a determina dacă cineva este eretic şi pentru a-l elimina.

În anul 381 d.Hr., împăratul Teodosie a publicat un edict conform căruia toţi supuşii săi trebuiau să mărturisească credinţa episcopilor din Roma şi Alexandria (adică să adopte crezul de la Niceea) sau să fie predaţi pentru pedeapsă. Chiar dacă un număr mare de episcopi se opuneau Crezului de la Niceea la acea vreme, catolicismul a fost capabil să folosească structura politică pentru a obţine supremaţia asupra acestor erezii în creştere. Multe persoane au fost excomunicate sau izolate în alt mod - sau chiar executate - în efortul de a purifica şi controla turma.

„Atunci când o persoană suferă de o iluzie, aceasta se numeşte nebunie. Atunci când mulţi oameni suferă de o iluzie, aceasta se numeşte religie."

-Robert M. Pirsig, Zen şi arta întreţinerii motocicletei

O mare parte din literatura religioasă este un răspuns la erezie. Majoritatea religiilor susţin că literatura lor a fost transmisă de un zeu, dar zeul pare să fie foarte preocupat de toate ereziile din ziua şi momentul în care au fost scrise scripturile. Citirea literaturii religioase din orice perioadă a istoriei este un studiu al strategiei de protecţie religioasă a vremii. O mare parte a literaturii, după ce a fost stabilit un canon[21], este preocupată de ereziile care apar. Pavel şi alţii au arătat o mare preocupare pentru erezie, ceea ce arată cât de frecventă era erezia chiar şi în biserica primară.

Sunt uimit că Îl părăsiţi atât de repede pe Cel care v-a chemat prin harul lui Hristos, pentru o evanghelie diferită; care de fapt nu este alta; doar că sunt unii care vă tulbură şi vor să denatureze evanghelia lui Hristos.

-NSV Galateni 1:6-7

Dar în popor s-au ridicat profeţi falşi, după cum şi printre voi vor fi învăţători falşi, care vor introduce pe ascuns erezii nimicitoare, negând chiar pe Stăpânul care i-a cumpărat, aducând asupra lor distrugerea rapidă.

-NSV 2 Petru 2:1

Până în anul 180 d.Hr., Irineu de Lyon scrisese cinci cărţi împotriva mai multor erezii diferite. Multe alte cărţi aveau să urmeze în următoarele trei secole. Virusul divin catolic avea multe mutaţii de eliminat.

Ameninţări din partea virusilor externi

Orice virus divin este susceptibil la viruşi noi, radical diferiţi. Zoroastrianismul şi hinduismul persan nu au fost pregătite pentru islamul extrem de parazitar care a invadat deşertul arab în secolele VIII şi IX d.Hr. Rezultatul a fost cucerirea islamică rapidă şi convertirea unor populaţii mari. Conducători precum Xerxes şi Alexandru cel Mare au cucerit multe dintre aceste comunităţi în secolele anterioare, dar, în general, au lăsat religia locală intactă. Noul virus musulman a fost atât de puternic încât a înlăturat cu uşurinţă zeii locali şi chiar religiile străvechi precum zoroastrianismul şi hinduismul.

---

fost condamnată la Conciliul de la Efes din 431, iar conflictul asupra acestei viziuni a dus la schisma nestoriană, separând Biserica Asiriană din Răsărit de Biserica Bizantină.

21 Un canon este literatura religioasă acceptată şi autorizată a unei anumite religii. Canonul creştinismului a fost stabilit în mod oficial în 393 la Sinodul de la Hippo, sub autoritatea Sfântului Augustin, dar în scopuri practice a fost probabil bine stabilit cu o sută de ani mai devreme. Canonul mormon a fost completat odată cu moartea lui Joseph Smith. Canonul evreiesc a fost probabil stabilit în anul 200 î.Hr., iar canonul islamic a fost stabilit la 100 de ani de la moartea lui Mahomed.

Oprirea curentului cu ajutorul fundamentalismului

Pe măsură ce un virus se răspândeşte, creşterea sa încetineşte în cele din urmă, ceea ce dă timp altor virusuri divini să creeze anticorpi împotriva sa. De exemplu, valul islamic a fost în cele din urmă oprit în India cu anticorpi hinduşi care au dat naştere fundamentalismului hindus. Într-adevăr, fundamentalismul în majoritatea formelor sale este crearea activă de anticorpi împotriva unui virus amenințător. Atât timp cât religiile sau mutațiile amenințătoare sunt prezente, fundamentalismul va produce anticorpi pentru a ține populația sub control și pentru a preveni scăparea de sub control a mutațiilor.

Fundamentalismul definit

Fundamentalismul este un set de modele de gândire şi comportamente prescrise, bazate pe interpretări stricte şi legaliste ale textelor sfinte. În termeni virali, înseamnă că oamenii sunt atât de profund infectați încât sunt imuni la influență și ignoră în general orice dovadă care le contrazice convingerile. Fundamentalismul este exclusivist prin natura sa; indivizii şi grupurile se consideră singurii credincioși adevărați sau cel puțin cei mai corecți și mai exacți în comportament și credințe. Fundamentalismul este adesea parazitar în încercarea de a-şi impune convingerile prin mijloace de forță, constrângere, ostracizare sau putere politică, chiar şi în detrimentul vieților individuale pierdute sau ruinate.

„*Protestantismul a fost triumful lui Pavel asupra lui Petru, fundamentalismul este triumful lui Pavel asupra lui Hristos*.”

-Will Durant

În unele cazuri, o religie suferă o mutație fundamentalistă permanentă. Iezuiții au fost o astfel de adaptare pentru catolici. Confruntat cu ereziile lui Martin Luther şi ale altora, Ordinul iezuiților (Societatea lui Isus, est. 1540) a învățat rapid cum să creeze anticorpi puternici prin educația religioasă sofisticată şi îndoctrinarea tinerilor.[22] Membrii lor au fost numiți Soldații lui Hristos și Pedestrașii Papei încă de la înființarea lor. Prin eforturile lor, protestanții au fost opriți în Polonia și în sudul Germaniei.

Inchiziția a fost o altă astfel de instituție, cunoscută și sub numele de Congregația Sacră Supremă a Inchiziției Romane și Universale.[23] Timp de secole, scopul său a fost de a dezrădăcina erezia, de a o confrunta și de a o elimina.

Cum supraviețuiesc religiile minore

Atunci când o religie este în mod clar dezavantajată, ea se transformă adesea într-o formă care nu este amenințătoare pentru religia dominantă. La fel cum un virus străin în corpul dumneavoastră poate provoca un răspuns imunitar puternic, o religie străină poate evoca un răspuns fundamentalist puternic care poate fi fatal pentru religia mai slabă. Mutând în ceva care este benign sau perceput ca neamenințător, religiile mai slabe pot supraviețui. Iudaismul a supraviețuit în Europa timp de secole prin intermediul unei astfel de adaptări. Deoarece Biserica Catolică interzicea uzura sau perceperea de dobânzi, comunitatea evreiască a oferit acest serviciu creștinilor. Mormonismul s-a retras din forma sa virulentă în cea mai mare parte a Statelor Unite, după ce s-a confruntat cu o serie de reacții puternice, chiar violente, din partea altor religii în New York, Illinois și Missouri. După ce majoritatea s-au retras în Utah, grupurile de mormoni care au rămas în urmă au devenit mult mai puțin vociferante și violente.

Indiferent cât de benignă ar părea o religie minoră, potențialul de violență împotriva religiei mai slabe este întotdeauna prezent. Pogromurile de-a lungul Evului Mediu împotriva evreilor, inchiziția și expulzarea evreilor din Spania în 1492, până la Holocaust, la amenințarea actuală la

22 Așa cum este ilustrat de celebrul citat al iezuitului Francis Xavier: „Dați-mi copiii până la șapte ani și oricine îi poate avea după aceea”.

23 În 1908, numele a fost schimbat în „Sacra Congregație a Sfântului Oficiu” și schimbat din nou în 1965 în „Congregația pentru Doctrina Credinței”, un oficiu condus în trecut de actualul papă, Benedict al XVI-lea.

adresa evreilor din Orientul Mijlociu, sunt exemple continue ale acestui fenomen. Un alt exemplu este persecuția genocidă a hughenoților francezi, inclusiv faimosul masacru de ziua Sf. Bartolomeu din 1572, unde 110.000 de hughenoți au fost uciși. Persecuția regelui și a Bisericii Catolice a continuat timp de peste 30 de ani, în ciuda edictelor de toleranță și a apelurilor la coexistența pașnică din ambele părți.

Echilibrul viral: Religie și putere

Într-un sistem biologic, pot exista organisme care sunt oarecum benefice pentru gazda lor în cooperare cu alte biote, dar care devin patogene atunci când nu sunt echilibrate sau ținute sub control. La adulți, administrarea de antibiotice poate perturba grav echilibrul biotic din intestin, dând posibilitatea ciupercilor și bacteriilor patogene să se instaleze. Același lucru este valabil și pentru vagin, unde echilibrul biotic ține la distanță mulți agenți patogeni. Scriind despre acest echilibru, Adrianus Nicolaas de la Universitatea din Groningen, Țările de Jos, spune următoarele:

> *Tractul intestinal adăpostește un ecosistem bacterian dinamic și complex. Se știe că prezența și compoziția florei intestinale sunt foarte importante pentru rezistența la microbii patogeni (de exemplu, prin competiția pentru spațiu și elemente nutritive). Compoziția florei intestinale influențează dezvoltarea sistemului imunitar al mucoaselor....* [24]

Cu alte cuvinte, un intestin bine echilibrat contribuie la un sistem imunitar puternic. Dacă unul sau mai mulți microbi intestinali scapă de sub control, acesta poate contribui la daune și boli.

De asemenea, religiile se pot ține în frâu reciproc. Într-o societate pluralistă, religiile au dificultăți în a uzurpa puterea politică și în a-și legifera credințele. În Statele Unite, virusul mormon a deținut controlul total asupra aparatului politic din Utah până în jurul anului 1890, în așa măsură încât non-mormonii au fost uciși și alungați din această enclavă mormonă. Masacrul de la Mountain Meadows din 1857 este unul dintre cele mai faimoase exemple, dar nu este unic în istoria mormonilor.[25] Nivelul actual de control al mormonilor poate fi văzut pur și simplu conducând prin orice parte a statului Utah. Alături de aproape fiecare biserică mormonă se află o școală publică. Consiliile școlare locale, controlate de mormoni, încearcă să plaseze școlile aproape de biserică, astfel încât copiii să poată părăsi școala timp de o oră în fiecare zi pentru a primi instruire religioasă. În mod clar, statul este în slujba virusului în ceea ce privește educația.

„Este un truism că aproape orice sectă, cult sau religie își va legifera crezul în lege dacă dobândește puterea politică de a face acest lucru”.

-Sir Arthur C. Clark

În societățile mai puțin pluraliste, o religie poate domina. Unele țări islamice, de exemplu, au un control puternic asupra sistemelor de putere politică. Islamul a fost extrem de eficient deoarece este una dintre primele religii care a combinat cu succes controlul religios și cel politic. Într-adevăr, este incapabil din punct de vedere constituțional să separe religia de politică. De la primele cuceriri

---

24 Organizația Mondială a Proprietății Intelectuale, Modulation of a Balance Between the Gut Mucosal Immune System and the Intestinal Microflora [articol on-line] (2002, accesat la 20 noiembrie 2008); disponibil la http://www.wipo.int/pctdb/en/wo.isp?wo=2002072142; Internet.

25 În 1857, o sută douăzeci de non-mormoni traversau teritoriul mormonilor în drum spre California. Cincizeci de mormoni care primeau ordine de la liderii ecleziastici locali au ieșit și, sub un steag alb de armistițiu, i-au păcălit pe călători să renunțe la arme. Apoi i-au masacrat pe toți, cu excepția a 17 copii sub vârsta de șase ani. Brigham Young însuși declarase cu doar câteva luni înainte: „Dacă vreun ticălos mizerabil vine aici, tăiați-i gâtul”. El nu și-a asumat niciodată responsabilitatea pentru masacru, ci a jucat un rol important în încercarea de mușamalizare a acestuia, dând vina pe amerindienii locali. Abia în 1998, Biserica Mormonă a acceptat întreaga responsabilitate și a amplasat un monument la fața locului. Richard Abancs, One Nation Under Gods: A History of the Mormon Church (New York: Four Walls Eight Windows Press, 2003), 245-51. A se vedea și ReligiousTolerence.org. The 1857 Mountain Meadows Massacre [articol on-line] (accesat la 20 noiembrie 2008); disponibil la http://www.religioustolerarice.org/lds mass.htm: Internet.

ale lui Mahomed, religia sa a fost una politică. Noțiunea de separare a bisericii de stat este de neconceput. Virusul islamic a fost bine conceput de fondatorii săi pentru a se apăra de toți ceilalți viruși ai zeilor. Islamul ar putea fi cel mai bine apărat virus divin dintre religiile majore.

Apărările sale excelente provin din faptul că Mahomed a fost expus la o gamă largă de virusuri divini în perioada sa de formare. Deși oarecum izolată în Peninsula Arabică, religia islamică incipientă era aproape de centrul comerțului de bunuri și idei dintre est și vest. Majoritatea anticorpilor islamici au fost concepuți înainte ca islamul să aibă o sută de ani. Ei au fost eficienți împotriva tuturor religiilor pe care le-au întâlnit. Apărările puternice ale islamului au fost scrise în *Coran* și în scrierile ulterioare și s-au bazat pe ceea ce s-a învățat de la evreii, creștinii și politeiștii din Arabia și, ceva mai târziu, de la zoroastrienii din Persia.

Atât iudaismul, cât și islamul au început ca mișcări politice/militare. Rădăcinile lor de la Moise și Mahomed au fost militariste și politice. Creștinismul s-a născut ca o religie non-militaristă sub dominația Imperiului Roman. Abia mai târziu și-a format fața militaristă. Creștinismul a moștenit apărări puternice de la iudaism. Sfântul Pavel a inventat altele, dar acestea au fost concepute pentru a supraviețui ca o religie minoritară într-un imperiu mare și puternic. Anticorpii săi erau mai degrabă concentrați pe capacitatea de a supraviețui într-un mediu religios și politic ostil. Într-adevăr, scrierile lui Pavel sunt unele dintre cele mai bune mijloace de apărare dezvoltate vreodată pentru creștinism, concentrându-se mai degrabă pe combaterea altor virusuri dumnezeiești și pe supraviețuirea în teritoriu ostil decât pe infectarea unui sistem nervos politic.

Încă de la început, scriitorii creștini au creat justificări pentru preluarea structurilor politice, dar au fost ținuți în frâu sau încetiniți timp de trei secole de sisteme religioase și politice concurente. În cele din urmă, ei au reușit, dar slăbiciunea inițială a creștinismului i-a oferit mai puțină expertiză în arena politică decât Islamul și mult mai puțină experiență sau justificare pentru metodele militare de infectare. Prin urmare, scrierile sale reprezintă un ghid destul de slab cu privire la modul de infectare a instrumentelor statului. Pe de altă parte, de la început, scrierile islamului au fost ghiduri bine concepute. Pavel, Iisus și Moise i-au oferit lui Mahomed un material excelent pe care să se bazeze.

Virusul creștin depinde în mare măsură de virusul evreiesc pentru orientare. Predicatorii creștini se referă neîncetat la schemele politice din *Vechiul Testament* pentru că nu există în *Noul Testament*. Profeții, patriarhii și conducătorii vechiului Israel, precum Isaia, Ieremia, David, Solomon și Moise, au văzut religia ca fiind inseparabilă de politică. Până în prezent, aceasta este lupta unui Israel secular, în care religia evreiască exercită presiuni constante asupra statului pentru a infecta sistemul nervos central politic. Deoarece însăși existența Israelului depinde de sprijinul și protecția din partea lumii occidentale pluraliste, acesta nu își poate permite să lase fundamentalismul evreiesc să preia controlul. Cu toate acestea, există multe grupuri evreiești în Parlament care au exact această agendă.

Virusuri divine avansate

Islamul are unele dintre cele mai bune apărări împotriva altor virusuri divine și are potențialul de a fi mai agresiv din punct de vedere parazitar atunci când consolidează puterea politică într-o societate. Religiile mai recente au avut ghinionul de a intra într-o biotă religioasă care era deja aglomerată și oarecum echilibrată. De exemplu, mormonismul a început într-un mediu viral deja aglomerat și, deși noutatea și noile sale mijloace de apărare au creat o oportunitate uluitoare de creștere, aceasta nu s-a comparat cu răspândirea islamului. Cu toate acestea, mormonismul a fost conceput încă de la începuturile sale pentru a infecta sistemul nervos politic - Joseph Smith chiar a candidat la președinție în 1844. În fiecare etapă, mormonii au încercat să preia controlul asupra structurii politice locale, de la fondarea sa în statul New York, la mutarea la Nauvoo, Illinois, apoi în nord-vestul statului Missouri. Cu toate acestea, deoarece erau prezente alte religii puternice, nu au reușit să aibă succes până când nu au migrat în vidul religios din Utah.

„Religia face trei lucruri destul de eficiente: dezbină oamenii, controlează oamenii, amăgește oamenii.”

- Carlespie Mary Alice McKinney

Islamul s-a dezvoltat într-o societate fragmentată în care virusurile politeiste erau slabe, iudaismul nu era parazitar, iar sectele creştine erau fragmentate. Virusul islamic a fost atât de bine conceput, încât islamul chiar a evitat confruntarea directă cu alţi „oameni ai cărţii”.[26] Ca urmare, evreii şi multe comunităţi creştine au fost pur şi simplu ocolite, atâta timp cât nu au opus rezistenţă politică sau militară islamului. Acest lucru a permis Islamului să se răspândească fără a cheltui energie în lupta cu religiile monoteiste sau cvasi-monoteiste mai vechi şi bine stabilite.

Pentru a nu simplifica prea mult, ar trebui să recunoaştem că Islamul a avut propriile mutaţii care l-au ameninţat din interior - **Shii'a** şi **Sunni** fiind cea mai proeminentă diviziune. Cu toate acestea, Islamul a avut suficientă putere pentru a depăşi alte religii în domeniul său în expansiune şi continuă să crească şi astăzi cu o eficienţă remarcabilă.

Scientologia este un alt virus avansat, dar şi ea a avut ghinionul de a veni într-o biotă religioasă deja aglomerată. Dacă Scientologia sau Mormonismul s-ar fi născut într-un mediu mai puţin aglomerat sau slăbit din punct de vedere viral, oricare dintre ele ar fi putut mătura globul.

Fundamentalismul - forma virulentă a virusului lui Dumnezeu

Virusurile biologice se află pe o linie fină între a fi prea letale şi prea slabe. Un virus extrem de virulent, precum Ebola, îşi poate ucide gazda atât de repede încât nu mai are nicio şansă de a infecta o altă gazdă. Dimpotrivă, un virus slăbit, de vaccinul antivariolic, poate fi atât de compromis încât să nu se poată reproduce.

Virusurile divine se confruntă cu aceeaşi problemă. Fundamentalismul este forma cea mai virulentă a unei religii. În general, acesta trebuie ţinut sub control pentru a nu deteriora, paraliza, diviza sau chiar ucide societatea gazdă. Fundamentalismul este cel mai frecvent „dezlănţuit” atunci când virusul divin este atacat sau se află în modul de expansiune. Astfel, el poate apăra o religie de atacatori periculoşi sau poate crea energia necesară pentru a se extinde şi a învinge alte religii. Fundamentalismul se poate întoarce, de asemenea, împotriva propriei religii şi poate provoca haos. Revoluţia iraniană din 1978 a fost provocată de fundamentaliştii islamului **Shii'a** pentru a-l răsturna pe şahul Iranului. Odată ce acest lucru a fost realizat, a continuat să se hrănească cu societatea şi vieţile celor care i s-au opus.

Atunci când fundamentalismul câştigă ascensiune, se impune un comportament rigid, iar abaterile sunt sancţionate rapid. Iranul a reuşit în cele din urmă să readucă geniul fundamentalist în sticlă la începutul anilor 1990, dar acesta continuă să scape de sub control ocazional.

Fundamentalismul poate fi văzut ca o inflamaţie. Sistemul imunitar uman foloseşte inflamaţia ca instrument de luptă împotriva infecţiilor. Din păcate, inflamaţia poate continua în unele cazuri mult timp după ce ameninţarea a dispărut. Inflamaţia necontrolată poate cauza febra fânului, ateroscleroza şi artrita reumatoidă în corpul uman. Fundamentalismul religios poate proteja religia mamă pentru un timp, dar poate continua mult timp după ce utilitatea sa a trecut, provocând daune colaterale instituţiilor, familiilor şi ţesutului social.

> *„Nu eşti niciodată dedicat să faci ceva în care ai încredere deplină. Nimeni nu strigă cu fanatism că soarele va răsări mâine. Ei ştiu că va răsări mâine. Atunci când oamenii sunt dedicaţi fanatic unor credinţe politice sau religioase sau oricărui alt tip de dogme sau obiective, este întotdeauna pentru că aceste dogme sau obiective sunt îndoielnice.”*
>
> -Robert M. Pirsig

O societate nu poate supravieţui mult timp cu un fundamentalism galopant. Acesta trebuie readus sub control odată ce urgenţa a trecut sau expansiunea este completă. Necontrolat, fundamentalismul se hrăneşte cu societatea însăşi. Exemple în acest sens pot fi văzute în conducerea rigidă şi mortală a talibanilor din Afganistan după retragerea sovietică. În mod similar, experienţa

26 Mahomed i-a considerat pe evrei şi pe creştini mai presus de alte religii, deoarece aceştia urmau Biblia. Deşi credea că religiile lor erau corupte, îi respecta şi dădea dovadă de toleranţă, în timp ce faţă de alte religii nu avea nicio toleranţă.

Chinei cu fundamentalismul comunist în așa-numita Revoluție Culturală a dus probabil la moartea a 30 de milioane de țărani sau mai mult. Mulți au fost denunțați și duși în lagăre de reeducare sau executați pentru că nu au urmat credințele fundamentaliste ale partidului.

Arabia Saudită adăpostește un virus puternic fundamentalist din 1744, când dinastia bin Saud a format o alianță cu clericul Abd-al-Wahhab pentru a înființa regatul deșertului. Wahibismul a început ca o mișcare de reformă foarte conservatoare ca reacție la anumite corupții care se strecurau în islamul sunnit în secolul al XVIII-lea. Acesta a fost creat pentru a purifica islamul sunnit și pentru a elimina practici precum venerarea sfinților populari, vizitarea mormintelor și idolatria. Abd-al-Wahhab a perceput un declin moral în islam și a încercat să stabilească standarde stricte de comportament pentru credincioși. Wahibismul a fost urmat cu atenție și ținut sub control de clasa conducătoare timp de două secole.

Cu decenii în urmă, s-a ajuns la un fel de compromis care a permis acestui virus virulent să își concentreze energia în afara Arabiei Saudite, atâta timp cât nu a provocat elita conducătoare din interior. Astfel, autoritățile saudite au ezitat să se confrunte direct cu virusul, deoarece sistemul nervos central politic este el însuși foarte infectat. De exemplu, Osama bin Laden era un adept apropiat al wahibismului și provenea dintr-o familie saudită proeminentă.

Al Qaeda este chiar mai fundamentalistă decât wahibismul, dar este o mutație directă a wahibismului. Atât timp cât wahibismul și Al Qaeda și-au concentrat atenția asupra Afganistanului sau a altor locuri, au fost tolerate. Dar Al Qaeda a devenit o amenințare directă la adresa clasei conducătoare saudite, care se confruntă acum cu sarcina delicată de a elimina Al Qaeda fără a alimenta flăcările wahibismului.

Prin sprijinirea wahibismului și a eforturilor sale misionare în alte țări, virusul fundamentalist a infectat societățile slăbite ale Afganistanului și Pakistanului post-comuniste. Acesta a devenit acum endemic în aceste zone.

Rezervoare de virusuri biologice

În natură, există locuri în care un virus se poate ascunde sau poate rămâne timp îndelungat și apoi poate izbucni într-o epidemie. De exemplu, liliecii sunt un rezervor pentru virusul turbării. Din rezervorul de lilieci, rabia poate izbucni la alte animale. Se crede că bacteria asociată cu ciuma din Evul Mediu, *Y pestis*, a pornit de la un rezervor de șobolani din estul Africii centrale. Din când în când, ciuma părea să iasă din acea zonă și să-și croiască drum spre nord, în Orientul Mijlociu și Europa.[27] Undeva în Africa de Vest, virusul Ebola rămâne ascuns și se răspândește ocazional, în general prin intermediul maimuțelor în populațiile umane.

În biologie, adesea nu este clar de ce un anumit agent patogen se răspândește în populația generală. De ce avem un tip de gripă într-un an și altul diferit în alt an? Se pare că este vorba de numărul mare de virusuri gripale din numeroase rezervoare diferite. Fiecare virus este ținut în frâu din cauza izolării, a lipsei de vectori eficienți sau a imunității generale față de tulpina specifică.

Un virus poate rămâne liniștit ani de zile, timp în care poate suferi mutații și se poate schimba de mai multe ori până când o variantă găsește cheia pentru a izbucni. Astfel, este posibil ca epidemiile de ciumă din timpul Evului Mediu să fi fost o succesiune de agenți patogeni mutați dintr-un rezervor est-african. Fiecare a fost suficient de diferit pentru a copleși apărarea celor aflați în calea sa.

Rezervoarele virale religioase

Virusurile divine au, de asemenea, rezervoare. Afganistanul a fost rezervorul pentru două variante fundamentaliste, talibanii și Al Qaeda. Talibanii au fost o variantă locală a islamului strict care a apărut ca reacție la corupția percepută în societatea afgană. Al Qaeda, după cum s-a menționat anterior, a fost o ramură a wahibismului din Arabia Saudită. Ambele au încercat să impună societății legea **Shari'a**, care restrângea sever drepturile femeilor și încerca să elimine influența occidentală prin interzicerea televiziunii, fotografiei, zborului cu zmeul, șahului și a altor lucruri.

---

27 Robert S. Gottfried, *The Black Death: Natural & Human Disaster in Medieval Europe* (The Free Press 1983).

Deşi cele două mişcări au avut origini diferite, ambele au fost răspunsuri fundamentaliste la corupţia percepută şi au încercat să purifice societatea şi credincioşii. După ce au crescut şi s-au dezvoltat în interiorul rezervorului din Afganistan, aceşti viruşi extrem de parazitari şi agresivi au izbucnit în anii 1990 pentru a infecta o zonă geografică largă. Odată ieşiţi din rezervor, aceştia au avut puterea de a se impune în multe ţări prin infectarea tinerilor musulmani, chiar şi a celor bine educaţi. Al Qaeda este deosebit de eficientă în infectarea persoanelor tinere. De exemplu, este rar ca un kamikaze Al Qaeda să aibă peste 30 de ani.

În secolele trecute, virusurile divine se răspândeau la fel ca cele biologice, urmând rutele comerciale şi armatele. Astăzi, religia se poate răspândi prin intermediul internetului şi al altor forme de comunicare globală de mare viteză. Cu acest nou sistem nervos electronic, fundamentalismul poate apărea oriunde şi la o rată fără precedent. Nu mai are nevoie de rutele comerciale tradiţionale sau de armate cuceritoare. Infecţiile globale pot apărea din rezervoare îndepărtate care nu pot fi atinse de armatele occidentale sau de orice altă armată.

Forme de fundamentalism islamic s-au răspândit pe scară largă din Anglia până în Indonezia. Sistemul imunitar pentru acest tip de infecţie nu a fost încă dezvoltat şi, prin urmare, guvernele şi alte grupuri religioase se străduiesc să o limiteze. Răspunsul militar nu are şanse de reuşită şi, probabil, a întărit fundamentaliştii islamici. În mod interesant, dezvoltarea fundamentalismului islamic a provocat fundamentalismul creştin, care se manifestă în prezent în mare măsură în întreaga armată americană, despre care se va discuta mai mult în capitolul următor. Atunci când preşedintele Bush s-a referit la „o cruciadă” pentru a combate terorismul islamic, aceasta a rezonat pozitiv cu mulţi fundamentalişti creştini şi negativ cu mulţi fundamentalişti islamici. Cei doi viruşi se pot hrăni şi se hrănesc reciproc.

În Statele Unite, rezervoarele de virusuri deosebit de parazite se află în locuri precum *Universitatea Liberty* a lui Jerry Falwel sau *Universitatea Regent* a lui Pat Robertson. În cea mai mare parte a ultimilor 50 de ani, Baptiştii de Sud par să fie cel mai mare rezervor de fundamentalism, deşi acesta există şi în rândul penticostalilor şi nazarienilor.

Deşi acestea par a fi rezervoarele evidente, este dificil de prezis care rezervor va produce cel mai eficient virus divin. Cine ar fi crezut în 1820 că Joseph Smith, un creator talentat şi carismatic de poveşti fantastice, va da naştere virusului mormon foarte infecţios? Cine ar fi prezis că o mică mişcare iniţiată la Wittenberg, în Germania, în 1517, de Martin Luther va răsturna monopolul catolic vechi de 12 sute de ani din Europa?

Atunci când religia dominantă este slabă, aşa cum era catolicismul în 1517, noile religii au şansa de a izbucni. Multe mutaţii noi au încercat să izbucnească în secolul dinaintea lui Luther, dar nu au fost suficient de puternice sau nu au avut un lider suficient de puternic din punct de vedere politic pentru a reuşi. De exemplu, John Huss a creat un virus concurent în jurul anului 1400 şi a fondat *mişcarea moravă*. Această mişcare a fiert la foc mic timp de peste o sută de ani şi a avut o influenţă puternică asupra lui Martin Luther, dar nu a izbucnit niciodată în mainstream[28]. Pentru a ilustra, când Luther a vizitat parohiile din Saxonia pentru a determina starea educaţiei religioase, el a scris în prefaţa cărţii sale *Micul Catehism* (1528) *„Milă! Bunule Dumnezeu! ce mizerie multiplă am văzut! Oamenii de rând, mai ales în sate, nu au nicio cunoştinţă despre doctrina creştină şi, vai! mulţi pastori sunt cu totul incapabili şi incompetenţi să predea*”[29]. Întreaga zonă rurală era coaptă pentru cules. Noul său virus a măturat cu uşurinţă o mare parte din nordul Germaniei.

Marxismul este un alt virus divin puternic care a mocnit ani de zile în multe buzunare mici din Europa şi care a izbucnit în cele din urmă în Rusia în 1917, din cauza slăbiciunii structurii politice ruse şi a Bisericii Ortodoxe. Principiile sale sunt la fel de bazate pe credinţă ca orice declaraţie a lui Iisus sau Jerry Falwell. Marxismul nu are mai multe dovezi empirice pentru validitatea sa decât mormonismul. Imperativul istoric marxist a fost la fel de aproape de o declaraţie de credinţă ca şi doctrina Trinităţii. Marxismul a avut un vector deosebit de eficient în Vladimir

28 John Huss (c. 1369-1415). A susţinut eliminarea indulgenţelor, utilizarea limbii locale, independenţa faţă de Roma şi pacifismul. Învăţăturile sale au fost declarate eretice în 1411; a fost ars pe rug în 1415. Adepţii săi au intrat în clandestinitate, dar au menţinut mişcarea până când aceasta a fost organizată oficial în 1457.

29 Martin Luther, Micul Catehism [prefaţa cărţii on-line] (accesat la 20 noiembrie 2008); disponibil la lutp://www.bookofconcord.com/smallcatechism.html#preface; Internet.

Lenin. Ca în multe alte cazuri, odată ce virusul era pe drumul cel bun către dominație, principalul său vector, Lenin, era mai valoros mort decât viu. Stalin, familiarizat cu metodele de manipulare religioasă din propria sa formare la seminar, a construit cultul lui Lenin după moartea acestuia. Cultura țărănească, privată de debușeul său religios tradițional în creștinismul ortodox, a venit în număr mare să îl vadă pe Lenin înmormântat. Lenin a devenit zeitatea marxismului și a fost expus în fața tuturor. Niciun Faraon sau Cezar nu a fost mai divinizat după moartea sa.

„Credința este să crezi ceea ce știi că nu este așa."
-Mark Twain

Fundamentalism versus fundamentalism

Fundamentalismul are întotdeauna un rezervor ascuns în liniște și capabil să erupă. Dacă nu este ținut în frâu de virusul dominant sau de alți viruși, el poate pune stăpânire pe o societate, cu cele mai grave consecințe.

Ca observatori ai fundamentalismului, putem vedea aceste evoluții și putem contribui la educarea oamenilor cu privire la ceea ce se poate întâmpla. Putem sublinia faptul că, atunci când doi viruși fundamentaliști concurenți se ciocnesc, discuțiile raționale dispar. Fundamentalismul este incapabil de compromis. Mișcările fundamentaliste cred că a lor este singura cale și că toate celelalte sunt corupte și condamnate. Cu o infecție atât de profundă, dialogul productiv este puțin probabil. Mai mult, prezența fundamentalismului evocă reacții fundamentaliste din partea altora. Mormonismul a provocat reacții puternice în Illinois și Missouri în anii 1830-1850. Un răspuns similar a avut loc în timpul cruciadelor din secolele XI-XIII, când fundamentalismul catolic a evocat un răspuns fundamentalist islamic care a condus la cucerirea și recucerirea Țării Sfinte de către fiecare. Acest lucru a continuat până când partea catolică s-a epuizat și s-a retras complet din Palestina.

Astăzi vedem fundamentalismul islamic și cel creștin defăimându-se reciproc de la amvonurile lor respective. Probabil că nu este o coincidență faptul că a existat o creștere uriașă a activității fundamentaliste în armata americană, chiar dacă armata se află în lumea islamică pentru a lupta împotriva fundamentaliștilor islamici. Grupuri fundamentaliste precum Christian Embassy s-au infiltrat chiar la vârful armatei americane și au câștigat poziții de influență în Pentagon. De la scandalul evanghelic de la Academia Forțelor Aeriene ale SUA, până la încercarea *Campus Crusade for Christ* de a trimite mii de pachete de convertire soldaților din Irak, evanghelicii au depus eforturi pentru a folosi armata în scopuri religioase. Scott Blom de la *Campus Crusade for Christ* spune într-un videoclip promoțional: *„Scopul nostru pentru Campus Crusade for Christ la Academia Forțelor Aeriene este de a face din Iisus Hristos o problemă la Academia Forțelor Aeriene și în întreaga lume. Ei sunt misionari plătiți de guvern când pleacă de aici."*[30]

„Fundamentalismul nu este despre religie, este despre putere."
-Salman Rushdie

Fundamentalismul caută întotdeauna să infecteze instituțiile care facilitează propagarea sa. Fie că este vorba de armata americană sau de islamiștii din armata pakistaneză, scopul este întotdeauna acela de a asigura o propagare eficientă folosind instituții deja stabilite.

Prevenirea virusului fundamentalist

Odată cu apariția metodei științifice, multe dintre manipulările virușilor divini pot fi expuse. Papa nu mai poate susține că Pământul este centrul universului. Deși mulți cred în rugăciune, ei ar prefera să aibă încredere în medicul lor pentru a-și vindeca boala. Scientologii pot susține că **E-metrul** lor spune tot felul de lucruri despre o persoană, dar nu îndrăznesc să îl deschidă la lumina

30 Campus Crusade For Christ, USAFA Promotional Video [video on-line] (filmat în vara anului 2002, accesat la 21 noiembrie 2008); disponibil la http://www.mi litarvrcligiousirccdom.org/press-releases/ccc usafa.html: Internet.

cercetării științifice.[31] Baptiștilor poate că nu le place ideea că oamenii au evoluat din alte creaturi, dar nu au cum să își testeze ideile creaționiste împotriva versiunii Navaho sau hinduse a creației. Aceste bastioane ale credinței pot fi contestate prin cercetare științifică.

Europa nu a avut o izbucnire fundamentalistă majoră de la moartea lui Hitler, iar Rusia a evitat o izbucnire fundamentalistă majoră de la căderea Uniunii Sovietice. Aceste societăți au o educație științifică solidă și, până acum, au evitat infectarea generală cu virușii mai virulenți ai zeilor.

Deși este posibil să nu fim niciodată complet feriți de fundamentalism, cea mai bună prevenire este o educație solidă în domeniul științelor. În prezent, în Asia și Rusia are loc un experiment. În timp ce religia marxistă/comunistă a căzut în mare parte în dizgrație, alte religii nu au fost capabile să se grăbească și să umple golul. Acest lucru nu este întâmplător, deoarece guvernele din China și Rusia au creat și continuă să dezvolte o populație educată științific. De asemenea, acestea monitorizează și interferează cu eforturile religiilor din exterior de a le infecta populațiile. În țările occidentale în care educația științifică este puternică, cum ar fi Germania, Suedia, Irlanda, Ungaria, Țările de Jos, influența virușilor divini de toate tipurile a scăzut.[32]

Educația este cheia perpetuării virusului pentru talibani, baptiști sau catolici. Dacă virusul nu poate controla învățământul public, va încerca să deturneze resursele din cuferele publice către finanțarea școlilor fundamentaliste. De la școlile *madrassa* din Pakistan până la presiunea creștină pentru *vouchere* școlare în Statele Unite și mișcarea religioasă a școlilor la domiciliu, religiile caută să controleze educația sau să controleze resursele pentru educație.

Religiile non-teiste

Ateismul ca religie?

Unii susțin că ateismul este o religie. Dar asta ridică problema cum îi numești pe oamenii care nu cred în Zeus, Thor, Allah sau chiar în Monstrul Zburător de Spaghete![33]
Ateismul pur și simplu nu vede nicio dovadă a vreunui Dumnezeu.

„Dacă ateismul este o religie, atunci sănătatea este o boală!”
-Clark Adams

Fiecare religie pe care am menționat-o are ritualuri, practici, scrieri sfinte sau tradiții etc. Nimic de genul acesta nu s-a dezvoltat vreodată din ateism. Nu există oameni sfinți, sărbători sau cărți sfinte și nici canoane de credință convenite. De fapt, singurul lucru asupra căruia unii atei pot fi de acord este că nu există niciun Dumnezeu.

Comunismul și alte religii non-teiste

Deși ateismul poate să nu fie o religie, unele religii non-teiste au cărți sfinte și figuri divine. La fel cum Martin Luther a creat virusul protestant, Karl Marx a creat un virus marxist bazat pe principii de credință într-un imperativ istoric. Marx nu avea mai multe dovezi pentru imperativul său istoric decât au creștinii pentru a doua venire a lui Hristos. Marxismul a infectat multe gazde, a suferit mutații care l-au ajutat să supraviețuiască și s-a reprodus în mințile a mii, apoi milioane de oameni. În cele din urmă, a evoluat în diferitele practici ale comunismului care, în aproape toate cazurile, au condus la un cult al personalității, așa cum se găsește în stalinism, maoism și altele în Coreea, Cambodgia, Cuba și România.

---

31 E-metrul este un aparat folosit de auditorii Scientology pentru a sonda și a face anumite determinări despre o persoană.

32 National Center for Education Statistics, Mathematics and Science Achievement of Eighth-Graders between 1995 and 2003 (accesat la 20 noiembrie 2008); disponibil la http://nces.ed.gov/timss/results03_eighth95.asp: Internet.

33 Dacă nu sunteți familiarizat cu Monstrul Flying Spaghetti, consultați *Church of the Flying Spaghetti Monster* (site web on-line] (accesat la 20 noiembrie 2008); disponibil la lutp://www.venganza.or#: Internet. Cred că veți fi destul de amuzați.

Deşi acestea nu sunt tehnic teiste, capul este divin în sensul că Cezar sau Faraonul erau zei. Cultele comuniste chiar îşi venerează zeii morţi! Astfel, Lenin are un mormânt elaborat care este încă vizitat de mii de oameni în fiecare an. Kim Il-sung, fostul dictator al Coreei de Nord, a murit în 1994, dar este oficial „preşedintele etern al Coreei de Nord" până în ziua de azi! El este un zeu pentru nord-coreeni la fel de mult cum era un faraon mort pentru egiptenii antici. Minţii occidentale i se pare bizar să venereze un dictator mort, dar cu ce se deosebeşte acest lucru de un creştin care se închină unui Iisus mort sau de musulmanii **shii'a** care vizitează mormântul Fatimei în speranţa de a primi o binecuvântare? Comportamentul pare remarcabil de similar, indiferent dacă este vorba de venerarea unui faraon, a unui dictator sau a unui Mesia.

Virusul îşi menţine puterea sau se reînvie atât timp cât divinitatea este în viaţă sau perpetuată într-un anumit mod. Atunci când divinitatea moare, virusul divinităţii se disipează, iar alte religii pot câştiga putere. Bisericile protestante fac eforturi frenetice pentru a câştiga cote de piaţă în fosta Uniune Sovietică, pentru a lua locul comunismului şi al Bisericii Ortodoxe Ruse. De exemplu, *Martorii lui Iehova* au avut atât de mult succes încât au fost trimişi în judecată, sancţionaţi şi interzişi la Moscova.[34]

Religiile penticostale sunt în creştere şi au stârnit, de asemenea, furia Bisericii Ortodoxe şi a guvernului rus. Virusul ortodox este slab, aşa că apelează la ajutorul autorităţilor politice pentru a opri pătrunderea altor viruşi.

Religiile parazitare

În biologie, unele gazde sunt mai sensibile la un anumit virus decât altele, iar diverse mutaţii au efecte diferite asupra populaţiei în ansamblu. Acesta este motivul pentru care tu poţi răci, dar soţul tău nu.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru virusurile divine. Deşi este puţin probabil ca *Martorii lui Iehova* să devină religia dominantă a Rusiei, virusul lor particular are capacitatea de a infecta o anumită parte a populaţiei, la fel ca cele ale scientologiei, penticostalilor şi baptiştilor. Aceştia sunt viruşi agresivi care se propagă prin prozelitism, o abordare religioasă mai parazitară. Abordarea parazitară utilizează o strategie orizontală prin care noi persoane sunt infectate cu virusul prin trecerea peste liniile sociale şi familiale. O abordare simbiotică, pe de altă parte, este mai verticală - transmiterea virusului de la o generaţie la alta. Majoritatea religiilor folosesc ambele tipuri de propagare într-o anumită măsură, dar pun accentul pe una mai mult decât pe cealaltă.

Virusurile extrem de parazitare au tendinţa de a alege gazdele care sunt cele mai sensibile şi apoi de a le controla în mod dramatic. Astfel, virusurile parazitare sunt susceptibile de a deştăma familii intacte pentru a rupe convertiţii de potenţiale influenţe diluante. Un bun exemplu este Biserica Unificării sau Federaţia Familiilor pentru Pace şi Unificare Mondială fondată de Sun Myung Moon, cunoscută şi sub numele de Moonies. Biserica Unificării cere abstinenţă sexuală înainte de căsătorie şi insistă ca toate căsătoriile să fie aprobate, dacă nu chiar aranjate, de biserică. Astfel, Sun Myung Moon a selectat pentru căsătorie sute, dacă nu mii de persoane din culturi diferite, în efortul de a-şi propaga virusul dincolo de graniţele culturale tradiţionale.

Prin urmare, nu este surprinzător faptul că una dintre principalele plângeri împotriva *Martorilor lui Iehova* în Rusia este impactul său asupra familiilor şi societăţii. Conform unui articol din 25 mai 2004[35] al organizaţiei Religious Tolerance:

Instanţele moscovite au găsit comunitatea vinovată de faptul că a forţat familiile să se dezintegreze, a încălcat persoana, drepturile şi libertăţile cetăţeanului, a încurajat sinuciderea sau refuzul pe motive religioase al ajutorului medical pentru bolnavii în stare critică şi a incitat cetăţenii să refuze să îşi îndeplinească obligaţiile civile stabilite prin lege. În conformitate cu

34 ReligiousTolerance.org. Jehovah's Witnesses Oppression in Moscow, Russia [articol on-line] (17 iunie 2004, accesat la 20 noiembrie 2008); disponibil la http://www.religioustolerance.org/witness9htm: Internet.

35 ReligiousTolerance.org. Opresiunea Martorilor lui Iehova în Moscova, Rusia (articol on-line) (17 iunie 2004, accesat la 20 noiembrie 2008); disponibil la htlp://www.religioustolerance.org/ witness9.htm; Internet.

articolul 14 din legea din 1997, o organizație religioasă își poate pierde statutul juridic și i se poate interzice activitatea din aceste motive.

Religiile parazitare cer mult de la membrii lor și au standarde stricte de comportament sau de aderare. Deoarece aduc în mod constant noi membri, îndoctrinarea și supravegherea trebuie să fie riguroase. Ierarhia virusului parazitar cere sacrificii de bani și de timp din partea convertiților. Scientologia, Martorii lui Iehova, Hare Krishna și Biserica Unificării se comportă toate în acest fel.

Religiile simbiotice

Multe religii sunt mai puțin parazitare și mai mult simbiotice. De exemplu, religia **druză** din Liban, Siria și Israel este închisă străinilor. De peste opt sute de ani nu acceptă convertiți. Aceasta este o strategie verticală, care se propagă de la o generație la alta, în mare parte în cadrul granițelor familiale și culturale. Alte religii au restricții similare, cum ar fi **Yazidi** din Irak sau **Amish** din Statele Unite. Dacă nu te naști în cadrul comunității, nu poți deveni membru. În cazul în care convertirea este permisă, cerințele sunt de așa natură încât aceasta este practic imposibilă sau foarte dificilă.

Aceasta poate fi o strategie de succes. Comunitatea menține virusul puternic și, la rândul său, virusul unește strâns comunitatea. Religiile simbiotice, precum Druze, Yazidi și Amish, și-au infectat atât de complet membrii încât rigorile religiei au devenit complet integrate în viața de zi cu zi. Multe secte hinduse ar putea fi, de asemenea, considerate simbiotice, la fel ca și **hutteriții**.

Totul depinde ....

Multe religii joacă atât o carte parazitară, cât și una simbiotică, în funcție de circumstanțele actuale. Virusul catolic tinde să fie oarecum simbiotic, având în același timp izbucniri parazitare. Virusul catolic a fost cât se poate de parazitar în timpul cuceririi Americii Centrale și de Sud în secolul al XVI-lea. Moartea a milioane de indigeni a fost direct legată de practicile preoților catolici în facilitarea cuceririlor. În ciuda eforturilor eroice ale unei mâini de preoți precum Bartolome de Las Casas[36], preoții care i-au însoțit pe conchistadori și mai târziu pe colonișți au justificat genocidul și înrobirea unor popoare întregi din America. Este tot atât de parazitară pe cât poate fi o religie.

Desigur, virușii și bacteriile biologice au ucis la fel de mulți sau mai mulți decât soldații și preoții catolici, dar cei doi au acționat în tandem, unul facilitând activitatea celuilalt. Papa Benedict al XVI-lea a dat dovadă de o surprinzătoare lipsă de conștiință cu privire la devastarea provocată de biserica sa atunci când a ținut un discurs important în fața episcopilor din Brazilia în septembrie 2007:

... ce a însemnat acceptarea credinței creștine pentru națiunile din America Latină și Caraibe? Pentru ele, a însemnat cunoașterea și primirea lui Hristos, Dumnezeul necunoscut pe care strămoșii lor îl căutau, fără să-și dea seama, în bogatele lor tradiții religioase. Hristos este Mântuitorul după care tânjeau în tăcere. Într-adevăr, proclamarea lui Isus și a Evangheliei sale nu a implicat în niciun moment o alienare a culturilor precolumbiene și nici nu a fost impunerea unei culturi străine.[37]

Nu mai este nevoie să spunem că cuvintele sale au stârnit indignarea grupurilor indigene și chiar a multor preoți locali. Cum poate fi cineva atât de orb, dacă nu este complet infectat cu un

36 Bartolome de Las Casas (1484-1564) a fost un preot dominican implicat în unele dintre cele mai timpurii călătorii de cucerire și colonizare. El a fost în mare parte responsabil pentru începerea unei dezbateri și a unui protest în Spania cu privire la tratamentul aplicat de conchistadori nativilor americani. El a încercat să fie conștiința regelui, a reginei și a papei, dar a pierdut în mare parte bătălia, deoarece preoții însoțiți de soldați au pornit în căutarea aurului și a sclavilor.

37 A Catholic Life, cuvintele Papei Benedict al XVI-lea despre nativii americani către CELAM [articol on-line] (15 mai 2007, accesat la 20 noiembrie 2008); disponibil la http://acatholiclife.blopspot.com/2007/05/pope-benedict-xvis-words-on-native.html: Internet. Găsit și în LA Times, 14 mai 2007.

virus divin? Dacă oamenii ar spune că evreii aşteptau ca Hitler să le arate lumina, ar fi traşi la răspundere pentru o astfel de ignoranţă, dar Papa pare să fie scutit de astfel de declaraţii insensibile.

În prezent, virusul catolic din Africa trece printr-o etapă parazitară. Prin atacarea activă a utilizării prezervativelor şi a controlului naşterilor, virusul divin facilitează răspândirea virusului HIV. Rezultatul este convertirea la practicile sexuale catolice sau moartea din cauza HIV. În mod ironic, catolicismul a devenit extrem de slab în propria sa casă - Italia - unde ratele natalităţii sunt printre cele mai scăzute din lume. Cineva trebuie să folosească prezervative sau anticoncepţionale în Italia, sau italienii au devenit remarcabil de celibatari!

Rezumat

Zeul virus întruchipează strategii de supravieţuire şi propagare. Virusurile avansate au sisteme de apărare mai eficiente decât altele şi, prin urmare, au ajuns să domine asupra celor mai puţin dezvoltate. Virusurile zeilor suferă în permanenţă mutaţii, iar din rezervoarele virale pot apărea oricând altele noi. Cel mai bun profilactic pentru viruşii lui Dumnezeu, în special pentru variantele fundamentaliste, este educaţia ştiinţifică. Cu cât este mai multă ştiinţă predată sau discutată, cu atât mai puţine instrumente are un virus divin pentru a infecta populaţiile.

CAPITOLUL 3: RELIGIA CIVILĂ AMERICANĂ

„Religia este considerată de oamenii de rând ca fiind adevărată, de înțelepți ca fiind falsă, iar de conducători ca fiind utilă.”
-Seneca cel Tânăr (4 înainte de Hristos-65 după Hristos)

Prezentare generală

În acest capitol, vom arăta că, în societatea modernă, religia şi cultura nu sunt la fel. Vom introduce conceptul de cuplaj cultural, care se întâmplă atunci când o religie invadează o cultură stabilită. Vom analiza în special evoluția religiei civile în Statele Unite ca studiu de caz privind cuplajul religios.

Religie şi cultură

Cultura şi religia sunt entități diferite, deşi înrudite. Cultura există la un nivel mai larg decât religia, în special în societăţile moderne. Societăţile anterioare, cum ar fi băştinaşii din America de Nord, aborigenii din Australia, triburile amazoniene braziliene şi altele, toate aveau religii specifice culturii. Adică, cultura şi religia erau atât de strâns legate încât nu puteau fi separate. De exemplu, ar fi de neconceput pentru un membru al tribului amazonian să se convertească la religia irocheză. Religia este o funcţie a faptului de a fi membru al tribului - modul în care tribul trăia şi se închina.

Astfel, religia tribală este ca un virus care nu poate trăi decât într-o singură specie. Virusul poate prospera în acea singură specie, dar dacă specia câştigă imunitate totală sau dispare, virusul este eliminat. Pe de altă parte, dacă un virus poate muta într-o formă care îi permite să supraviețuiască în alte specii, acesta se poate extinde şi supraviețui în noi moduri. HIV este un virus care pare să fi trecut de la maimuțe la oameni în urmă cu câteva decenii. Saltul a permis virusului să treacă de la un potențial de câteva sute de mii de maimuțe la sute de milioane de oameni.

Decuplarea de cultură

O revoluție religioasă a avut loc în jurul anilor 600-400 î.Hr. odată cu mutația religiei nespecifice culturii. Odată ce religia a fost decuplată de o anumită cultură, ea s-a putut răspândi în orice cultură. Revoluția a avut loc de mai multe ori în întreaga lume, cu consecințe similare. De exemplu, budismul a măturat India şi China într-un timp scurt, eliminând sute de zei locali. Creştinismul a măturat Europa în acelaşi mod, eliminând o mare parte din religia şi cultura germanică şi celtică. Islamul a măturat Orientul Mijlociu.

Zarathustra,[38] fondatorul zoroastrismului, este posibil să fi fost primul care s-a desprins de cultură în jurul anului 600 î.Hr. Pornind din Persia, Zarathustra a fost pionierul conceptului de luptă universală între forțele binelui, Ahura-Mazda, şi cele ale răului, Angra Mainyu. Deloc surprinzător, conceptul de Satana provine din această perioadă. Zoroastrianismul s-a răspândit rapid în ceea ce este acum Iranul şi Irakul, eliminând mulți zei şi religii locale. La scurt timp după aceea, evreii au fost duşi în captivitatea babiloniană chiar în inima zoroastrianismului.

Iudaismul a fost o religie foarte tribală până când captivitatea babiloniană l-a expus zoroastrismului. După captivitate, evreii s-au întors în Iudeea cu o înțelegere fundamental diferită a propriei lor religii. Din 538 până în 330 î.Hr., evreii au fost, de asemenea, sub suzeranitatea zoroastriană. Zoroastrianismul a influențat profund iudaismul. Înțelegerea evreiască a zeului său s-a schimbat după captivitate şi, odată cu adăugarea conceptului de Satana, a început să capete unele dintre trăsăturile sale moderne.

Acest lucru a pregătit terenul pentru decuplarea completă a iudaismului şi a culturii de către Sfântul Pavel, aproape patru sute de ani mai târziu. Dacă sunteți familiarizați cu *Noul Testament* creştin, vă veți aminti de conflictul dintre Pavel şi Petru cu privire la statutul neamurilor în noua sectă creştină. O mare parte a conflictului dintre Sfântul Pavel şi Sfântul Petru (şi alți apostoli) a fost

38 Scrierile sfinte ale zoroastrismului relatează naşterea virginală a lui Zarathustra cu 600 de ani înainte ca Iisus să realizeze acelaşi lucru. Textele sacre zoroastriene susțin că Zoroastru a existat cu zeul şi îngerii cu 3 000 de ani înainte de naşterea sa - nuanțe ale Evangheliei după Ioan 1:1. Există puține lucruri în mitul lui Iisus care să nu fi fost făcute de o altă zeitate, adesea cu secole înainte.

în jurul problemei dacă creştinismul poate fi decuplat de cultura iudaică. Petru şi alţii credeau că noii convertiţi ar trebui să fie circumcişi şi să îndeplinească alte ritualuri şi rituri iudaice. Pavel nu a fost deloc de acord, susţinând că neamurile nu trebuie să fie obligate să devină evrei înainte de a se alătura noii secte. Sfântul Pavel a câştigat disputa.[39] Rezultatul a fost o decuplare dramatică a creştinismului de cultura iudaică. Acest lucru a permis virusului creştin să pătrundă oriunde, fără să se confrunte cu capcanele iudaismului.

Legarea de cultură

În timp ce decuplarea culturală permite unei religii să se răspândească, religia caută să preia o anumită cultură pentru a-şi asigura supravieţuirea. Cu cât infecţia religioasă este mai profundă, cu atât religia va fi mai sigură într-o anumită cultură. Dacă religia reuşeşte să infecteze suficient cultura ţintă, ea devine o parte integrantă atât de importantă încât nu mai poate fi separată. Astfel, zoroastrismul a devenit religia de stat a Persiei, suplinind sute de zei locali şi asigurându-şi un loc sigur pentru sute de ani. Nu ne putem imagina Evul Mediu fără catolicism. Cum ar putea Arabia Saudită să fie separată de islam? Fiecare dintre aceste religii s-a cuplat puternic la noua cultură.

În schimb, este uşor să vedem cuceririle lui Alexandru cel Mare în termeni politici şi militari, fără a recurge la religia greacă. Este posibil ca grecii să fi luat cu ei ideile lor religioase, dar nu le-au impus popoarelor cucerite, aşa cum au făcut islamul şi creştinismul. Pe vremea lui Alexandru cel Mare, religia greacă nu se decuplase complet într-o formă universală.

Odată ce o religie se leagă de o nouă cultură, aceasta are tendinţa de a se agăţa ca un parazit şi de a direcţiona dezvoltarea culturală în moduri care să asigure securitatea religiei şi propagarea acesteia. Religia se integrează în cultură precum virusul turbării se integrează în creierul unui câine sau al unui raton. Legarea reuşită creează iluzia că cultura şi religia sunt una, iar adepţii ajung să creadă că cultura nu ar putea supravieţui fără religie. Mai mult, alte religii nu o pot îndepărta cu uşurinţă, deoarece este legată de atât de multe aspecte ale vieţii de zi cu zi. Acesta este statutul islamului în cea mai mare parte a Orientului Mijlociu. De exemplu, dreptul civil egiptean face ca schimbarea religiei să fie o simplă procedură administrativă, dacă te converteşti la islam. Dacă te converteşti de la islam la orice altceva, acest lucru este legal, dar este făcut practic imposibil de către guvern.[40]

Multe grupuri politice religioase din America consideră că Statele Unite şi creştinismul sunt inseparabile. Ele cred că mânia unui zeu se va abate dacă nu aderăm la interpretarea lor a textelor religioase - bazată în mare parte pe ideile *Vechiului Testament* impuse mişcărilor politice actuale. Ei văd totul, de la uragane la atacurile teroriste din 11 septembrie, ca fiind judecata lui Dumnezeu asupra Statelor Unite. Ca exemplu, în cuvintele lui Dinesh D'Souza, fost consilier politic al lui Ronald Reagan,

extremiştii musulmani atacă America pentru că nu toată lumea din Statele Unite urmează un cod moral dat de o „fiinţă externă" acest nou cod moral conduce la acte precum adulterul şi căsătoriile gay.[41]

În timpul campaniei prezidenţiale din 2008, Mike Huckabee, candidatul republican la preşedinţie, a făcut apel la modificarea Constituţiei pentru a se conforma legii lui Dumnezeu.

[*Unii dintre adversarii mei] nu doresc să schimbe Constituţia, dar eu cred că este mult mai uşor să schimbi Constituţia decât să schimbi cuvântul Dumnezeului celui viu, iar ceea ce trebuie să facem este să modificăm Constituţia astfel încât să fie în conformitate cu standardele lui Dumnezeu, mai degrabă decât să încercăm să schimbăm standardele lui Dumnezeu*].

---

39 Fapte 15 şi Galateni 2:11-14.

40 Human Rights Watch, Egipt: Allow Citizens to List Actual Religion on ID Cards [articol on-line] (12 noiembrie 2007, accesat la 20 noiembrie 2008); disponibil la http://hrw.org/english/docs/2QQ7/ll/12/egypt17306.htm: Internet.

41 Discurs la Universitatea Northwestern, 8 noiembrie 2007.

Religioşi precum D'Souza şi Huckabee caută să lege Statele Unite de virusul creştin la fel de sigur cum Islamul este legat de Egipt. Este un obiectiv care i-a ocolit pe creştinii fundamentalişti de când părinţii fondatori au refuzat să menţioneze vreun zeu în Constituţia SUA.

Iluminismul

Iluminismul occidental a reprezentat un nou tip de decuplare, în acest caz separând complet religia de cultură. Începând cu atacurile primilor umanişti precum Erasmus în secolul al XV-lea şi mai târziu de către protestanţii concurenţi în secolul al XVI-lea, catolicii şi-au pierdut monopolul asupra culturii europene. Acest lucru a permis gânditorilor, de la Hobbes la Rousseau, Voltaire şi alţii, să deschidă o breşă între creştinism şi cultura occidentală. Această fisură a crescut încet şi nu s-a deschis complet până la Revoluţia americană şi Revoluţia franceză ulterioară. Întreaga istorie a Europei Occidentale, de la Iluminism până la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, poate fi privită ca o luptă colosală pentru a desprinde cultura de influenţa religiilor înrădăcinate, fie ele protestante sau catolice.

Revoluţia americană şi cultura

Apariţia unei structuri politice neinfectate este relativ nouă în istorie. Niciun stat nu a reuşit vreodată să prevină cu succes infecţia virală religioasă până când sistemul constituţional american nu a fost stabilit pe bazele iluminismului. Practic, fiecare stat major de la începutul istoriei a avut o religie de stat care a jucat un rol în legitimarea conducătorului sau a clasei conducătoare[42].

„Guvernul Statelor Unite nu este în niciun caz întemeiat pe religia creştină”.
-John Adams, al doilea preşedinte al Statelor Unite

Părinţii fondatori ai Statelor Unite ştiau că religia a încercat întotdeauna să infecteze sistemul nervos central al statului. Datorită eforturilor lui Madison şi ale altora, Constituţia nu menţionează niciun Dumnezeu, iar separarea dintre biserică şi stat este consacrată în Primul Amendament. Separarea dintre biserică şi stat a fost una dintre primele încercări de a izola sistemul politic de infecţia religioasă. Acest lucru, împreună cu numeroasele religii concurente din America postcolonială, a împiedicat în mod eficient ca o singură religie să domine sau să lege întreaga cultură.

Infecţia politică

În biologie, virusul rabiei îşi croieşte drum în linişte prin sistemul nervos periferic, folosind căi nervoase care sunt ascunse sistemului imunitar. Rabia îşi croieşte drum până la creier, unde preia controlul asupra sistemului nervos central în serviciul propriei propagări.

„Daţi bisericii un loc în Constituţie, lăsaţi-o să atingă încă o dată sabia puterii, iar fructul nepreţuit al tuturor timpurilor se va transforma în cenuşă pe buzele oamenilor.”

-Robert Ingersoll

Virusii lui Dumnezeu lucrează în acelaşi mod. Ei caută o cale către centrele de putere ale statului. Astfel, indiferent de declaraţiile contrare, religiile tind să uzurpe sistemul politic ori de câte ori sunt dominante. Deţinerea puterii de stat este de departe cea mai eficientă metodă de propagare şi apărare împotriva religiilor concurente.

Este înţelept să fim sceptici faţă de orice religie care afirmă că nu este interesată de puterea politică. Date fiind circumstanţele potrivite, majoritatea religiilor nu pot rezista tentaţiei. Fiecare religie caută puterea politică ca mijloc de a se lega strâns de cultură. Acest lucru este în ADN-ul oricărei religii.

---

42 S-ar putea spune că Roma a fost relativ lipsită de o influenţă virală puternică în timpul perioadei imperiale. Venerarea împăratului a fost o încercare strălucită de a crea un virus în scopuri politice, dar nu a avut un succes deosebit ca virus divin.

În lumina acestor idei, să analizăm cazul specific al religiei civile americane pentru a vedea cum încearcă religiile să se lege de propria noastră societate.

Religia civilă și destinul american

Religia civilă americană a existat încă din primele zile ale republicii. Robert Bellah (1967) a descris-o în lucrarea sa revoluționară, *Civil Religion in America*:

Ceea ce avem, din primii ani ai republicii, este o colecție de credințe, simboluri și ritualuri cu privire la lucruri sacre și instituționalizate într-o colectivitate ... Religia civilă americană are propriii săi profeți și martiri, propriile sale evenimente sacre și locuri sacre, propriile sale ritualuri și simboluri solemne. Este preocupată ca America să fie o societate cât mai perfect în acord cu voința lui Dumnezeu, așa cum o pot face oamenii, și o lumină pentru toate națiunile.[43]

Religia civilă este un mit adânc înrădăcinat care a existat ca o meta-religie încă de la începutul națiunii. Nelegat de nicio doctrină, acest sistem de credințe nebulos se bazează în mare măsură pe tradiția iudeo-creștină, cu afirmații potrivit cărora un zeu a binecuvântat această națiune și este o forță călăuzitoare în destinul său.

„Care au fost roadele creștinismului? Mai mult sau mai puțin în toate locurile, mândrie și indolență în rândul clerului, ignoranță și servilism în rândul laicilor; în ambele, superstiție, bigotism și persecuție”.

-James Madison, al patrulea președinte al SUA

Destinul manifest a fost o temă centrală a religiei civile până la începutul anilor 1800 și a fost folosit pentru a justifica războiul mexicano-american (1846-1848), precum și strămutarea triburilor de nativi americani și expansiunea pe continent.

Faimosul eseu din 1839 al lui John O'Sullivan a capturat conceptul pentru întreaga națiune la acea vreme:

Toate acestea vor fi istoria noastră viitoare, pentru a stabili pe pământ demnitatea morală și mântuirea omului - adevărul imuabil și binefacerea lui Dumnezeu. America a fost aleasă pentru această misiune binecuvântată față de națiunile lumii, care sunt izolate de lumina dătătoare de viață a adevărului; iar exemplul ei înalt va zdrobi până la moarte tirania regilor, ierarhilor și oligarhilor și va duce vestea cea bună a păcii și bunei voințe acolo unde miriadele îndură acum o existență abia mai de invidiat decât cea a fiarelor de pe câmp. Cine, așadar, se poate îndoi că țara noastră este destinată să fie marea națiune a viitorului?[44]

Lincoln a folosit cu măiestrie religia civilă pentru a ghida națiunea prin Războiul Civil, stabilind standardul pentru utilizarea acesteia în rândul politicienilor. În anii 1960, Martin Luther King Jr. a folosit-o ca vehicul pentru *Mișcarea pentru drepturile civile*, iar guvernatorul George Wallace a folosit-o ca justificare pentru segregarea din sud. Deși poate părea ironic faptul că ambii bărbați au putut folosi religia civilă în scopuri atât de opuse, aceasta este natura nebuloasă a acestui mit. Wallace credea că „drepturile statelor” sunt date de Dumnezeu, la fel cum King credea că egalitatea rasială este. Ambele idei au avut influență în religia civilă în diferite momente.

Religia civilă este la fel de virală ca orice altă religie. Amintiți-vă cum orice religie dezactivează zonele de gândire critică ale creierului adepților săi în ceea ce privește propria lor religie. Aceștia pot vedea iraționalitatea credințelor religioase ale altora, dar sunt orbi în fața propriei lor credințe. Religia civilă are o capacitate similară de a amorți capacitatea de gândire critică a unor

43 Robert Bellah, *Civil Religion in America*, Daedalus (1967), 96,1, pp. 1-21.

44 John O'Sullivan, *„The Great Nation of Futurity,”* The United States Democratic Review, 6, 23, (1839): 426-430. A se vedea și John O'Sullivan, Manifest Destiny [articol on-line] (1839, accesat la 20 noiembrie 2008); disponibil la http://www.civics-online.org/librarv/formatted/texts/mani-fest destiny.html: Internet.

grupuri întregi, astfel încât critica naţiunii este echivalentă cu blasfemia. De exemplu, celor care au criticat războiul din Vietnam li s-a spus: „America, iubeşte-o sau părăseşte-o” de către unii dintre cei mai religioşi oameni şi lideri. Mai recent, mulţi preoţi au ţinut o predică uşor voalată în sprijinul invaziei din Irak în 2003. Alţii i-au numit nepatrioţi pe cei care au îndrăznit să se pronunţe împotriva invaziei. Războiul şi religia merg de obicei mână în mână în luptă. Iată cuvintele lui Bob Jones, preşedintele fundamentalist al *Universităţii Bob Jones*, la Larry King Live, 11 martie 2003,

'*Deviza Confederaţiei era Deo Vindice, sau „Dumnezeu de partea noastră”. Atlanta a fost arsă până la cenuşă de oameni care credeau că zeitatea era de partea cealaltă*'

-Christopher Hitchens

Iar războiul din Irak va ajuta foarte mult la abordarea sursei multor acte de terorism. Şi nu văd cum cineva care iubeşte pacea ar putea fi cu adevărat împotriva acestui război şi a celor care au distrus pacea.

Religia civilă conferă, de asemenea, putere religioasă preşedintelui şi aşteaptă de la acesta (sau aceasta) anumite acte religioase în numele naţiunii, cum ar fi micul dejun cu rugăciune, referiri regulate la Dumnezeu şi prezenţa ostentativă la biserică. Ca urmare, preşedintele este considerat de o mare parte a naţiunii drept marele preot al religiei civile. Atunci când are loc un dezastru sau o tragedie naţională, se aşteaptă ca preşedintele să facă apel la rugăciune şi să participe la slujbe la biserici de profil, precum Catedrala Naţională din Washington, DC. Simpla existenţă a unei biserici numite „Catedrala Naţională” este o dovadă a puterii religiei civile. Toţi preşedinţii recenţi au participat la slujbe la Catedrala Naţională în momente de criză naţională sau de durere, chiar dacă sunt membri ai unei alte biserici.

Religia civilă este atât de puternic legată de cultura americană, încât mulţi americani nu pot concepe America fără a face referire la această religie. George H. W. Bush a ilustrat acest lucru într-o conferinţă de presă din 27 august 1987: *„Nu, nu ştiu dacă ateii ar trebui să fie consideraţi cetăţeni şi nici dacă ar trebui să fie consideraţi patrioţi. Aceasta este o naţiune sub Dumnezeu”*. Implicită în declaraţie este ideea că doar cei care cred în zeul religiei civile pot fi cetăţeni. Cei care nu au un dumnezeu sau cei care se închină la altceva decât la dumnezeul iudeo-creştin nu sunt cetăţeni egali.[45]

Un alt exemplu de exprimare a religiei civile a avut loc în Senatul Statelor Unite în 2007. Este obiceiul şi privilegiul fiecărui senator de a invita lideri religioşi din statul lor de origine să servească drept capelani invitaţi şi să conducă Senatul în rugăciune şi meditaţie. La 12 iulie 2007, Rajan Zed, de la *Indian Association of Northern Nevada* (Hindu), a fost invitat de liderul majorităţii din Senat, Harry Reid, să conducă Senatul Statelor Unite în rugăciune. Acest lucru nu a trecut neobservat; fundamentaliştii creştini erau în tribună gata să întrerupă rugăciunea. Zed a fost întrerupt de două ori, înainte ca galeria Senatului să fie în cele din urmă eliberată. Ca expresie a religiei civile, toţi capelanii au fost creştini sau evrei de la începutul tradiţiei, în anii 1790, şi niciunul dintre ei nu a fost întrerupt vreodată. Faptul că capelanul hindus a fost invitat a fost o piatră de hotar şi o provocare la adresa virusului civil şi, deloc surprinzător, a provocat o reacţie. În zilele următoare, a existat o revoltă în rândul multor fundamentalişti cu privire la faptul că protestatarii au fost daţi afară din galerie[46]. Până în prezent, religia civilă americană nu are loc pentru cetăţenia hindusă deplină şi mai puţin pentru cea atee. Când va invita Senatul un wiccan, un păgân sau un ateu să conducă Senatul în rugăciune sau meditaţie?

---

45 Fiind din Texas, este posibil ca preşedintele Bush să fi fost influenţat de Constituţia statului Texas, care prevede în articolul I, secţiunea 4; Teste religioase: Niciun test religios nu va fi niciodată cerut ca o calificare pentru orice funcţie sau încredere publică în acest stat; nimeni nu va fi exclus din funcţie din cauza sentimentelor sale religioase, cu condiţia să recunoască existenţa unei Fiinţe Supreme. Autorul acestei cărţi nu ar putea ocupa o funcţie publică în Texas. Un budist sau un politeist ar putea să nu îndeplinească niciun criteriu.

46 „Capelanul Family Research Council spune că rugăciunea istorică hindusă de ieri pentru deschiderea Senatului SUA este „doar un pas în plus” faţă de moştenirea creştină a Americii. Fondatorii Statelor Unite”, spune Pierre Bynum, «nu ar fi dorit niciodată ca o rugăciune panteistă să deschidă acest organism legislativ». A se vedea şi Counterbias, Dogmatists Seethe, Spirituality Betrayed (articol on-line] (23 august 2007, accesat la 20 noiembrie 2008); disponibil la http://www.counterbias.com/917.html: Internet.

Noua religie civilă

S-ar putea susține că religia civilă era o forță benignă înainte de cel de-al Doilea Război Mondial. Odată cu apariția virusului marxist concurent în Rusia, religia americană a fost transformată într-o armă a războiului rece. Prezența unui virus provocator evocă adesea mișcări fundamentaliste. Religia civilă americană s-a ridicat pentru a face față „comunismului fără Dumnezeu" al Uniunii Sovietice. Fiecare virus s-a hrănit din celălalt - creștinism vs. marxism. Nu este o coincidență faptul că jurământul de credință a fost schimbat în 1954 pentru a include „sub Dumnezeu", iar motto-ul de pe hârtia de valoare americană a ajuns să includă „în Dumnezeu ne încredem" în 1957.

„Rugăciunea nu își are locul în școlile publice, la fel cum faptele nu își au locul în religia organizată."

-Superintendentul școlii în The Simpsons, episodul 1

Anii '50 au marcat apogeul erei McCarthy și creșterea unei religii civile active, în care vânătoarea de vrăjitoare politice a fost folosită pentru persecutarea celor care refuzau să urmeze linia religioasă. Statele Unite au înregistrat o creștere uriașă a interesului pentru religia civilă și religie în general, în timp ce țările europene ale NATO, în mare parte nereligioase, au înregistrat un declin continuu al activității religioase.[47] Creșterea actuală a fundamentalismului și a religiei civile active poate fi pusă pe seama percepției amenințării comuniste. Odată cu dispariția comunismului, accentul s-a mutat de la comunismul fără Dumnezeu la umanismul secular fără Dumnezeu. Predicile împotriva umanismului secular le-au înlocuit pe cele împotriva comunismului.

Infiltrarea noii religii civile

Odată cu creșterea libertății sexuale, creșterea dramatică a divorțurilor, legalizarea avortului și utilizarea tot mai frecventă a contraceptivelor, mulți dintre cei mai fundamentaliști viruși din Statele Unite s-au simțit amenințați. Mișcarea pentru drepturile reproductive din anii '60 și '70 a fost o amenințare directă la adresa virușilor divini de toate tipurile, inclusiv baptiști, nazarineni, catolici și mormoni.

Majoritatea morală a fost o mutație care a permis multor viruși disparați să găsească un teren comun și să creeze o strategie de infectare a sistemului nervos central politic. Aceasta a fost creată în 1979 de Jerry Falwell, care a recunoscut că, dacă niciun grup religios nu poate infecta și domina sistemul politic, poate o coaliție ar putea. O parte importantă a acestei strategii a fost utilizarea religiei civile deja dezvoltate pentru atingerea obiectivelor. La fel cum virusul infectează creierul unei furnici și o face să urce pe firul de iarbă pentru a fi mâncată de o vacă, majoritatea morală a infectat religia civilă și a făcut-o să urce pe firul de iarbă pentru a hrăni politicienii. Politicienii infectați lucrează acum pentru a atinge scopurile Majorității Morale și ale altor grupuri similare, precum Coaliția Creștină. Religia civilă nu mai este o expresie religioasă națională benignă, ci o nouă religie civilă în toată regula care are puternice tendințe fundamentaliste.

'Imnul național aparține secolului al XVIII-lea. În el îl găsim pe Dumnezeu poruncind să ne facă treaba murdară politică".

-George Bernard Shaw

Falwell și alții au susținut necesitatea ca religia să se lege de cultură și să preia controlul asupra sistemului politic. Folosind tacticile lui McCarthy și limbajul noii religii civile, ei au reușit să intimideze politicienii și să își ghideze candidații în funcții. Ca urmare, astăzi religia este un test virtual pentru funcții publice înalte în multe state. Candidații care nu îndeplinesc testul religios se confruntă cu perspectiva de a fi etichetați drept antireligioși sau chiar mai rău.

47 A se vedea „Catholic Church withers in Europe", Boston Globe, 2 mai 2005. Prezența religioasă generală în Europa a scăzut de la peste 50% după cel de-al Doilea Război Mondial la 20% sau chiar 11% în unele țări europene.

Ca semn al cât de largă și diversă este această coaliție, este demn de remarcat faptul că mormonismul a fost primit ca un partener cu drepturi depline. Cum se face că mormonismul a putut să se alăture acestei coaliții? În trecut, sectele creștine defăimau mormonismul. Într-adevăr, o scurtă citire a *Cărții lui Mormon* arată că mormonismul nu este deloc de natură creștină, de la lenjeria intimă sacră la a deveni zeii propriilor planete, la nativii americani ca diaspora evreiască și la Joseph Smith ca ultimul profet - nu Iisus.

Răspunsul poate fi găsit în strategia generală a lui Jerry Falwell. Simpla subscriere la principiile fundamentaliste ale noii religii civile este suficientă pentru a obține intrarea. Unele dintre principii includ idei precum rugăciunea în școli, creștinismul ca religie oficială a SUA, judecători conservatori în tribunale, opoziția față de cercetarea celulelor stem, împotriva căsătoriilor între homosexuali, plasarea de capelani evanghelici în armată, împotriva avortului și împotriva educației sexuale.

Rezultate infecțioase

Strategia a avut oarecum succes. Rezultatul infectării sistemului federal de către Majoritatea Morală poate fi văzut în acte mici, dar eficiente:
- plasarea la Curtea Supremă a anumitor tipuri de persoane religioase,
- forțarea tuturor candidaților la funcții naționale să își afișeze acreditările religioase,
- plasarea de capelani fundamentaliști în Forțele Armate,
- rezistența față de capelanii militari non-judeo-creștini,
- promovarea ofițerilor mai religioși din forțele armate,
- restricționarea cercetării în domeniul celulelor stem,
- întârzierea aprobării medicamentului Plan B pentru controlul nașterilor,
- deschiderea unei ambasade la Vatican[48],
- restricționarea utilizării prezervativelor și a altor metode de control al nașterilor și interzicerea ajutorului acordat organizațiilor care ar putea sprijini avortul.

Toate acestea și multe altele sunt evoluții recente care pot fi legate direct de activitatea acestei noi religii civile.

Această nouă religie civilă este, de asemenea, activă în opoziția față de expresia religioasă islamică, precum și în crearea unui mediu neprietenos sau neprimitor pentru alte religii, cum ar fi hindusă, sikh, păgână și wicca. Atunci când Keith Ellison, reprezentantul democrat din Minnesota, a fost ales ca primul congresman islamic, noua religie civilă l-a atacat. Iată un exemplu de exprimare a acesteia pe CNN.

„Nu te ruga în școala mea și eu nu voi gândi în biserica ta”.
-Necunoscut

În ediția din 14 noiembrie 2006 a emisiunii sale CNN Headline News, Glenn Beck l-a intervievat pe reprezentantul ales Keith Ellison (D-MN), care a devenit primul musulman ales vreodată în Congres pe 7 noiembrie, întrebându-l pe Ellison dacă ar putea *„să avem cinci minute aici în care să fim incorecți din punct de vedere politic și eu să joc cărțile pe masă”*. După ce Ellison a fost de acord, Beck a spus:

Am avut emoții cu privire la acest interviu cu dvs., pentru că ceea ce îmi vine să spun este: „Domnule, dovediți-mi că nu lucrați cu dușmanii noștri”. Beck a adăugat: „Nu vă acuz că sunteți un inamic, dar așa simt eu și cred că mulți americani vor simți la fel.

48 Politicienii din Statele Unite s-au opus întotdeauna ideii de a recunoaște Vaticanul ca stat și de a plasa o ambasadă în Vatican. A fost o preocupare importantă atunci când a fost ales John Kennedy. Odată cu ascensiunea noului virus civil, Ronald Reagan a văzut o oportunitate de a obține un avantaj făcând ceva ce niciun președinte american nu crezuse că este adecvat, plasând o ambasadă la Vatican. Astăzi, Statele Unite recunosc Vaticanul ca stat cu propria sa ambasadă americană. Dacă John Kennedy ar fi făcut acest lucru, ar fi putut fi pus sub acuzare, cu siguranță denigrat, în special de către republicani. Această schimbare enormă de atitudine este un indicator al măsurii în care virusul civil a infectat sistemul politic al Statelor Unite.

Mulți alții au exprimat sentimente similare cu privire la Ellison.[49] Scopul noii religii civile pare să fie acela de a se asigura că religiile indigene rămân dominante.

Deși noua religie civilă nu este politica oficială a Statelor Unite, ea funcționează în acest fel. Vă puteți imagina astăzi un președinte care să îmbrățișeze credințele deiste ale lui Jefferson sau Lincoln? Vă puteți imagina un președinte care ar refuza să declare o zi a Zilei Recunoștinței, așa cum a făcut Jefferson? Vă puteți imagina un președinte care îl ignoră pe Billy Graham sau pe succesorul său ca mare preot al religiei civile? Vă puteți imagina un președinte care să numească un ateu sau chiar un hindus, musulman, păgân sau deist ca procuror general?

Infecția federală

Începând cu anii 1980, această mutație a religiei civile a devenit foarte influentă în lumea politică din această țară. Ea a infectat cele mai înalte niveluri ale guvernului. A reușit să pună o persoană complet infectată la Casa Albă cu George W. Bush. Cinci judecători infectați fac acum parte din Curtea Supremă, toți catolici conservatori. Mulți ofițeri și funcționari ai guvernului federal și de stat sunt acum ferm pe poziții și capabili să exercite puterea virusului asupra tuturor aspectelor, de la cercetarea celulelor stem la educația sexuală în școli și predarea geologiei și a biologiei evolutive.

Virusului religiei civile nu-i pasă de credințe; îi pasă de creștere și propagare. Acesta este motivul pentru care poate aduce laolaltă unele grupuri disprețuite anterior. De exemplu, bazându-se pe puterea mormonilor, își sporește capacitatea de a crește și de a infecta sistemul nervos central politic. Mormonii sunt experți în acest sens. Ei sunt cei mai de succes dintre toți zeii viruși americani în infectarea unui sistem politic. În Utah, este aproape imposibil să obții o funcție aleasă sau o poziție de influență dacă nu ești mormon (cu excepția orașului Salt Lake City). Mormonismul este atât de puternic încât Mitt Romney a fost considerat un candidat serios la președinție în 2007-2008, în ciuda părerii tradiționale a dreptei religioase potrivit căreia mormonismul nu este o religie creștină.

„Nu cred în divinitatea lui Hristos și există multe alte postulate ale crezului ortodox la care nu pot subscrie.”

-William Howard Taft, al 27-lea președinte al SUA

Virusul civil ca virus invizibil

În epoca lui Joseph McCarthy, cea mai de succes tactică a fost etichetarea drept comunist a oricărei persoane care nu era de acord cu el. Acest lucru a înghețat efectiv opoziția.

---

49 Media Matters for America, CNN's Beck to first-ever Muslim congressman: „[W]hat I feci like saying is, «Sir, prove to me that you are not working with our enemies»” [articol on-line] (15 noiembrie 2006, accesat la 21 noiembrie 2008); disponibil la http://mediamatters.org/items/200611150004: Internet.
Dennis Prager, o gazdă de radio conservatoare, evreiască, a declarat că lui Ellison nu ar trebui să i se permită să depună jurământul pe Coran, deoarece acesta „subminează civilizația americană”. El nu s-a obosit să observe că nu există nicio cerință în Constituție de a folosi vreo carte - Biblia sau Cartea lui Mormon etc. - pentru a depune jurământul. Townhall.com. America, Not Keith Ellison, decides what book a congressman takes his jath on [articol on-line] (28 noiembrie 2006, accesat la 21 noiembrie 2008); disponibil la http://www.townhall.com/Columnists/DennisPrager/200&U/28/america. not kcith elli-son. decides what book a congressman takes his jath on: Internet.
Reprezentantul Bill Sali (R-ID), un creștin evanghelic, a denunțat, într-un interviu acordat la 8 august 2007 postului de televiziune conservator American Family News Network, conducerea Senatului pentru că a permis unui hindus să conducă rugăciunea de deschidere. El a susținut că invocarea unui zeu necreștin în Senat amenința să pună în pericol America prin îndepărtarea „mâinii protectoare a lui Dumnezeu”. Apoi a continuat spunând: „Nu numai că avem o rugăciune hindusă în Senat, dar avem acum și un membru musulman al Camerei Reprezentanților, Keith Ellison din Minnesota. Acestea sunt schimbări și nu sunt ceea ce au imaginat Părinții fondatori. Principiile pe care a fost construită această țară, care au făcut-o măreață de-a lungul secolelor, au fost principii creștine derivate din Scriptură.”

Chiar şi persoane atât de importante precum preşedintele Eisenhower se temeau de McCarthy.[50] McCarthy a fost un vector timpuriu al noului virus civil. El a fost abil în a-şi ataca adversarii în aşa fel încât aceştia să fie imobilizaţi de teama de a fi etichetaţi drept comunişti şi târâţi în faţa Senatului sau investigaţi de J. Edgar Hoover şi FBI. O privire obiectivă asupra lui McCarthy arată rapid că acesta a fost un exemplu slab al valorilor creştine pe care le-a îmbrăţişat, însă virusul nu este preocupat de astfel de aspecte atâta timp cât vectorul acţionează.[51] În momentul în care McCarthy a murit de hepatită acută cauzată de alcoolism în 1957, utilitatea sa pentru virusul civil a trecut de mult.

Tacticile lui McCarthy sunt similare cu o combinaţie de tactici întâlnite la varicelă, herpes, rabie sau HIV. Unii dintre aceşti viruşi infectează sistemul nervos al organismului, unde pot rămâne în mare parte ascunşi de sistemul imunitar - un virus **stealth**. Sistemul nervos însuşi devine un rezervor pentru ca virusul să lanseze atacuri, ca în cazul virusului varicelei care provoacă zona zoster la vârsta adultă. Altele, precum HIV, atacă însuşi sistemul imunitar. Prin dezactivarea componentelor-cheie ale sistemului imunitar, virusul se poate propaga neobservat şi fără impedimente.

„Puneţi la îndoială cu îndrăzneală chiar şi existenţa unui Dumnezeu; pentru că, dacă există unul, el trebuie să aprobe mai mult omagiul raţiunii decât pe cel al fricii legate la ochi.”

-Thomas Jefferson, al treilea preşedinte al S.U.A.

Talibanii au folosit aceste două tactici în Afganistan. Lenin şi Stalin le-au folosit în Rusia. Hitler le-a folosit şi el. Cheia este îngheţarea opoziţiei în aşa fel încât orice răspuns raţional să poată fi etichetat drept „inamic”. Hitler i-a etichetat pe toţi cei care i se opuneau drept comunişti; Stalin a etichetat opoziţia drept capitalistă sau fascistă, iar talibanii îi etichetează pe oponenţi drept nelegiuiţi, la fel ca noua religie civilă. Această abordare exclude discuţiile raţionale sau examinarea logică a faptelor. Deoarece persoanele infectate nu pot vedea nebunia credinţelor lor religioase, un simplu apel la acea parte a creierului lor le lasă susceptibile la argumente non-raţionale.

Noua religie civilă din această ţară a adoptat aceste două tactici. În primul rând, virusul atacă sistemul imunitar. În al doilea rând, infectează corpul politic. Oricine pune la îndoială această nouă religie civilă este numit neevlavios, anticreştin şi nepatriotic. Acest lucru îngheaţă răspunsul imunitar, face opoziţia neputincioasă şi elimină dezbaterea raţională bazată pe ştiinţă sau raţiune. Ann Coulter, prezentatoarea talk-show-ului de extremă dreaptă, a folosit această tactică în mod continuu. Cartea ei, *Godless: The Church of Liberalism*, este un bun exemplu.

Michele Bachmann, membră republicană a Congresului din Minnesota, şi-a câştigat cu succes locul în Congres referindu-se continuu la lipsa de credinţă religioasă şi patriotism a adversarului său, chiar dacă şi-a ascuns propriile credinţe şi asociaţii fundamentaliste. Este o creştină extrem de conservatoare care susţine promovarea programelor religioase în şcolile publice, educaţia religioasă la domiciliu pe cheltuiala statului, predarea creaţionismului în clasă şi multe alte eforturi ascunse de a ajuta virusul civil să preia banii publici pentru educaţie. Ea a negat legăturile cu grupurile fundamentaliste care au susţinut-o, dar a ţinut discursuri la conferinţele acestora. Este licenţiată în drept de la Universitatea Oral Roberts, un lucru pe care nu a vrut să îl dezvăluie şi pe care a încercat să îl ţină secret la începutul carierei sale. Religia îi conduce politica, chiar dacă ea neagă acest lucru.[52] Când a fost întrebată dacă convingerile sale religioase se amestecă cu politica sa,

---

50 Pentru a secunda gradul în care Eisenhower era legat de McCarthy, putem observa că, în ciuda avertismentelor şi a propriilor suspiciuni cu privire la McCarthy, l-a întâmpinat la graniţa din Wisconsin şi l-a invitat să îl însoţească prin stat în turneul său de campanie din 1952. Eisenhower a modificat semnificativ un discurs important pe care l-a ţinut în Green Bay pentru a nu-l ofensa pe McCarthy sau pe susţinătorii acestuia. Tom Wicker, Dwight D. Eisenhower: The American Presidents Series. (Times Books, 2002), 15.

51 Alcoolic, minciunile, manipulările şi înşelăciunile lui McCarthy au făcut ravagii în ţară şi au afectat multe cariere. În cele din urmă, a fost tras la răspundere de către Senat şi cenzurat. Aceasta a fost doar a treia oară în istoria Senatului când un senator a fost cenzurat.

52 City Pages, Somebody Say Oh Lord! [articol on-line] (23 februarie 2005, accesat la 21 noiembrie 2008); disponibil la http://citvpages.com/databank/26/1264/article12984.asp: Internet.

Bachmann a răspuns: „*Cred în Dumnezeu. Dar asta nu este cu adevărat relevant*”. Bachmann este doar un exemplu din multele persoane care și-au câștigat locul în Congres prin tactici furtive și o agendă religioasă clară.

„*Nu ne-am obținut libertatea de la biserică. Marele adevăr, că toți oamenii sunt liberi prin natura lor, nu a fost spus niciodată pe stâncile sterpe ale Sinaiului, nici pe malurile singuratice ale Galileii.*”

-Robert Ingersoll

Partidul Republican din Kansas a folosit în mod eficient aceleași două tactici pentru a obține de două ori alegerea unei liste de candidați în Consiliul de Stat al Educației. Odată aleși, acești indivizi au început să lucreze din greu pentru a infecta întregul sistem educațional cu virusul civil. Măgăriile lor au inclus redefinirea științei, astfel încât designul inteligent să poată fi predat în școlile publice.

În orice societate cu un puternic virus divin, cuvintele și frazele cod sunt adesea folosite pentru a declanșa răspunsuri comportamentale. Comunismul, educația sexuală, căsătoriile între persoane de același sex și rugăciunea în școli au fost toate cuvinte cod folosite pentru a activa comportamentul viral al celor infectați. Odată activat, virusul controlează discuția. În timpul războiului de 30 de ani, 1618-1648, catolicii au folosit „protestantismul fără Dumnezeu”, iar protestanții au folosit „papistașul” ca cuvinte cheie pentru a-i mobiliza pe cei infectați. În colonia Plymouth Bay, la sfârșitul anilor 1600, coloniștii puritani au folosit cuvintele de cod „papist”, „vrăjitorie”, „corupția tinerilor” și „mânia lui Dumnezeu”. În toate aceste cazuri, cuvintele cod declanșează răspunsuri comportamentale necugetate în apărarea sau promovarea virusului divin.

Cheia este ca virusul divin să împiedice discuțiile raționale și să facă apel la temerile primitive ale celor care sunt deja programați să reacționeze puternic la amenințările virale. Atunci când grupuri mari din cadrul electoratului sunt infectate cu viruși mai parazitari sau mai agresivi, este mai ușor de evocat reacții puternice. Nu există nicio îndoială că membrii *Moral Majority, Focus on the Family* sau *700 Club*[53] sunt infectați cu un virus divin agresiv. Liderii acestor grupuri iau adepții deja programați și îi antrenează să răspundă în moduri mai specifice și mai orientate politic.

„*Am examinat toate superstițiile cunoscute ale lumii și nu găsesc în superstiția noastră particulară a creștinismului nicio trăsătură salvatoare. Toate sunt la fel întemeiate pe fabule și mitologie*.”

-Thomas Jefferson

La nivel individual, virusul lui Dumnezeu dezactivează capacitatea de a gândi critic despre propria religie. La nivel civil, virusul dezactivează capacitatea de a purta discuții rezonabile și raționale despre problemele naționale. După cum vom vedea în capitolul 5, obiectivul principal al oricărui virus major este de a controla reproducerea biologică, sexul și căsătoria. Acest lucru este valabil indiferent dacă religia este islamică, hindusă, creștină sau oricare alta. Noul virus al religiei civile se concentrează și pe acest aspect. *Focus on the Family* a lui James Dobson este un bun exemplu. Accentul este pus pe familie ca vehicul de propagare a noii religii civile. Ea nu se concentrează asupra tuturor familiilor, ci doar asupra familiilor care sunt cele mai potrivite pentru perpetuarea virusului.

Pentru a înțelege mai bine cum funcționează acest lucru, să ne uităm la conceptul de încărcătură virală în biologie.

Încărcarea virală

Încărcătura virală se referă la concentrația de virus găsită în sistem; adică, cantitatea de virus pe care organismul o susține și o hrănește. Atunci când încărcătura virală devine suficient de mare, apar simptomele și patologia devine evidentă.

53 Organizațiile religioase naționale respective ale lui James Dobson și Pat Robertson. Ambele au o orientare politică de bază similară majorității morale.

Majoritatea societăților conțin o anumită încărcătură virală religioasă. Atacurile asupra sistemului imunitar al Statelor Unite din ultimele decenii l-au făcut vulnerabil la infecții virale într-un mod nemaiîntâlnit de la fondarea națiunii.

Puterea noii religii civile este atât de puternică încât candidații la președinție sunt obligați să își poarte pe mâneci acreditările religioase. Îl condamnă oamenii astăzi pe deistul Thomas Jefferson pentru refuzul său neobrăzat de a susține o zi a Recunoștinței și a rugăciunii? A fost numit în mod flagrant ateu, lucru pe care nu l-a negat, și totuși a servit cu distincție ca autor al Declarației de independență, ambasador în Franța și secretar de stat și a fost ales de două ori la președinție. S-ar putea întâmpla asta astăzi? Condamnă oamenii batjocura lui Lincoln față de majoritatea religiilor și refuzul de a se alătura oricărei religii? I-a păsat cuiva de frecventarea bisericii de către Teddy Roosevelt? I-a păsat cuiva dacă Woodrow Wilson sau Franklin Roosevelt se rugau în fiecare zi? Niciunul dintre acești foști președinți nu ar trece astăzi de virusul civil. Sarcina virală este mare în sistemul nervos politic. Infecția este cronică și va afecta discursul politic al națiunii pentru deceniile următoare.

Deculplarea europeană

Infecția culturală nu este neapărat inevitabilă sau permanentă. Țările europene au religii civile mult mai slabe, dacă nu chiar inexistente. Culturile se pot dezinfecta într-o anumită măsură. Următoarea este o glumă care circulă în zonele cândva devotat catolice din Belgia: *„Oamenii merg la biserică de patru ori în viața lor și trebuie să fie purtați în două dintre ele”*. Persoana medie din Europa este un necredincios sau un credincios nominal[54]. Ca urmare, religia nu joacă un rol la fel de important în politica europeană ca în Statele Unite. Cultura europeană s-a decuplat efectiv de religie după cel de-al Doilea Război Mondial. În timp ce religia era o linie de demarcație între oameni, acum nu mai există. Catolicii, protestanții și evreii se căsătoresc între ei, în timp ce altădată duceau războaie interminabile.

Un articol principal din USA Today din 2005 avea titlul *„Religia ocupă un loc secundar în Europa de Vest”*.[55] Chiar și în Irlanda, cea mai religioasă țară, prezența la biserică a scăzut de la 85% la 60% din 1975. Alte țări au înregistrat scăderi și mai mari. Un studiu realizat în 2000 în Suedia asupra țărilor vest-europene arată că 60% dintre francezi declară că nu merg „niciodată” sau „practic niciodată” la biserică. În Marea Britanie, procentul a fost de 55%, iar în alte țări a variat de la 29% la 48%. În schimb, în Statele Unite, doar 16% dintre respondenți afirmă că nu merg niciodată sau practic niciodată la biserică.

„Trimite-mi bani, trimite-mi verde, Raiul îl vei întâlni, Fă o contribuție și vei obține un loc mai bun...”

-Metallica

A fost nevoie de două războaie mondiale pentru ca europenii să realizeze că rugăciunile a milioane de oameni nu au fost ascultate. Nu este nevoie de multă inteligență pentru a vedea că Dumnezeu nu funcționează prea bine atunci când 92 de milioane de oameni mor în două războaie mondiale[56] sau pentru a vedea complicitatea și cooperarea Papei, a clerului luteran și a creștinilor cu Hitler în timpul celui de-al Doilea Război Mondial[57].

Această decuplare dramatică a religiei de cultură a redus influența Papei și a diferiților lideri religioși. De asemenea, europenii se întreabă ce îi face pe americani să fie atât de ușor influențați și

54 Acest lucru se schimbă în unele zone cu un aflux mare de imigranți musulmani. În acest caz, virusul musulman începe să își exercite influența.

55 USA Today, Religion takes a back seat in Western Europe [articol on-line] (11 august 2005, accesat la 21 noiembrie 2008); disponibil la http://www.usatoday.com/news/world/2005-08-10-europe-religion-cover x.htm; Internet.

56 Estimările privind numărul morților din Primul Război Mondial sunt de 20 de milioane, iar cele din al Doilea Război Mondial, de 72 de milioane.

57 John Cornwell, Hitler's Pope: The Secret History of Pius XII (Viking, 1999). Daniel Goldhagen, Hitler's Willing Executioners: Ordinary Germans and the Holocaust (Vintage, 1997).

manipulați de astfel de lideri. Mulți consideră că este dificil de înțeles de ce președinții și politicienii americani trebuie să își afișeze acreditările religioase pentru a fi aleși.

Astăzi, Europa se confruntă cu o nouă provocare legată de afluxul de imigranți musulmani. De la musulmanii britanici care cer recunoașterea legii Sharia, la purtarea vălului de către angajatele guvernamentale, la cererile ca creaționismul islamic să fie predat, islamul a început procesul de infectare a culturii europene. Seamănă în mod remarcabil cu cererile pe care fundamentaliștii americani le fac în arena politică din SUA. Musulmanii cer recunoașterea practicilor și credințelor lor religioase în domeniul public, fără a respecta legea seculară sau principiile de lungă durată ale separării dintre biserică și stat.

În mod ironic, mișcarea creaționistă din SUA a colaborat îndeaproape cu islamiștii fundamentaliști din Turcia pentru a forța predarea creaționismului în școlile publice din Turcia.[58] Această alianță uimitoare a încurajat acum o mișcare în Europa, islamiștii cerând ca creaționismul să fie predat în școlile europene. În următorii ani, Europa se va afla într-o nouă luptă cu virusul zeului islamic, o luptă similară cu infectarea fundamentalistă a sistemului politic american.

Economie şi religie?

Ayatolahii din Iran nu sunt prea preocupați de prosperitatea economică a Iranului. Islamul fundamentalist ar duce o cultură înapoi în epoca de piatră dacă ar permite o propagare mai reușită. Acesta este un lucru pe care indivizii bine educați și mai puțin infectați viral din Occident nu îl înțeleg. Cum poate cineva să nu fie preocupat de progresul economic? Este suficient să citiți câteva versete din *Noul Testament* pentru a obține un indiciu:

Vindeți tot ce aveți și dați de pomană; procurați-vă bagaje care nu se veștejesc, o comoară în ceruri care nu se strică, unde nu se apropie hoțul, nici molia nu strică.

-Luca 12:33

Este mai ușor pentru o cămilă să treacă prin urechea unui ac, decât pentru un om bogat să intre în Împărăția lui Dumnezeu.

-Marcu 10:25

Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; pe care, în timp ce unii le-au râvnit, s-au abătut de la credință și s-au străpuns pe ei înșiși cu multe necazuri.

-1 Timotei 6:10

Uitați-vă la modelul economic al lui Mahomed! În islam, cămătăria[59] este un păcat. Același lucru era valabil și în catolicismul din Evul Mediu.[60] Într-adevăr, a continuat să fie un păcat până în vremurile recente. Ce fel de model economic interzice perceperea dobânzii? Dobânda este un principiu fundamental al capitalismului. Religiile au, în general, modele economice foarte primitive. Virusul este interesat în primul rând de economia propagării. Pentru a ilustra acest lucru, să ne uităm în special la economia și bugetele bisericilor creștine.

Economia bisericii sau soluția 5%

---

58 În anii 1980, Duane Gish și John Morris de la *Institute for Creation Research* au călătorit în Turcia pentru a-i ajuta pe islamiști să dezvolte o programă creaționistă pentru școlile publice turcești. Programa a fost adoptată la începutul anilor 1990.

59 Practica de a percepe dobândă pentru împrumuturi - nu definiția modernă a dobânzii excesive, deși aceasta era o problemă și în Evul Mediu.

60 Al 12-lea canon al Primului Consiliu de la Cartagina (345) și al 36-lea canon al Consiliului de la Aix (789) au declarat că este condamnabil chiar și pentru laici să facă bani prin împrumuturi cu dobândă. În ceea ce îi privește pe evrei, pentru o lungă perioadă de timp aceștia au putut acționa cu impunitate în astfel de chestiuni. Al patrulea Conciliu de la Lateran (1215), c. 27, le interzice doar să ceară dobânzi excesive. Enciclopedia catolică, 1912, volumul XV.

Atunci când oamenii donează pentru organizația lor religioasă, li se amintește frecvent de binele pe care banii lor îl vor face. Dacă examinăm „binele” în mod obiectiv, trebuie să ne întrebăm unde se duc de fapt banii? Pentru discuția noastră, voi defini „binele” ca un rezultat care oferă mai multă hrană, resurse sau informații funcționale unui grup țintă nevoiaș. Exemple ar fi un sat african care primește echipamente și formare pentru a-și genera propria electricitate sau pentru a-și regenera terenurile agricole în vederea unei agriculturi mai bune și mai durabile. De asemenea, ar putea fi vorba despre școlarizarea funcțională a copiilor care altfel nu ar beneficia de educație. Termenul „școlarizare funcțională” se referă la educația care predă competențe din lumea reală, cum ar fi matematica, limbile străine, cititul, scrisul, gestionarea financiară sau competențele profesionale - spre deosebire de memorarea *Coranului* sau a *Bibliei*.

Folosind această definiție, o Madrasah care își cheltuiește 80% din resurse predând *Coranul* copiilor și 20% învățându-i să citească și să facă matematică ar oferi, în cel mai bun caz, 20% dintr-o educație funcțională. O școală creștină care cheltuiește 30 % din resurse pentru predarea *Bibliei* și a religiei este doar 70 % funcțională.

Când eram la facultate, biserica mea avea o sală de gimnastică modernă și frumoasă, cu spațiu pentru două terenuri de baschet. Acesta era rar folosit. Am observat acest lucru și am propus consiliului bisericii un program de recreere după școală pentru copiii din cartier. Răspunsul imediat a fost: „*Acesta este un cartier mai vechi, copiii care vor veni vor fi din clasele inferioare și ar putea distruge frumoasa noastră instalație*”.

După luni întregi de discuții, scris și rescris propuneri, am reușit în cele din urmă să conving biserica să îmi plătească salariul minim pe economie pentru două ore în fiecare după-amiază, astfel încât să pot deschide centrul pentru vecini. Programul a fost un succes. Aveam o medie de 25 sau mai mulți copii pe zi, fără ca instalația să se uzeze mai mult decât ar fi de așteptat de la o utilizare obișnuită. Programul a durat până când nu l-am mai putut gestiona. Nu am găsit pe nimeni care să-mi ia locul, așa că s-a închis, iar sala de sport nu a mai fost folosită de comunitate în următorii 30 de ani.

Cât de mult plătea biserica mea pentru aceste facilități frumoase? Cât de multă valoare a primit cineva de la ele? Doar o mică parte din banii bisericii mele se duceau la ceva care putea fi definit ca funcțional. Această resursă frumoasă a fost în mare parte irosită. În mod clar, religia nu era interesată să servească comunitatea mai largă.

Un articol din *Church Leadership Journal* din vara anului 2000 discuta despre modul în care bisericile ar trebui să bugeteze.[61] Iată recomandările sale.

Bugetul bisericii

- Remunerarea personalului - 40-60% (60-65% trebuie să fie puternic comunicate ca „Personal pentru a crește")
- Instalații - 20%
- Retragerea datoriilor - 8%
- Utilități - 5%
- Întreținere - 5%
- Asigurări - 6%
- Misiuni -16% (50/50 între externe și interne)
- Programe -10% (fără salarii aici)
- Administrație - 6%
- Taxe confesionale - 5%

Cifrele însumează mai mult de 121% - acestea sunt cifrele lor, nu ale mele. O privire rapidă asupra acestei recomandări bugetare arată că o mulțime de bani se duc către lucruri care nu ajută direct pe nimeni. Presupunând că biserica mea și altele ca ea urmează un buget similar, să ne uităm la cât de mult „bine” făcea biserica mea. Sustrăgând toți banii folosiți în propagarea virală, remunerația personalului este dedicată în mare parte instruirii religioase. Instalațiile și retragerea datoriilor sunt în mare parte legate de activitatea religioasă, la fel ca și taxele administrative și

61 „Church Budgets & Pastor's Salary Packages,? Church Leadership Journal XXI, no. 3 (vara 2000): 88.

confesionale. Biserica mea avea o trupă de cercetaşi care se întâlnea în clădire, dar numai băieţii creştini protestanţi aveau voie. Poate că băieţii învăţau unele abilităţi funcţionale, dar ca membru al acelei trupe, am văzut o mulţime de instrucţiuni de tipul „Dumnezeu şi ţara”, inclusiv rugăciuni şi propagandă protestantă flagrantă.

Având în vedere că mi-a fost foarte greu să conving consiliul să lase câţiva copii din cartier să folosească sala de sport, putem vedea că utilizarea nereligioasă a facilităţilor era neobişnuită. Din aceste exemple putem concluziona că aproape toate costurile asociate cu instalaţiile, utilităţile, întreţinerea şi asigurarea erau de natură religioasă. Nimeni nu folosea facilităţile pentru a-i învăţa pe copii să citească sau pentru a-i ajuta pe bătrâni să găsească un loc răcoros unde să meargă în căldura verii când nu aveau aer condiţionat.

Rămân programele şi misiunile. Majoritatea programelor implicau predarea de idei religioase copiilor: Programele de Crăciun şi de Paşte, programele şcolilor biblice de vară, taberele bisericeşti, corul de adulţi şi de copii etc., toate erau axate în primul rând pe viruşi. Erau oamenii mai capabili să facă faţă vieţii reale, finanţelor, bolilor, îngrijirii copiilor sau unei serii de alte probleme cotidiene ca urmare a acestui fapt? În timp ce biserica mea pretindea că predă aceste lucruri, cea mai mare parte a ceea ce trecea drept instruire religioasă în ceea ce priveşte îngrijirea copiilor, finanţele, controlul sau prevenirea bolilor era puternic impregnată de idei religioase nefuncţionale şi de-a dreptul superstiţii. Lucruri precum priveghiuri de rugăciune pentru victimele cancerului, cursuri de abstinenţă pentru adolescenţi, management financiar creştin, printre o serie de alte activităţi, toate se concentrau pe virus. Aceste activităţi nu au vindecat pe nimeni de cancer. Nu am văzut nicio dovadă a prevenirii sarcinilor nedorite. Membrii bisericii ar fi fost mai bine să urmeze un curs de management financiar laic, unde nu ar fi fost presaţi să dea 10% bisericii.

„Religia nu sprijină pe nimeni. Ea trebuie să fie sprijinită. Ea nu produce nici grâu, nici porumb; nu ară nici pământ; nu taie nici păduri. Este un cerşetor perpetuu. Trăieşte din munca altora, iar apoi are aroganţa de a pretinde că îl susţine pe cel care o dă.”

-Robert Ingersoll

Cum rămâne cu misiunile? Majoritatea banilor pentru misiuni merg la cei care predică mesajul specific unei religii. Părinţii mei au devenit misionari după ce s-au pensionat, aşa că am putut să îmi fac o imagine din interior a ceea ce făceau alţi misionari cu banii care le erau daţi. De departe, cea mai mare parte a banilor se duceau către plata predicatorilor misionari şi construirea de biserici. Am văzut că foarte puţini din aceşti bani erau folosiţi pentru a-i învăţa pe copii să citească, cum să gestioneze mai eficient o mică fermă sau cum să construiască infrastructura locală şi să conserve resursele. În schimb, au fost cumpărate şi distribuite mii de *Biblii* şi broşuri religioase, s-au ţinut slujbe religioase, au fost botezaţi sute de oameni, sute de copii au memorat versete din scripturi, dar, la sfârşitul zilei, nu s-a făcut mare lucru pentru a-i scoate pe oameni din sărăcie sau pentru a le oferi competenţele necesare pentru a trăi într-o lume modernă în continuă mişcare.

I-am auzit pe misionarii care se întorceau ţinând discursuri despre binele pe care îl făceau. Nu vorbeau despre cum îi învaţă pe oameni să îşi conducă propria afacere sau despre cum cresc copii mai educaţi. Nu vorbeau despre produse de mai bună calitate din ferme şi grădini sau despre mai puţine boli şi moarte. În schimb, au proclamat gloria lui Dumnezeu în noile biserici construite, numărul de oameni botezaţi, numărul de *Biblii* distribuite, precum şi bărbaţii şi femeile care au absolvit colegiul biblic misionar.

Din banii daţi unei organizaţii religioase, ceva mai puţin (probabil mult mai puţin) de 5% oferă ceva cu valoare funcţională. Majoritatea banilor sunt direcţionaţi către asigurarea propagării religiei. Cum se compară acest lucru cu o organizaţie caritabilă non-religioasă? *Better Business Bureau Wise Giving Alliance* recomandă ca organizaţiile caritabile să cheltuiască 65% din bugetele lor pe activităţi de program şi 35% pe strângerea de fonduri şi administraţie. În general, un dolar donat unei organizaţii religioase va duce la alocarea a 5 cenţi pentru o activitate funcţională. Un dolar donat *Crucii Roşii*, *United Way*, *Habitat for Humanity* sau multor alte organizaţii nereligioase va duce la un beneficiu funcţional de 65 de cenţi, dacă acestea respectă orientările *Better Business*

Bureau. Prin comparație, donațiile la biserică reprezintă o investiție de 95% în virus și 5% în oameni.

Ducând această analiză la alte organizații religioase precum *700 Club*, *Moral Majority* sau *Focus on the Family*, sute de milioane de dolari sunt donate acestor organizații cu puțină sau nicio responsabilitate. Banii nu oferă aproape niciun bine funcțional. Ei sunt canalizați în activități care includ o bună parte din activitatea politică în serviciul noii religii civile. Organizația *Focus on the Family* a lui James Dobson cheltuiește sume uriașe pentru a transmite legislatorilor și politicienilor un mesaj politic ușor voalat. În august 2008, Dobson a trimis un e-mail întregii sale turme în care le cerea să se roage să plouă peste Invesco Field pentru a-l forța pe Barack Obama să își anuleze discursul de acceptare a Partidului Democrat. Rugăciunile sale nu au fost ascultate, dar a fost o utilizare clară a organizației sale ca entitate politică în promovarea virusului. În mod ironic, săptămâna următoare, uraganul Gustav a perturbat Convenția republicană. Dobson nu părea să vadă mâna zeului său în acest lucru.

Scandalurile financiare ale bisericii de-a lungul anilor au arătat, de asemenea, cât de ușor pot fi deturnați banii. Titluri ca acestea par să apară în mod regulat în mass-media:

- Scandalul banilor din dioceza din Florida se adaugă la problemele bisericii
- Corupția bisericească și cadourile discutabile continuă, mult timp după scandalul Bakker
- Creșterea integrității financiare în mijlocul scandalurilor financiare.[62]

Fără responsabilitate financiară sau supraveghere, multe biserici și ministere sunt libere de orice constrângeri reale, spre deosebire de organizațiile caritabile nereligioase.

Religia civilă a dezvoltat modalități foarte eficiente de a-și finanța propagarea prin intermediul acestor organizații. Majoritatea au o afiliere slabă sau nu au nicio afiliere cu confesiuni stabilite de mult timp. Nici *Focus on the Family* a lui Dobson, nici *Moral Majority* a lui Falwell, nici *700 Club* al lui Pat Robertson sau *Coaliția Creștină* nu au o supraveghere financiară eficientă și par scutite de legislația fiscală care interzice organizațiilor religioase să se implice în activități politice. Aceste grupuri sunt trezoreria noii religii civile.

Rezumat

Decuplarea de religia tribală permite religiei să infecteze orice cultură. Odată ce cultura este infectată, religia virală încearcă să lege religia de ea. Religia civilă americană a fost preluată de un virus zeu mai virulent și folosită pentru a obține influență și control asupra sistemului politic și, în cele din urmă, pentru a se lega de cultură. Sistemul imunitar politic este foarte slăbit de încărcătura virală ridicată pe care o poartă, până la punctul în care religia este acum un test pentru funcția publică. Tacticile acestui virus virulent sunt menite să înghețe discuțiile raționale și să slăbească răspunsurile imunitare, pregătind astfel calea pentru infectarea permanentă atât a structurii politice, cât și a culturii. Virusul lui Dumnezeu infectează o cultură la fel cum infectează indivizii. Deși nu este o entitate economică sau politică, el poate și va folosi căi economice sau politice pentru propagare. Virusul divin nu este interesat de economie. Politica și economia sunt doar instrumente pentru virus.

62 „ Creșterea integrității financiare în mijlocul scandalurilor financiare «, NY Times, 9 octombrie 2000 și » Creșterea integrității financiare în mijlocul scandalurilor financiare ”, Christian Post Reporter, 3 ianuarie 2008 și Associated Baptist Press, Corupția bisericească, cadourile discutabile trăiesc, mult timp după scandalul Bakker (articol online] (24 iulie 2007, accesat la 22 noiembrie 2008); disponibil la lutp;//www.abpnews.com/index.php?option=com_content&task=view&id=2789&Itcmid=l2Q; Internet.

CAPITOLUL 4: DUMNEZEU TE IUBEȘTE - VINOVĂȚIA CARE TE LEAGĂ

„Săpați după răspunsuri, Până vă sângerează degetele, Ca să vă satisfaceți foamea, Ca să vă săturați nevoia. Ei te hrănesc cu vinovăție, Ca să te țină umil și jos, Un om și un mit pe care le-au inventat, Acum o mie de ani.”

-Melissa Etheridge, melodia „Silent Legacy” de pe albumul Yes, I Am

Prezentare generală

Acum că am analizat aspectele sociale și politice ale virusului lui Dumnezeu, putem examina componentele mai personale și psihologice. Vom începe cu rolul pe care îl joacă vinovăția în propagarea multor religii. Cum determină ea comportamentul? Cum este folosită pentru a lega oamenii de virusul divin?

Părintele Iosif

Pe vremea când aveam o practică clinică privată, un preot catolic în vârstă de 48 de ani a venit la mine pentru consiliere (îi voi spune Părintele Iosif, deși acesta nu era numele său real). Era foarte preocupat ca lucrurile să fie păstrate în liniște și confidențialitate. Era preocupat de faptul că se masturba și folosea pornografie. Se simțea foarte vinovat de acest lucru, dar nu se putea opri. Arăta semne de depresie. După mai multe ședințe, a recunoscut că avea gânduri autodistructive. „Cred că ar fi mai bine să mor decât să am aceste gânduri și impulsuri teribile. Le am chiar în timp ce spun slujba sau consiliez un cuplu”.

Simțea că nu există nimeni în Biserică cu care să vorbească, așa că m-a căutat pe mine. Ascultându-l, părea un bărbat normal. Un bărbat fără o ieșire sexuală aprobată. Toată pregătirea și educația lui îl învățaseră că masturbarea și pornografia erau păcate de moarte. M-a durut să-i ascult anxietatea și vinovăția. Cel mai bun lucru pe care l-am putut face a fost să-l anunț că tot ceea ce mi-a spus mi s-a părut normal, că apetitul sexual al bărbatului uman este extrem de puternic și că nu este normal să fie suprimat în acest mod.

Prin multe ședințe dure de terapie, am lucrat la conflictul uriaș dintre pregătirea sa și impulsurile sale naturale. Nu sunt sigur că a rezolvat problema, dar aproximativ șase luni mai târziu, un alt preot a apelat la consiliere, fiind recomandat de părintele Iosif. S-a derulat un scenariu similar.

Amândoi acești bărbați foarte dedicați și grijulii au fost tulburați de ceva ce este perfect normal. Conflictele, vinovăția și anxietatea lor i-au condus la depresie - și chiar mai rău. Virusul religios a pus stăpânire pe mințile lor și le-a programat sexual astfel încât ambii bărbați nu mai vedeau nicio cale de ieșire. Nu știu ce s-a întâmplat cu niciunul dintre ei după ce ședințele noastre s-au încheiat. În ciuda unei vieți de dedicare, ei nu puteau fi niciodată suficient de buni. Faptul că acționau în baza unor impulsuri normale era suficient pentru a-i condamna în proprii lor ochi, precum și în ochii zeului lor.

Nu ești niciodată suficient de bun

Vinovăția a devenit unul dintre cele mai importante instrumente ale religiilor occidentale. Desigur, vinovăția exista cu mult înainte de iudaism, creștinism sau islam, dar aceste religii au dezvoltat tehnici foarte eficiente de inducere a vinovăției. Dezvoltarea vinovăției individuale captează energie pentru virusul divin. Altfel spus, cu cât te simți mai vinovat, cu atât te uiți mai mult la religia ta pentru a calma vinovăția. Când preotul sau slujitorul te ajută să treci peste o parte din vină, ușurarea este uriașă. Te leagă și mai mult de religie, pregătit pentru următoarea dată când te vei simți vinovat.

Vina este un drum circular, fără sfârșit, care menține controlul viral și vă împiedică să cheltuiți energia în moduri pozitive. Singura modalitate de a elimina cu adevărat vinovăția religioasă este să vă predați virusului. După ce v-ați predat, dacă încă vă simțiți vinovat, aceasta este dovada că

nu v-ați predat cu adevărat. Este o metodă virală care se autoîntărește și te întemnițează. Nu sunteți niciodată suficient de buni. Părintele Iosif a fost la fel de dedicat sau mai dedicat decât majoritatea oamenilor din orice religie, dar tot nu a fost suficient de bun.

„*Vinovăție: Să te pedepsești în fața lui Dumnezeu*".
-Alan Cohen

De la vârsta de 11 ani și până la începutul maturității, m-am rugat cu ardoare ca Dumnezeu să-mi ia dorința de a mă masturba. Părinții, biserica, profesorii de la Școala Duminicală, chiar și profesorii de sport, au insinuat că masturbarea este păcătoasă și că vei ajunge în iad dacă o faci. Oricât de mult m-aș fi rugat, am făcut-o și mai mult. Chiar și în tabăra bisericii! Dumnezeu cu siguranță m-ar fi trimis în iad, dacă nu chiar m-ar fi ucis pentru că m-am masturbat în tabăra de la biserică! Mai mult, mă masturbam la gândul fiicei sexy a predicatorului din tabără. Trebuia să fie un păcat de moarte.

Nu mi-am dat seama că religia mea se înșela complet cu privire la masturbare decât după ce am citit cartea lui Masters și Johnson *Human Sexual Response* (1966) și, mai târziu, cartea lui Alex Comfort *The Joy of Sex* (1972). Pe măsură ce mi-am pierdut rapid vinovăția, am început curând să mă întreb: „Ce altceva ar putea fi greșit în religia mea?"

Este posibil să fi avut experiențe similare cu vinovăția religioasă dacă ați fost crescut într-un mediu religios. Vina religioasă este, în general, negativă și ceva ce trebuie examinat îndeaproape în călătoria ta pentru a te elibera de virusul lui Dumnezeu. Problema este că programarea poate fi atât de profundă încât nu vă dați seama că funcționați din vinovăție religioasă.

Mesaje duble în religie

Una dintre provocările vârstei adulte este abordarea constructivă a programării virale din trecut. Îndoctrinarea religioasă este extrem de confuză, cu sute de mesaje mixte primite de-a lungul unei vieți. Mulți oameni poartă rămășițele programării din copilărie în viața lor de adult de zi cu zi. Iată câteva dintre convingerile la care oamenii sunt expuși în formarea lor timpurie.

- Dumnezeu te iubește, dar te va trimite în iad dacă nu faci exact ce spune el.
- Dumnezeu vă iubește și v-a dat un creier inteligent pentru a vedea și a înțelege creația Sa, dar veți fi condamnați pentru că puneți întrebări interzise.
- Dumnezeu vă iubește și v-a dat un sex incredibil de plăcut, dar nu îndrăzniți să-l folosiți decât în cadrul unor limite stricte.
- Dumnezeu te iubește pe tine și pe copiii tăi. Dacă faci ceva care să îi ducă pe calea greșită, te va pedepsi. (Marcu 9:42)
- Allah vă iubește și a creat femeile ca niște creaturi frumoase de care nu aveți voie să vă bucurați, decât în căsătorie și în spatele ușilor închise.
- Allah te iubește, dar s-ar putea să nu vezi raiul dacă nu te supui soțului tău și nu te înțelegi cu celelalte soții ale lui.
- Dumnezeu te iubește și vrea ca tu să prosperi. Dacă ești sărac sau înfometat, înseamnă că faci ceva greșit în ochii lui.
- Dumnezeu te iubește; El îți provoacă durere, suferință, dezastre, inundații, uragane și multe altele pentru ca tu să vezi voia Lui, să te pocăiești și să faci ce ți se poruncește.
- Dumnezeu vă iubește, l-a creat pe Satana pentru a vă ispiti și testa. Dumnezeu vă iubește. De aceea face să fie atât de greu să reziști ispitei și să rămâi pe calea cea dreaptă și îngustă.
- Dumnezeu vă iubește. Îi iubește pe toți creștinii. Îi urăște pe musulmani, budiști, hinduși și pe toți cei care îl neagă.
- Dumnezeu te iubește, așa că ar trebui să-ți respingi părinții, copiii, vecinii, rudele sau pe oricine este un necredincios fără speranță[63].

63 „Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe soția sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale și viața sa, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14:26).

- Dumnezeu te iubește, dar dacă divorțezi, ești necurat (Matei 5:31-32).
- Dumnezeu vă iubește. De aceea și-a trimis fiul să moară. Milioane de alți oameni au murit în numele Lui și tu ar trebui să fii dispus să mori și tu.[64]
- Dumnezeu te iubește, dar te-ai născut necurat și nu poți fi niciodată curat fără Dumnezeu.

Acest tip de mesaje creează o dublă constrângere. Sentimentul că nu ești niciodată suficient de bun și că este vina ta, indiferent cât de mult încerci. De aceea ai nevoie de Isus, Allah sau un alt dumnezeu pe care să te sprijini. „*Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*" (Rom. 3:23 NIV). Acesta este un mare citat despre virusul lui Dumnezeu. Îl pregătește pe fiecare credincios pentru eșecul final. Dumnezeu te-a făcut imperfect și singura modalitate de a te simți bine în pielea ta este prin El.

Ascultați doar câteva minute de predicatori precum Paul Washer, un predicator popular pentru tineri cu zeci de videoclipuri pe YouTube™. Practic, fiecare minut din videoclipurile sale este despre vinovăție, damnare și apostazie. Singura cale care vă va salva este să urmați întocmai rețeta lui.[65]

Viața religioasă este una a cercurilor constante și a mersului înapoi. Te-ai născut păcătos și ești mereu un păcătos. Trebuie să cauți iertare de la zeul care te-a făcut necurat din naștere. Fii iertat. Naște-te din nou, dar nu păcătui din nou.

Când păcătuiești, o iei de la capăt. Trebuie să cauți iertare. Virusul implantează un sentiment constant de vinovăție și nevrednicie care nu poate fi eradicat. La fel cum *Lady Macbeth* a lui Shakespeare se plimba pe holurile castelului Dunsinane spălându-se pe mâini și spunând: „Afară cu pata blestemată", religia creează o pată emoțională de neșters care nu poate fi ștearsă.

Ciclul vinovăției

Mulți copii sunt învățați să se simtă vinovați de părinți, rude sau figuri de autoritate. Acest sentiment de vinovăție în copilărie este adesea legat mai mult de nesiguranța părinților sau de probleme emoționale decât de orice comportament rău din partea copilului. Gândiți-vă la o mamă care își face copilul să se simtă vinovat pentru că nu o sărută de noapte bună sau la un bunic care îi reproșează unui copil că nu îl sună în fiecare zi. Aceste tipuri de comportamente pot crea în copil un sentiment de vinovăție care se transmite la vârsta adultă.

Dorința de a reduce sau elimina vinovăția este foarte puternică. Ca urmare, oamenii pot face orice fel de lucruri. Își pot suna bunicul în fiecare zi până la vârsta adultă. Este posibil să nu rateze nicio ocazie de a-și săruta mama. S-ar putea să facă tot posibilul pentru a obține aprobarea părinților până la vârsta adultă. Mulți adulți au descoperit că o parte din vinovăția pe care o resimt provine dintr-o formare inadecvată din copilărie. Cabinetul oricărui psihoterapeut este plin de oameni care învață să facă față vinovăției din copilărie. Vinovăția este o forță psihologică puternică, iar dorința de a reduce vinovăția poate motiva comportamentul timp de ani de zile, dacă nu chiar o viață întreagă. Înțelegerea dorinței de a reduce vinovăția ne va ajuta să înțelegem puterea religiei.

Ciclul vinovăției religioase

Martin Luther însuși s-a luptat cu acest ciclu al vinovăției. Soluția sa, deși creativă, a făcut prea puțin pentru a atenua vina milioanelor de luterani care l-au urmat de-a lungul secolelor. Soluția lui Luther a fost de a vedea mântuirea prin credință, nu prin fapte. Acesta a fost un răspuns la tendința catolică de a crede că se pot cumpăra indulgențe sau se pot face fapte bune pentru a obține mântuirea. Concentrarea lui Luther asupra credinței a înrăutățit lucrurile, deoarece credința este atât de greu de evaluat. Este ușor să ții un registru al faptelor bune sau să crezi că un zeu are un departament de contabilitate. Dar ce înseamnă credința? Cum știi că Hristos ți-a acordat harul Său?

---

64 „Dacă vrea cineva să vină după Mine, trebuie să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Căci oricine vrea să-și salveze viața și-o va pierde, dar oricine își pierde viața pentru mine și pentru Evanghelie și-o va salva" (Marcu 8:34-35 (NIV)).

65 Căutați orice videoclip Paul Washer pentru a obține un mesaj similar. You Tube™, Shocking Youth Message Stuns Hearers [video on-line] (accesat la 21 noiembrie 2008); disponibil la http:www.voutube.com/watch?v=IR-25FpnQkO&feature=related; Internet.

Doctrina lui Luther despre justificare, deşi a fost concepută pentru a-şi atenua propria vină şi pentru a oferi o cale către Dumnezeu, a fost la fel de mult o mlaştină incertă. Siguranţa sa în mântuire i-a permis să condamne evreii şi să încurajeze persecutarea lor, precum şi să suprime rebeliunea ţăranilor din 1524-25. Se pare că nu se simţea vinovat pentru asta. Din nefericire pentru adepţii săi, soluţia lui Luther nu a oferit decât mai multă nesiguranţă cu privire la mântuire şi vinovăţia corespunzătoare de a nu fi reuşit.

Pentru un exemplu contemporan, nu trebuie să ne uităm mai departe decât la Maica Tereza. În timpul vieţii, a fost considerată un etalon al credinţei şi al pietăţii religioase. După moarte, scrisorile ei dezvăluie o femeie foarte nesigură, sfâşiată de vină. Dacă nici măcar un viitor sfânt nu este lipsit de vinovăţie, unde rămâne un adept obişnuit?

Aţi observat vreodată că dependentul, alcoolicul, fumătorul şi/sau dependent de religie se simte în general vinovat de comportamentul său, dar apoi continuă să îl aibă? Ei ar putea spune:
- „Le-am promis copiilor mei că mă voi opri din fumat. Acum fumez şi mai mult”.
- „Mi-am promis că nu voi bea aseară, apoi am închis barul”.
- „I-am promis lui Dumnezeu că voi petrece mai mult timp cu copiii mei; acum mă trezesc şi fac ore suplimentare în fiecare săptămână.”
- „Când au trecut farfuria cu ofrande, m-am simţit vinovat când am pus doar 10 dolari.”
- „I-am promis lui Dumnezeu că nu mă voi mai masturba, dar apoi am făcut-o de două ori în această săptămână.”
- „I-am promis lui Dumnezeu că nu voi face sex cu prietena mea până când nu vom fi căsătoriţi, dar ea m-a ispitit şi am făcut-o aseară.”

În loc să schimbe comportamentele care au provocat vinovăţia în primul rând, vinovăţia îi determină adesea pe oameni să facă mai mult la fel. Cu cât vă simţiţi mai vinovaţi, cu atât mai mult căutaţi să vă alinaţi vinovăţia chiar cu lucrul care a provocat-o în primul rând. Acest lucru creează o buclă perfectă de feedback din care nu puteţi scăpa fără ajutor extern. La fel ca un computer care intră într-o buclă şi se blochează, creierul tău este prins într-o buclă a vinovăţiei care nu face decât să se înrăutăţească.

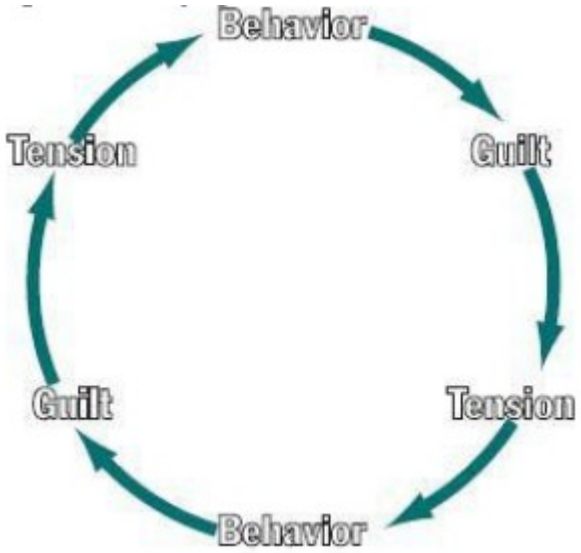

În timp ce purtaţi această povară emoţională a vinovăţiei, vine preotul, rabinul sau slujitorul cu promisiunea de a vă ajuta. El sau ea reuşeşte acest lucru rupând bucla şi trecând-o prin religie şi înapoi la tine. Se întâmplă aşa:

Nu poţi învinge asta de unul singur. Dă-te lui Dumnezeu şi el te va ajuta să o cucereşti. Îţi vei învinge slăbiciunea şi vei fi iertat pentru păcatele tale. Nu va mai trebui să trăieşti cu această povară a vinovăţiei.

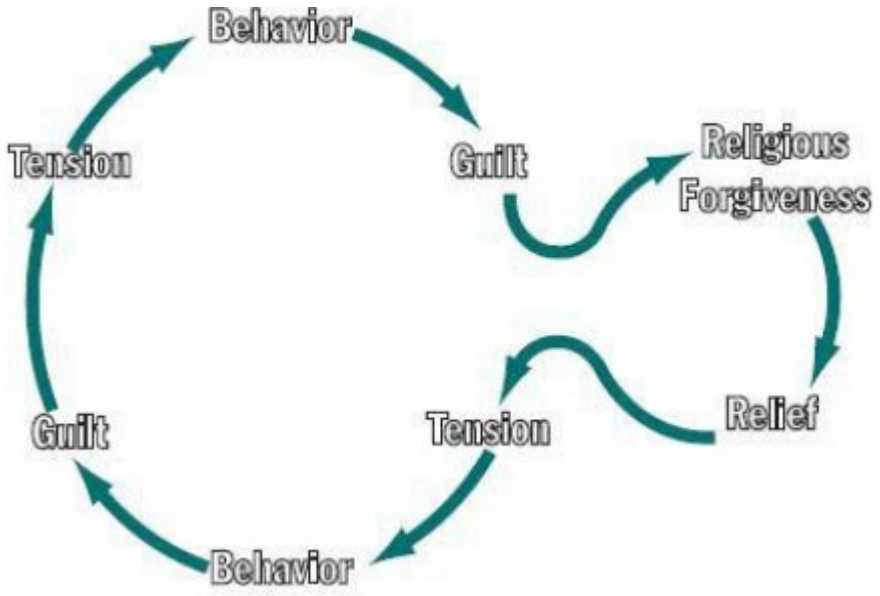

Efectul este o oarecare uşurare, dar la un cost ridicat. Fiecare ciclu vinovăție-iertare impregnează virusul din ce în ce mai adânc, făcând din ce în ce mai dificilă obținerea unei ameliorări.

Două tipuri de vinovăţie

Este dificil să vedem vinovăția ca fiind independentă de religie. Pentru a înțelege mai bine acest lucru, să ne uităm la două tipuri diferite de vinovăție: vinovăția socializată şi vinovăția religioasă.

Vă simțiți *vinovaţi socializaţi* din cauza socializării într-o anumită cultură. Mulți oameni se simt vinovați dacă încalcă din greşeală un stop. Bunica mea ar putea să se simtă vinovată zile întregi pentru că a uitat să sune pe cineva de ziua lui sau a ei. Eu m-am simțit foarte vinovat pentru că am uitat o aniversare sau un eveniment important. Aceasta este vinovăția pe care o simțim pentru încălcarea unei norme sociale - *vinovăția socializată*.

În multe cazuri, *vinovăția socializată* nu este mai bună decât *vinovăția religioasă*, dar există momente când vinovăția socializată este bună. Vina este potrivită atunci când violezi pe altcineva. Un exemplu ar fi dacă ați înşelat sau ați rănit intenționat pe cineva. Aş spera că vă simțiți vinovați. Incapacitatea de a simți vinovăție în această situație este un semn al unei personalități sociopatice.

Lucrurile mai puțin importante pot evoca o vinovăție adecvată. Orice act care rănește o altă persoană, cum ar fi bârfa răutăcioasă, înşelăciunea sau furtul de la cineva sunt toate lucruri care ar trebui să creeze o vinovăție adecvată şi dorința de a nu le mai face. Nu vreau să am o relație cu o persoană care nu se simte vinovată pentru acest tip de comportament. Nu are nimic de-a face cu religia, ci cu buna socializare în cultura noastră.

Unele lucruri sunt generatoare de vinovăție doar în contextul religiei; într-adevăr, al unei anumite religii. Astfel, nu te-ai simți vinovat dacă nu ai fi credincios sau s-ar putea să nu te simți vinovat dacă ai crede într-o altă religie. Masturbarea este un exemplu clar al modului în care religia foloseşte un comportament uman normal pentru a induce vinovăție. Doctrina catolică condamnă masturbarea, iar majoritatea grupurilor protestante fundamentaliste o condamnă subtil, la fel ca islamul. Pe de altă parte, dacă ați fi un Wiccan, un Quaker sau unitarian, nu v-ați gândi deloc la asta.

Masturbarea este o activitate atât de fundamentală şi de universală încât controlul acesteia nu poate fi obiectivul real. Chiar şi fundamentalistul James Dobson, fondatorul *Focus on the Family*, admite că 99% dintre băieţii adolescenţi se masturbează. El admite că este o luptă inutilă la adolescenți, dar susține că masturbarea nu are ce căuta în căsnicie pentru că diminuează sexul în căsnicie.

Care este scopul de a interzice ceva ce nu poate fi interzis în mod realist, ceva ce nici măcar nu poate fi monitorizat? Scopul este de a crea *vinovăție religioasă*. Chiar dacă nu poate fi oprită, invocă ciclul vinovăției care leagă persoana mai mult de religie, așa cum tocmai am văzut.

Valorile familiei, vinovăţia şi ruşinea religioasă

În climatul politic din Statele Unite ale Americii de astăzi, termenul „valori familiale” este aruncat în jurul valorii de mult. Semnificația sa este un cod pentru o interpretare strictă sau îngustă a familiei și a comportamentului sexual. Prin urmare, valorile familiei nu includ căsătoriile gay. Valorile familiei înseamnă nu avortului. Înseamnă abstinență și a nu discuta despre contracepție cu adolescenții și multe altele. Majoritatea religiilor adoptă un anumit tip de valori familiale, dar adesea nu pentru binele familiei. Valorile familiei înseamnă: „Familia are valoare pentru virus”. Atunci când familia nu are valoare virală, virusul poate dizolva familia. Accentul este pus pe menținerea familiei ca vector intact și funcțional pentru virus. Alegerea unei religii diferite de cea a familiei vă poate aduce ostracizarea, dacă nu chiar mai rău. O femeie musulmană care încearcă să se convertească la hinduism poate fi ținta unei așa-numite „crime de onoare”. Un nazarinean adult care se convertește la budism nu va fi tratat la fel în familia sa ca fratele sau sora care devine preot nazarinean. Un copil nazarinean care își exprimă interesul de a deveni catolic ar putea primi o doză rapidă și neplăcută de „valori familiale”.

Rușinea familiei este o parte esențială a acestei apărări virale. Un membru al familiei care acționează împotriva virusului face de rușine întreaga familie. Virusul reacționează în mod igienic făcând familia să simtă o rușine intensă, care, la rândul ei, motivează familia să ia măsuri împotriva membrului ofensator. În Luca 12:51-53, Isus a spus,

Credeți că am venit să dau pace pe pământ: vă spun că nu, ci mai degrabă dezbinare: pentru că de acum încolo cinci membri dintr-o familie vor fi dezbinați, trei împotriva a doi, și doi împotriva a trei. Vor fi dezbinați: tatăl împotriva fiului, și fiul împotriva tatălui; mama împotriva fiicei, și fiica împotriva mamei; soacra împotriva nurorii, și nora împotriva soacrei.

Eliminarea oamenilor din structura familială și socială este o modalitate eficientă de a-i intimida pe cei rămași să se alinieze, eliminând astfel potențiala contaminare.

În Statele Unite, familiile fundamentaliste puternice se disociază adesea de membrii rătăciți ai familiei. Un copil mormon care devine catolic ar putea să nu găsească un loc binevenit acasă. A alege un alt virus înseamnă a provoca tensiuni și rupturi în cadrul familiei, în timp ce religia dominantă luptă pentru a o expulza pe cea invadatoare.

Imaginați-vă o familie baptistă puternică și un copil adult rebel care este acum păgân. La cina de Ziua Recunoștinței, copilul adult păgân adună familia în jurul mesei și spune: „Haideți să spunem cu toții o rugăciune zeiței pentru bogăția pe care ne-a oferit-o în ultimul an”. Cum ar reacționa familia la această rugăciune? Ce s-ar întâmpla anul viitor? Cum l-ar putea trata pe el sau pe ea?

Virusul este preocupat de valoarea familiei pentru propagare; orice altceva primește un răspuns negativ puternic. Familiilor le este greu să rămână unite atunci când există o infecție virală puternică opusă la unul sau mai mulți membri cheie.

Parentalitatea şi virusul lui Dumnezeu

Părinții raționali doresc să crească copii bine educați și echilibrați, cu facultăți logice și critice complete. Dar odată infectat, niciun părinte nu mai este rațional. Ca urmare, părinții sunt incapabili să își învețe copiii să gândească critic în ceea ce privește religia, în special religia lor.

După cum știe orice părinte, copiii au propriile lor minți. Ei sunt susceptibili la orice virus divin prezent în mediul înconjurător, în special la virușii fundamentaliști și de cult. Unul dintre numeroasele coșmaruri ale părinților este ca un adolescent sau un tânăr adult să fie atras într-un cult și luat din familie. Nu este de mirare că majoritatea religiilor dedică o bună parte din timp și resurse pentru a le oferi tinerilor mijloace de apărare împotriva altor culte și religii. Multe predici pentru tineri sau lecții de școală duminicală predau cu atenție particularitățile unei anumite religii, spre

deosebire de altele. În confesiunea mea, era vorba de botezul prin imersiune. Dacă cineva nu era botezat corect, nu putea ajunge în cer. De asemenea, ei învățau că botezul unui bebeluș era imoral (ca la catolici), deoarece un bebeluș nu poate lua o decizie pentru Hristos. Baptiștii învățau că trebuie să fii botezat de ei sau botezul nu contează.

Amish Rumspringa o inoculare virală

La vârsta de 16 ani, copiii Amish pleacă să trăiască în lume până când decid să fie botezați. După o perioadă de fugă (numită *rumspringa*), tânărul adult trebuie să ia decizia de a se boteza sau de a trăi pentru totdeauna în afara comunității Amish și, în mare parte, în afara contactului cu familia.

Practica Amish a *rumspringa* este genială. Tom Shachtman, în cartea sa *Rumspringa: A fi sau a nu fi Amish*, scrie:

*Amish contează pe procesul de **rumspringa** pentru a inocula tinerilor împotriva atracției puternice a interzisului, administrându-le vaccinul unei mici experiențe lumești. Pariul lor se bazează, de asemenea, pe ideea că nu există o legătură adezivă mai puternică cu o credință și un mod de viață decât o legătură aleasă în mod liber, în acest caz aleasă după **rumspringa** și după ce au gustat din unele dintre modurile alternative de viață disponibile*.[66]

Este interesant de observat că Shachtman folosește metafora virală. Amish recunosc nevoia de a-și inocula copiii și recunosc că, la fel ca unele tipuri de inoculare, este posibil să nu aibă efect sau să se întoarcă împotriva scopului și să provoace boala. Cu toate acestea, se consideră că merită riscul de a-i pierde pe unii.

Pentru Amish, copiii care nu se întorc sunt mai bine plecați pentru a nu avea o problemă în mijlocul lor. Expulzarea unei gazde defecte menține virusul sănătos și puternic. Faptul că majoritatea copiilor Amish sunt total nepregătiți pentru lumea modernă aproape garantează că se vor întoarce. Astfel, 80-90% se întorc pentru a fi botezați și rămân aici tot restul vieții lor. Unii ar spune că este crud să-i abandonăm pe cei care nu se mai întorc. Dar aceasta nu este o preocupare relevantă. Problema nu este tratamentul uman al oamenilor, ci puritatea virusului zeului Amish. Dacă asta înseamnă că unii trebuie sacrificați, așa să fie. Religiile au funcționat în acest fel timp de secole. Izgonirea, ostracizarea și excomunicarea sunt toate versiuni ale menținerii purității virale.

Comportamentul părinților, vinovăția și rușinea

Părinții sunt îngrijorați de faptul că trebuie să facă cel mai bine în ochii celorlalți părinți. Acest lucru este legat mai mult de rușine decât de vină.[67] Doamne ferește ca preotul să creadă că nu-mi cresc copilul în felul lui Hristos! Este el la școala duminicală în fiecare duminică? Își face lecțiile biblice în fiecare săptămână? Îi citesc cărțile religioase potrivite înainte de culcare? Virusul se hrănește cu anxietate, vinovăție și rușine pentru a se asigura că fiecare resursă disponibilă este folosită pentru a infecta copilul.

În timpul anilor de creștere a copilului, părinții pot deveni sclavii virtuali ai virusului. Fiecare mișcare și acțiune a lor este examinată de alți membri ai bisericii, de preot, de profesorii de la școala duminicală și de alți părinți. Cea mai mare teamă a unui părinte infectat este că el sau ea nu va reuși să infecteze suficient copilul. Ce se întâmplă dacă copilul meu crește și părăsește biserica? Ce se întâmplă dacă fiica mea dezonorează familia rămânând însărcinată fără să fie căsătorită? Ce se întâmplă dacă fiul meu este homosexual? Toate aceste gânduri evocă o teamă enormă care este strâns legată de rușinea de a-l dezamăgi pe Dumnezeu și de a eșua în ochii celorlalți.

„*Este imposibil să convingi unii copii că Moș Crăciun nu există. Ei nu înțeleg pe deplin realitatea*”.

---

66 Tom Shachtman, *Rumspringa: To Be or Not to Be Amish* (Farrar, Straus and Giroux, LLC, 2006), 1.

67 În scopul discuției noastre, vom defini vinovăția ca fiind ceva conținut în interiorul tău. Rușinea, pe de altă parte, vă cere să fiți preocupat de ceea ce cred alții. S-ar putea să vă simțiți vinovat dacă faceți ceva stupid, dar v-ar fi rușine dacă ar afla mama dumneavoastră, preotul sau vecinul.

-R. Reboulet

Multe dintre angoasele părinților se axează pe rușinea și vinovăția sexuală. Cu toate acestea, mai degrabă decât discuții deschise despre sex și reproducere, adesea nu există nicio discuție. Vinovăția asociată cu sexualitatea este atât de puternică în multe familii foarte religioase, încât împiedică discuțiile raționale între părinte și copil. Cu cât un părinte se simte mai vinovat, cu atât mai puțin poate comunica cu copilul despre sex. Acesta este unul dintre produsele secundare ale religiei negative față de sex, despre care vom discuta în capitolul 5.

Trebuie să ne amintim că virusul nu are o minte sau o voință proprie; el se străduiește doar să se propage și folosește toate resursele necesare pentru a-și atinge acest scop, în același mod în care funcționează un virus biologic sau un parazit. Cu cât părinții sunt mai infectați, cu atât mai multe resurse poate fura virusul pentru propagare. Majoritatea virușilor divini se hrănesc din vinovăție, deși ei susțin contrariul. Cu cât vinovăția este mai mare, cu atât mai mulți părinți sunt dispuși să arunce orice resurse pe care le au pentru a se asigura că copiii lor sunt complet infectați. Cea mai bună modalitate de alocare a resurselor este școlarizarea la domiciliu sau școlarizarea privată religioasă. Nu că educația la domiciliu sau educația privată sunt rele; ele sunt un mod prin care părinții care se simt vinovați se asigură că nu eșuează virusul. Dumnezeu veghează întotdeauna, așa că ar fi bine să faceți tot ce puteți pentru a vă asigura că alți viruși sau secularismul nu vă influențează copiii.

Familia extinsă și copiii

Creșterea copiilor poate fi dificilă, mai ales dacă părinții, bunicii, mătușile și unchii se uită peste umărul tău spunând lucruri de genul: „Când va fi botezat?” „Va merge la o școală evreiască, nu-i așa?” „Sunt sigur că s-ar descurca mult mai bine la grădinița creștină”. „Doar nu ai de gând să o lași pe bunica ta catolică să-l trimită la școala parohială, nu? Avem o școală baptistă mult mai bună chiar aici în oraș.”

„*Religia este comparabilă cu o nevroză a copilăriei*.”
-Sigmund Freud

Nu există o modalitate ușoară de a face față unor astfel de interferențe, cu excepția faptului de a le face cunoscut celor din jur punctul tău de vedere cu privire la religie și ce este și ce nu este acceptabil în ceea ce privește implicarea lor cu copiii tăi.

Un prieten de-al meu a avut copii nereligioși care au stat cu bunicii fundamentaliști în timpul verii. În timpul vizitei lor, copiii au fost supuși la tot felul de tactici de speriat, inclusiv noțiuni precum: „Când perdelele se mișcă noaptea, este diavolul care încearcă să intre în camera ta. Rugați-vă la Dumnezeu să îl țină departe”. Copiii au fost supărați luni de zile după aceea. Acest tip de comportament a fost destul de comun în educația mea și continuă în multe familii și biserici și astăzi. Scopul este de a deschide portalul fricii în copii pentru o infectare mai eficientă.

În timp ce majoritatea oamenilor respectă dreptul părinților de a-și crește copiii așa cum consideră ei de cuviință, ceva scoate la iveală ce este mai rău în rude atunci când spui că îți crești copiii fără religie. Este aproape un permis pentru ei să facă tot posibilul pentru a vă submina obiectivul și a infecta copilul cu virusul zeului lor. Este ca și cum ar vedea copilul ca pe o pradă ușoară din moment ce nu vă faceți treaba de viruși. Părinții nereligioși trebuie să recunoască acest tip de comportament viral în familie și la prieteni și să îl abordeze într-un mod care îi ajută pe copiii lor să vadă virusul la lucru.

O metodă deosebit de eficientă este expunerea timpurie și frecventă a copiilor la o gamă largă de religii. Odată cu o expunere largă, apar oportunități de discuții despre efectele diferitelor religii asupra oamenilor și comportamentului. Copiii care au parte de o astfel de expunere văd cu ochii lor marea varietate de credințe și comportamente religioase ciudate. Când copiii mei aveau 10 și 14 ani, am făcut turul mormonilor în Salt Lake City. Discuția ulterioară a durat ore întregi. Am spus foarte puțin în timp ce ei vorbeau despre experiență. Cu puțin ajutor din partea mea, au ajuns la

concluzia că mormonii au o mulțime de idei ciudate, cum ar fi botezarea oamenilor după ce au murit, lenjerie sfântă, devenind ei înşişi zei şi multe altele.

Sarcina nu este de a-l proteja complet pe copil de virușii zeilor. Este de a-l ajuta pe copil să observe și să interpreteze comportamentul religios în multe religii diferite. Acest lucru poate deveni un fel de inoculare împotriva multor religii, dacă nu a tuturor.

Când mă gândesc la educația mea, îmi dau seama că familia mea a făcut aproape tot posibilul pentru a mă infecta complet. Mergeam la biserică de trei ori pe săptămână, la studii biblice, la întâlniri de rugăciune, la cor, la grupul de tineret, la tabăra biblică și multe altele. Mătușa și unchiul meu erau quakeri, cu o viziune foarte diferită asupra lumii. Erau suspectați de restul familiei pentru că mergeau la o biserică mult mai „liberală”.

Mătușa și unchiul meu au avut o abordare discretă, fără să discute niciodată despre vreun punct de vedere religios până când nu i-am întrebat în mod special, când eram la sfârșitul adolescenței. Ei au fost deschiși, înțelegători și destul de informați. Vorbind cu ei, mi-am dat seama cât de multe nu mi-au spus părinții și bunicii mei. Exista o lume întreagă de idei religioase de care nu auzisem niciodată! Le pot mulțumi acestor oameni sfinți pentru că mi-au deschis ochii. Nu a fost vorba de ceea ce mi-au spus. A fost modul acceptabil în care ascultau și discutau fără a deveni fundamentaliști și dogmatici. Nu experimentasem niciodată așa ceva cu familia mea sau cu oricine altcineva. Rezultatul a fost o deschidere pe tot parcursul vieții pentru a pune sub semnul întrebării religia, inclusiv scrierea acestei cărți.

Rezumat

Religia folosește mesaje contradictorii pentru a crea un ciclu al vinovăției. Dorința naturală a oamenilor de a reduce sentimentul de vinovăție permite religiei să intervină și să promită eliminarea vinovăției. Având în vedere că acest truc rareori funcționează perfect, oamenii se întorc curând pentru o nouă doză de reducere a vinovăției. Efectul net este apropierea oamenilor de virus.

Recunoașteți rolul vinovăției în infecția religioasă și învățați să o tratați proactiv. Învățați să eliminați vinovăția religioasă reziduală și să puneți limite adecvate în jurul vinovăției socializate. Expunerea regulată a copiilor la multe religii diferite poate fi cea mai bună inoculare împotriva infecției cu multe tipuri diferite de virusuri divini. Discutați deschis despre credințele și comportamentul diverselor religii și fiți conștienți de ciclul vinovăției în dumneavoastră.

CAPITOLUL 5: SEXUL ȘI VIRUSUL DIVIN

„Viața în Lubbock, Texas, m-a învățat două lucruri. Unul este că Dumnezeu te iubește și că vei arde în iad. Celălalt este că sexul este cel mai îngrozitor și murdar lucru de pe fața pământului și că ar trebui să-l păstrezi pentru cineva pe care îl iubești."

-Butch Hancock

Prezentare generală

Acest capitol va explora metodele folosite de religii pentru a controla sexul și sexualitatea. Religiile cu cel mai mare succes au învățat cum să utilizeze acest puternic impuls uman în interesul propagării religioase. Vom analiza efectele religiilor sex-negative și sex-pozitive din punctul de vedere al unui spectru de control. Pentru a înțelege acest subiect important, să începem prin a analiza experiența unei femei pe care o vom numi Sara.

Povestea Sarei

Am întâlnit-o pe Sara și pe partenera ei lesbiană într-un restaurant pentru a vorbi despre experiența ei de a părăsi *Martorii lui Iehova*. Sara fusese membră a bisericii o viață întreagă și se căsătorise cu iubitul ei din biserică când aveau 18 ani. În anii următori au avut trei copii. De-a lungul anilor de căsnicie, Sara a simțit un gol imens în viața ei. Avea un apetit sexual ridicat, dar nu era atrasă de soțul ei și se trezea că se gândește mereu la femei. În același timp, soțul ei, din ce în ce mai frustrat de lipsa ei de reacție față de el, a devenit abuziv fizic și emoțional.

Sara era sfâșiată între pregătirea ei ca o bună soție *Martoră a lui Iehova* și dorința ei profundă de a fi atinsă de o femeie. Toată lumea îi spunea că era de datoria ei să își satisfacă și să își asculte soțul; *Biblia* spunea clar că ea comitea un păcat împotriva lui Dumnezeu refuzându-și soțul.

După ani de căutări sufletești, Sara a luat în cele din urmă decizia de a-și lua copiii și de a-și părăsi soțul. Anii de învățătură bisericească o învățaseră să se teamă și să nu aibă încredere în tribunale și în guvern, așa că nu a folosit niciuna dintre resursele disponibile pentru femeile aflate în situația ei. A strâns bani, a închiriat un loc departe de soțul ei și a fugit într-o noapte cu copiii ei. După doar câteva săptămâni, soțul ei și un grup de bătrâni de la biserică au apărut la ușa ei și i-au luat copiii. Ea a apelat la soțul ei să o lase să-și păstreze copiii, dar a fost informată că biserica a efectuat un proces și că acum a fost exclusă din biserică. Nimeni nu putea lua legătura cu ea, inclusiv copiii ei. Tatăl lor ar fi avut custodia exclusivă și nu ar fi permis niciun contact cu ea.

Sara a intrat într-o depresie profundă. Neavând încredere în instanțe, nu a făcut nicio cerere legală pentru copiii ei. Fiind învățată că psihologii sunt răi, Sara a refuzat să vorbească cu cineva care ar fi putut să o ajute cu depresia ei.

Abia când și-a întâlnit partenerul a reușit să iasă din depresie și să ia măsuri pozitive pentru viața și copiii ei. S-a înscris la facultate, a mers la tribunal pentru a obține custodia parțială și a început să locuiască cu partenerul ei. Partenerul ei a sprijinit-o și a fost înțelegător, dar programarea ei profundă a făcut ca Sarei să-i fie aproape imposibil să vadă vreo opțiune pentru ea sau pentru copiii ei. A fost nevoie de mai mulți ani înainte ca Sara să poată începe să vadă modalități alternative de gândire și comportament.

Viața ei este în continuare dificilă, în special în ceea ce privește copiii ei. Ordinul judecătoresc pentru dreptul de vizită și custodie este subminat și zădărnicit la fiecare pas de bătrânii bisericii, care le spun copiilor ei că vor fi excluși dacă vorbesc cu mama lor. Doar un copil vorbește cu ea, sunând-o în secret noaptea târziu, după ce toată lumea este în pat. Dacă Sara sună, nimeni nu răspunde sau cel care răspunde la telefon închide imediat.

Controlul sexual

Mulți ar pune povestea Sarei pe seama programării unui cult, dar nu este atât de ușor de înlăturat. Acest tip de programare este prezent în majoritatea celorlalte religii. Multe grupuri evanghelice și fundamentaliste au o neîncredere profundă în psihologi și psihiatri și cred că

homosexualitatea este un păcat major. Catolicii încearcă să păstreze copiii în sânul Bisericii Catolice, cerând ca aceştia să fie crescuţi catolic, chiar şi într-o căsătorie mixtă. Ei interzic relaţiile între persoane de acelaşi sex şi masturbarea şi permit sexul doar în cadrul căsătoriei, fără control artificial al naşterii. Se aşteaptă ca preoţii şi călugăriţele să refuze impulsurile naturale şi normale pentru un celibat nefiresc şi deloc normal. Nazarinenii se feresc de oricine este homosexual în mod deschis sau într-o relaţie între persoane de acelaşi sex, nu au încredere în psihologii seculari şi predică abstinenţa sexuală în afara căsătoriei. Musulmanii pot ucide cu pietre bărbaţii şi femeile căsătoriţi care au aventuri şi persecută homosexualii. O femeie nu poate fi văzută cu un bărbat care nu îi este rudă în majoritatea ţărilor musulmane. Hinduşii îi fac de ruşine pe femeile care divorţează sau fac sex înainte de căsătorie. Sărutul în public este o infracţiune în India. [68] Toate religiile majore şi majoritatea celor minore sancţionează femeile care îşi exprimă sexualitatea în moduri interzise de religie. Diferenţa dintre *Martorii lui Iehova* şi alte religii este doar de grad. După cum vom vedea în acest capitol, controlul sexual este o strategie religioasă cheie.

Mediul cu sex negativ

Spectrum of Sexual Control

Acest grafic nu este unul ştiinţific, dar este o încercare de a plasa diferitele virusuri divine pe un spectru de la sex-negativ la sex-pozitiv. Factorii principali în clasificare sunt gradul de control şi severitatea sancţiunilor. Pedeapsa cu moartea, pentru practici sexuale, se găseşte în islam, hinduism şi *Vechiul Testament*.

Unii fundamentalişti creştini actuali ar dori mai multe sancţiuni de tipul *Vechiului Testament* în societatea noastră. Iată câteva versete pe care le citează.

Şi bărbatul care comite adulter cu soţia altuia, chiar şi cel care comite adulter cu soţia aproapelui său, adulterinul şi adultera să fie pedepsiţi cu moartea.

-Leviticul 20:10

68 Atunci când actorul Richard Gere şi-a sărutat coprezentatoarea la o emisiune caritabilă indiană, Associated Press a raportat la 26 aprilie 2007: „NEW DELHI - Un tribunal a emis joi mandate de arestare pentru actorul de la Hollywood Richard Gere şi vedeta de la Bollywood Shilpa Shetty, afirmând că sărutul lor la o funcţie publică a depăşit toate limitele vulgarităţii". MSNBC, Indian court issues warrant for Gere over kiss [articol on-line] (26 aprilie 2007, accesat la 20 noiembrie 2008); disponibil la http://www.msnbc.msn.com/id/ 18328425/; Internet.

Dacă un bărbat se culcă şi cu un bărbat, cum se culcă cu o femeie, amândoi au săvârşit o urâciune: să fie ucişi negreşit; sângele lor să fie asupra lor.

-Leviticul 20:13

În urma acestor pasaje, am putea constata că o parte semnificativă a populaţiei actuale a SUA ar putea fi supusă pedepsei cu moartea.

Catolicismul prosperă într-un mediu cu sex negativ. Protestanţii creează, de asemenea, un mediu sex-negativ, dar pot supravieţui cu ceva mai puţin. Islamul este una dintre religiile cele mai negative din punct de vedere sexual. Religiile sex-negative încearcă să controleze toate aspectele sexualităţii; de la masturbare la rolul femeii; de la concepţie la plăcerea sexuală. Măsura negativităţii sexuale este gradul de sancţionare a încălcării. De exemplu, dacă o tânără din Arabia Saudită este văzută cu un băiat care nu este rudă cu ea şi cu care nu este căsătorită, ambii pot fi ucişi cu pietre.

Moartea este o sancţiune extremă, dar alte sancţiuni sunt aproape la fel de eficiente. O ştire recentă din Irak vorbea despre o tânără care fusese violată de vărul ei, făcând astfel familia ei de ruşine. Tatăl ei a condus-o până la graniţa siriană şi a lăsat-o acolo, expulzând-o astfel din familie. Ulterior, ea a fost forţată să se prostitueze în Siria.[69] Cele mai multe religii majore menţin restricţii asupra femeilor, cum ar fi interdicţia de a face parte din cler, sancţiuni mai severe pentru încălcări sexuale, aplicarea unor coduri vestimentare mai stricte şi solicitarea anumitor practici în timpul menstruaţiei şi al naşterii. Vinovăţia femeii este asumată în multe religii, aşa cum este ilustrat de povestea biblică a Evei ispitindu-l pe Adam în Grădina Edenului.

După cum am văzut în ultimul capitol, creştinismul foloseşte vinovăţia pentru a asigura fidelitatea sexuală şi conjugală, precum şi fidelitatea faţă de biserică. Vina este o cauză importantă a disfuncţiilor sexuale la bărbaţi şi femei. Sexul pentru plăcere, din punctul de vedere al religiei, este o risipă de energie, mai ales dacă este în detrimentul propagării virusului divin. Din acest motiv, plăcerea sexuală este considerată suspectă în catolicism.

Virusul catolic a pus un număr foarte mare de ouă în coşul sexual - celibat, abstinenţă, fără avort, fără contraceptive, Maria a fost virgină, Iisus nu a fost căsătorit şi nu a avut relaţii sexuale, niciunul dintre apostoli nu a fost căsătorit (toţi au avut relaţii sexuale).[70] Sfântul Pavel era obsedat de controlul sexual, la fel ca majoritatea părinţilor ante-Niceni .[71]

Alte forme de control pot fi văzute în vestimentaţie, în special cea a femeilor. Este interesant faptul că haina călugăriţelor catolice seamănă cu *burka* islamului. Ambele sunt simboluri ale controlului sexual şi ale abandonării în faţa unei figuri masculine - soţ, tată, papă, Iisus, episcop etc.

Focus on the Family a lui James Dobson poate fi analizată folosind acest model. Devine rapid evident că nu este vorba de „*Focus on the Family*", ci de „*Focus on the Virus*". Familia este vehiculul pentru virus. Vinovăţia bazată pe interpretări stricte ale sexualităţii în *Biblie* este semnul distinctiv al eforturilor virale ale lui James Dobson. O religie nu are nicio problemă în a desfiinţa familia dacă aceasta nu satisface nevoile religiei. Creştinismul, precum şi majoritatea celorlalte religii pot susţine divorţul dacă unul dintre părinţi se îndepărtează de virus sau se converteşte la altul. Mai bine să divorţeze părinţii decât să rişte infectarea copiilor cu un alt virus.

„Dintre toate aberaţiile sexuale, castitatea este cea mai ciudată."

---

69 A se vedea discuţia despre vinovăţie şi ruşine în capitolul 4. Pentru un exemplu recent, un tată în vârstă de 57 de ani şi-a ucis fiica în vârstă de 16 ani pentru că a refuzat să poarte hijab la şcoală în Toronto. Canada. 11 decembrie 2007. Dacă acest lucru se întâmplă în Toronto, ne putem imagina că este mult mai probabil să se întâmple în ţări profund infectate, cum ar fi Pakistanul, unde ar putea să nu fie considerat demn de ştiri. ABC News, Slain Over Hijab? Father Allegedly Strangles Daughter Over Head Scarf [articol on-line] (12 decembrie 2007, accesat la 21 noiembrie 2008); disponibil la http:.. www.abcnews.go.com GMA/story?id=3987812: Internet.

70 Majoritatea creştinilor nu pot vedea ciudăţenia unui Isus necăsătorit care umblă prin Israel cu 12 bărbaţi necăsătoriţi care îl urmează. Ce ai crede dacă ai auzi de un bărbat necăsătorit care se plimbă prin oraş cu 12 bărbaţi adulţi, necăsătoriţi, care îl urmează şi atârnă de fiecare cuvânt al său. De asemenea, este amuzant să îi întrebi pe creştini cum de Hristos a putut fi numit rabin, în condiţiile în care numai bărbaţii căsătoriţi puteau avea acest titlu în Israelul antic.

71 Părinţii Ante-Niceni sunt o colecţie de scrieri creştine nebiblice ale părinţilor Bisericii primare până în anul 325 d.Hr. când a fost adoptat Crezul de la Niceea. Early Church Fathers, Ante-Nicene Fathers [carte on-line] (accesat la 21 noiembrie 2008); disponibil la http://www.ccel.org/fathers.html: Internet.

-Anatole France

Gil Alexander-Moegerle a fost membru fondator al *Focus on the Family* până când a divorțat. În cartea sa *James Dobson's War on America*[72], Alexander-Moegerle vorbește despre îndepărtarea sa din *Focus on the Family.* James Dobson a considerat divorțul lui Alexander-Moegerle drept un afront - virusul Dobson nu-i putea permite să rămână și să polueze organizația.

Mediul favorabil religiei

Religiile caută să creeze un mediu care să le faciliteze propagarea. În majoritatea cazurilor, propagarea religioasă este strâns legată de propagarea biologică. Așa cum merge familia, așa merge și virusul. Virusul trebuie să se asigure că este transmis generației următoare. Din acest motiv, el creează un mediu în care se poate asigura că tinerii vor fi infectați cât mai eficient posibil.

Familia

În primul rând, religia trebuie să încerce să se asigure că familia este formată numai din părinți infectați viral. Toate religiile majore impun anumite sancțiuni asupra căsătoriilor în afara credinței. Hindușii nu se căsătoresc cu musulmani, musulmanii nu au voie să se căsătorească cu creștini și așa mai departe. Sancțiunea poate fi atât de puternică încât să invoce pedeapsa cu moartea dacă este încălcată. În ultimii ani, presa a fost plină de exemple de fete islamice ucise de familiile lor pentru simplul fapt că doreau să se căsătorească cu un non-musulman. Căsătoria între secte înrudite poate fi, de asemenea, interzisă. Catolicii sunt descurajați să se căsătorească cu protestanți. Musulmanii *shii'a* sunt descurajați să se căsătorească cu sunniți. Druzii îi renegă pe toți cei care se căsătoresc în afara religiei. Mormonii fac tot posibilul pentru a se asigura că oamenii se căsătoresc în cadrul religiei.

În cazul „căsătoriilor mixte", se face adesea o cerință cu privire la creșterea copiilor. De exemplu, Biserica Catolică insistă ca, într-o uniune protestant-catolică, copiii să fie crescuți ca fiind catolici. Cuplurilor li se poate refuza o nuntă catolică sau sacramentele dacă nu își asumă acest angajament.

Copiii

În al doilea rând, religia trebuie să se asigure că tinerii sunt infectați în mod corespunzător. Aceasta este o cerință care consumă mult timp și resurse. Din acest motiv, religia se concentrează pe menținerea intactă a unității familiale, astfel încât să își poată concentra resursele asupra infectării generației următoare. Multe mecanisme sunt puse în aplicare în această sarcină, cum ar fi:

- Vinovăția părinților: „Fac suficient pentru a-mi învăța copiii despre Dumnezeu?"
- Fidelitatea sexuală, „Mi-am învățat copiii cât de importantă este fidelitatea față de Dumnezeu?"
- Inundarea virală, „Îmi țin copiii ocupați cu activități religioase pentru a mă asigura că alte religii sau secularismul nu îi pot influența?"
- Izolare virală: „Fac tot ce pot pentru a-mi menține copiii foarte implicați cu alți copii la școala religioasă, tabăra bisericii, școala duminicală, întâlnirea de rugăciune de miercuri, studiul biblic de joi, corul de tineret, memorarea scripturilor" etc.

Într-o societate pluralistă, este dificil să izolezi copiii de alte religii. Până la infectarea completă, există un pericol constant de atac și infectare de către o altă religie sau, mai rău, de ideea de a nu exista nicio religie. Infecția este mult mai dificilă într-o societate pluralistă decât într-o cultură mai monolitică, cum ar fi un sat din Afganistan. Atunci când o religie este complet legată de cultură, cultura este pusă în slujba virusului cu un efect mai puternic. Deoarece nu există religii concurente în mediu, izolarea a fost deja realizată. Acest lucru face ca infecția să fie eficientă. De asemenea, face mai ușoară impunerea de sancțiuni severe asupra copiilor rătăciți.

Controlul sexualității și al reproducerii

72 *James Dobson, War on America* (Prometheus Books, 1997).

Sexualitatea necontrolată împiedică propagarea eficientă și riscă să irosească resursele virale. Principala modalitate de a controla sexualitatea este de a crea un mediu de interdicție și sancționare. Toate marile religii occidentale și multe dintre cele orientale au învățat să exploateze puterea apetitului sexual în slujba zeului. Acesta este probabil cel mai important factor al succesului evolutiv al marilor religii de astăzi: Ele au învățat cum să exploateze puterea apetitului sexual pentru propagarea virală prin utilizarea vinovăției, suprimarea sexualității femeilor, îndoctrinarea tinerilor cu privire la virtuțile de a face sex doar în cadrul căsătoriei și alte tehnici.

„Dintre plăcerile acestei lumi, omului îi pasă cel mai mult de actul sexual, și totuși l-a lăsat în afara raiului său.”

-Mark Twain

În acest context, religia preia controlul asupra părților creierului legate de împerechere și reproducere și direcționează un comportament specific. Acest comportament NU este ceea ce oamenii sunt înclinați să facă și poate fi, de fapt, dramatic diferit. S-ar putea să nu fie nici măcar în interesul individului, dar este în interesul virusului divin. Religia nu este preocupată de aspectul plăcut al sexului. Preocuparea este propagarea. Acest lucru conduce la un mediu negativ față de sex, care este prietenos cu virusul.

Sinuciderea sexuală

Puterea virusului este atât de mare încât poate induce sinuciderea sexuală. De exemplu, preoților și călugărițelor catolice li se cere să înceteze orice activitate sexuală, inclusiv masturbarea. Dispozițiile biologice normale sunt redirecționate sau eliminate pentru a permite vectorului să își concentreze toată energia asupra reproducerii virale. Procesul creează mari probleme psihologice și emoționale pentru preoți și călugărițe, conducându-i pe mulți la comportamente patologice.

Deși islamul nu impune cerințe nefirești precum celibatul, tinerii kamikaze din islam comit de fapt sinucidere sexuală prin renunțarea la capacitatea lor de reproducere în serviciul virusului. Practic, toți atentatorii sinucigași din ultimii ani au fost tineri și, în mod clar, de vârstă reproductivă.

Controlul reproducerii

Controlul reproducerii este o strategie fundamentală a virusului. Atunci când strategia este subminată, virusul este slăbit. De exemplu, virusurile divine sunt slabe în Europa, unde accesul la controlul nașterilor și la avort este mai mare decât în restul lumii. În mod ironic, rata avorturilor este mult mai scăzută în Europa, la fel ca și sarcinile la adolescente. Multe religii din Statele Unite susțin că vor să reducă avorturile și sarcinile la adolescente, însă în zonele în care religia este mai puternică, ratele sunt mult mai mari. Nu vă lăsați păcăliți de cuvintele virale; dacă reducerea avorturilor sau a sarcinilor la adolescente ar fi obiectivul, acesta ar putea fi atins în câțiva ani. Uitați-vă la următoarele statistici:[73]

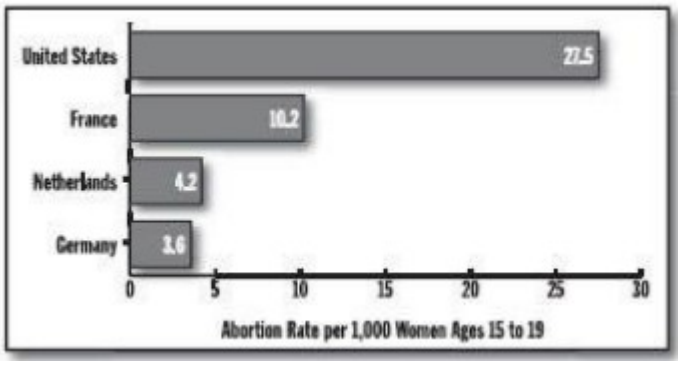

73 Sue Alford și Ammie N. Feijoo, Adolescent Sexual Health in Europe and the U.S.-Why the Difference? ed. a 2-a (Advocates for Youth, 2001).

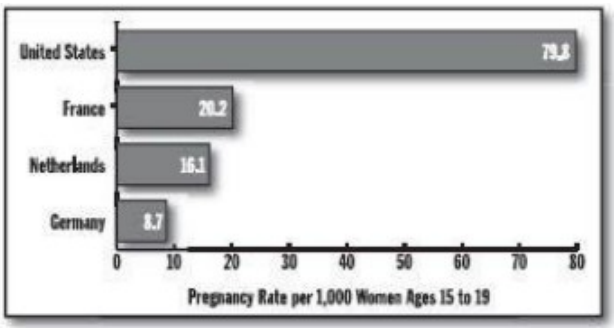

Virusul divin nu este preocupat de avort sau de sarcina la adolescente; este preocupat de propagare.

Virusurile divine sunt foarte ameninţate de rata scăzută a natalităţii. Acesta este motivul pentru care mulţi dintre viruşii creştini sunt atât de concentraţi pe problema momentului în care începe viaţa. Avortul şi controlul naşterilor limitează gazdele potenţiale. Disponibilitatea avortului şi a controlului naşterilor tinde să împingă mediul spre mai mult sex-pozitiv. Niciunul dintre viruşii zeilor majori nu se descurcă bine în medii sexuale pozitive. Fără control sexual, ei se confruntă cu o provocare serioasă pentru existenţa lor. Vă puteţi imagina virusul catolic ca fiind sex-pozitiv? Vi-l puteţi imagina pe Papa Benedict al XVI-lea, Pat Robertson, James Dobson, Billy Graham etc. purtând un mesaj sex-pozitiv de deschidere, de sex ca plăcere de care să te bucuri pentru a-ţi face plăcere ţie şi partenerului sau partenerilor tăi, atât timp cât este consensual şi sigur?

Nu cred că veţi auzi aceste predici prea curând. Ca vectori ai virusului, sarcina lor este de a asigura un control sexual suficient pentru propagarea virusului. Prin urmare, predicile lor vor fi despre abstinenţă, autocontrol, terorile avortului, scandalul medicamentului Plan B şi oroarea de a oferi adolescentelor pilule contraceptive sau prezervative. Mesajul este controlul sexual şi nu poate fi altfel pentru un virus sex-negativ.

Programele de abstinenţă exclusivă, susţinute de fundamentaliştii americani, sunt un eşec lamentabil, conform majorităţii cercetărilor. Cu toate acestea, aceste programe au efectul de a crea suficientă vinovăţie şi teamă în rândul copiilor pentru a-i menţine legaţi de religie. Cercetările arată că aceste programe nu reduc sarcinile, bolile cu transmitere sexuală, vârsta primei relaţii sexuale sau numărul de parteneri.[74]

După cum se poate vedea în graficul alăturat dintr-o meta-analiză amplă a programelor de abstinenţă, nu există nicio diferenţă între grupurile de abstinenţă şi grupurile de control. Grupurile sunt practic identice.

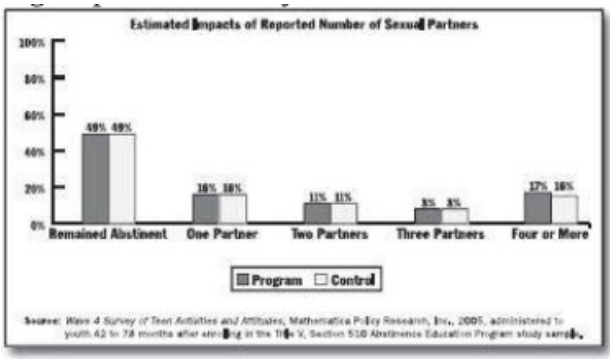

Dacă aceste programe sunt atât de clar ineficiente, de ce guvernul continuă să le finanţeze cu milioane de dolari? Acesta oferă noului virus civil şi viruşilor divini aliaţi o linie directă către copiii

74 Mathematica Policy Research, finanţată de Congresul SUA pentru a evalua programele de abstinenţă exclusivă, a constatat că „tinerii din cele patru programe evaluate nu au avut mai multe şanse decât tinerii care nu au participat la programe să se abţină de la sex în cei patru până la şase ani după ce au început să participe la studiu. Tinerii din ambele grupuri care au raportat că au făcut sex au avut, de asemenea, un număr similar de parteneri sexuali şi au început să facă sex la aceeaşi vârstă medie". A se vedea Mathematica Policy Research, Inc., Impacts of Four Abstinence Education Prgroams [articol on-line] (accesat la 22 noiembrie 2008); disponibil la http://www.mathematica-mpt.com/abstinencereportrt.asp; Internet.

din sistemul şcolar public. Abstinenţa nu este despre sex, ci despre expunerea la virusul divin cu ajutorul banilor din şcolile publice. Dacă reducerea numărului de sarcini şi a bolilor cu transmitere sexuală ar fi adevăratul obiectiv, de ce să nu imităm societăţile europene nereligioase, unde toate acestea sunt mult mai scăzute? Cea mai mare parte a Europei dispune de metode ieftine de control al natalităţii şi de educaţie sexuală adecvată pentru tineri. Aceste idei sunt o anatemă pentru virusul divin, deoarece fiecare oră de instruire în cadrul unui program bazat exclusiv pe abstinenţă contribuie la înrădăcinarea ciclului vinovăţiei în tineri, astfel încât aceştia să devină mai infectaţi. Aceştia obţin apoi uşurarea vinovăţiei lor prin intermediul virusului divin.

Cazul special al clerului

Biserica Catolică a fost recent trasă la răspundere pentru scandalul abuzurilor sexuale comise de preoţi, dar bisericile protestante au propriul lor scandal care nu a fost încă pe deplin expus. Într-un articol din 23 ianuarie 2007 despre doi pastori baptişti din Texasul de Nord acuzaţi de molestarea tinerelor fete, Joe Trull, profesor la Seminarul Teologic Baptist din New Orleans, a spus următoarele:

Posibil, dacă vă uitaţi la statistici, cred că ar exista o incidenţă mai mare în bisericile nondenominaţionale şi baptiste din cauza lipsei de responsabilitate. Pastorii de acolo nu au fost pregătiţi de confesiunea lor. Există încă acea atitudine în seminariile şi colegiile care îi pregătesc pe aceşti pastori că sunt pe cont propriu. Este acea mentalitate de CEO. Şi lucrul care mă întristează este că nu există absolut niciun simţ al modului în care această conduită necorespunzătoare afectează alţi preoţi şi biserici.

Trull continuă să spună:

În alte confesiuni, [pastorii] ştiu că, dacă sunt aduse acuzaţii, adevărul va învinge. Medicii şi psihologii ştiu că, dacă sunt prinşi, îşi vor pierde acreditările şi probabil vor fi daţi în judecată pentru malpraxis. Majoritatea baptiştilor şi a preoţilor nondenominaţionali ştiu că „dacă sunt prins, mă pot muta în California şi pot înfiinţa o nouă biserică”[75].

Supravegherea este extrem de dificilă în aceste biserici independente, deoarece structurile lor de conducere depind în întregime de vector. Deşi au consilii de conducere, vectorul este în mare măsură responsabil de numirea acestora şi ştie cum să alunge pe cineva care pune prea multe întrebări.

Continuând cu articolul menţionat mai sus, Trull scrie:

Christa Brown, o avocată din Austin, Texas, insistă că liderii baptişti nu ar lăsa autonomia să întârzie acţiunea dacă le-ar păsa cu adevărat de protejarea copiilor de abuzuri. Brown lucrează cu Survivors Network of those Abused by Priests (Reţeaua supravieţuitorilor celor abuzaţi de preoţi), o organizaţie a supravieţuitorilor abuzurilor sexuale ale clerului. Ea menţine www.stopbaptistpredators.org şi a cerut Convenţiei Generale Baptiste din Texas să angajeze experţi independenţi pentru a investiga cazurile de abuz sexual din cadrul convenţiei.

Aceasta este o dovadă puternică că virusului îi pasă mai mult de protejarea predicatorului decât de stoparea abuzurilor. Este puţin probabil ca baptiştii să ia măsuri eficiente în viitorul apropiat. Modelul independent a fost extrem de eficient. Am fost personal martor la cinci congregaţii diferite distruse de afacerile sexuale pastorale.[76] În fiecare caz, pastorul a reuşit să îi depăşească pe cei care puneau prea multe întrebări şi să îi elimine. După mai multe incidente care au avut loc pe

75 Associated Baptist Press, Baptist churches more vulnerable to clergy sex abuse, experts say [articol on-line] (23 ianuarie 2007, accesat la 21 noiembrie 2008); disponibil la http://www.abpnews.com/index.php?option=com_content&task=view&id=1753&Itemid=120: Internet.

76 Congregaţiile reprezentau Biserica Prezbiteriană, Baptistă şi Biserica Creştină Independentă.

parcursul a 10-15 ani, în fiecare caz, pastorul a fost în cele din urmă forţat să plece, dar doar s-a mutat pentru a-şi continua comportamentul de prădător la o altă biserică.

„Când mă pun în genunchi, nu este pentru a mă ruga."
-Madonna

Cei infectaţi au mari dificultăţi în a vedea un comportament inadecvat la vector. Sunt practic hipnotizaţi să creadă că acesta nu poate face niciun rău major.[77] Religia sex-negativă îi pregăteşte pe toţi pentru un fel de cădere: fie divorţ, abuz sexual, disfuncţie sexuală, pedofilie sau adulter.

Ca şi în cazul infracţiunii de viol, abuzul sexual al clerului ţine mai mult de putere decât de sex. În special în mega biserici[78], vectorii carismatici au o mare putere şi oportunităţi[79].

Dintr-o perspectivă antropologică, slujitorii din mega biserici se plasează în mod clar într-un rol de mascul alfa în cadrul structurii sociale. În cele mai multe cazuri, ei au control total asupra persoanelor care fac parte din consiliu şi asupra bugetului. Ca mascul alfa, preotul tinde să atragă o proporţie mare de femei faţă de bărbaţi. Raportul dintre sexe în aceste biserici este dominat de femei, până la 60/40, şi chiar mai mare în unele. În acest context, masculul alfa are *groupies*, ca o trupă rock; femei care muncesc din greu pentru a se apropia de masculul alfa, lucrând în comitete, făcând voluntariat etc. Bărbatul cu statut înalt este atractiv din punct de vedere sexual pentru femele, ceea ce îi oferă posibilitatea de a o alege pe cea mai dorită dintre discipolii săi.

Poate părea exagerat, dar se încadrează bine în structura oricărei societăţi poligame. În cultura mormonă timpurie, masculii alfa cu statut înalt alegeau femelele dorite. În cultura islamică din Orientul Mijlociu, masculii alfa, cei care sunt lideri de trib sau dispun de resurse uriaşe, au, în mod clar, dreptul de a alege femeile dorite. Un studiu superficial al multor culte, de la *Templul Poporului* al lui Jim Jones la *Biserica Fundamentalistă a lui Isus Hristos* a *Sfinţilor din Zilele din Urmă* a lui Warren Jeffs, dezvăluie acelaşi tipar. Mega bisericile produc un grup tribal cu ierarhii similare şi unele dintre aceleaşi modele sexuale. Puterea este afrodisiacul, după cum a sugerat odată Henry Kissinger.

Unele religii sunt sex-pozitive, dar păstrează un profil scăzut în Statele Unite. Printre acestea se numără grupurile *wiccane* şi păgâne.[80] Unele dintre grupurile mai puţin obişnuite, cum ar fi unitarienii, quakerii şi *baha'i* sunt, de asemenea, mai sex-pozitive, dar sunt încă destul de influenţate de cultura generală sex-negativă. Este posibil ca acestea să nu utilizeze strategia de control al reproducerii la fel de mult, dacă nu chiar deloc.

A trăi într-un mediu cu sex negativ

Dacă sunteţi o persoană nereligioasă, nu puteţi evita influenţa mediului sex-negativ mai mult decât un peşte poate evita poluarea din râul său. De la accesul la medicamentul Plan B sau la avort, la farmacistul fundamentalist care refuză să vândă anticoncepţionale, la finanţarea publică a programelor de abstinenţă, sunteţi afectaţi de eforturile de control religios din jurul dumneavoastră.

„Ideea religioasă de bază a tuturor religiilor patriarhale este negarea nevoii sexuale."
-Wilhelm Reich

---

77 Cât de des vedem titluri ca acesta: „Liderul unei mega-biserici într-un mega-scandal sexual"? Se pare că se întâmplă destul de des. Acesta a fost titlul de pe MSNBC, 19 noiembrie 2007, despre o mega-biserică din Atlanta în care comportamentul sexual inadecvat al preotului fondator a fost ignorat timp de 35 de ani, în ciuda numeroaselor plângeri ale femeilor, până când testele ADN au descoperit că „nepotul" său era de fapt fiul său cu soţia fratelui său. Pare ceva desprins din Vechiul Testament. MSNBC, Megachurch leader in mega-sized scandal (articol on-line] (19 noiembrie 2007, accesat la 21 noiembrie 2008); disponibil la http://today.msnbc.msn.com/id/21888916: Internet.

78 O mega-biserică este în general definită ca având 2.000 sau mai mulţi participanţi, în medie, în fiecare duminică. O mega-biserică poate avea zeci de mii de membri.

79 Dee Ann Miller, The Truth About Malarkey (lstbooks.com, 2000) este o relatare tulburătoare a abuzurilor clerului protestant şi a încercărilor victimelor în căutarea justiţiei.

80 Pentru un articol excelent despre o filozofie sexuală pozitivă, a se vedea Charlie Glickman, Electronic Journal of Human Sexuality Vol. 3 (jurnal on-line] (6 iulie 2000, accesat la 21 noiembrie 2008); disponibil la http://www.ejhs.org/volume3/sexpositive.htm: Internet.

Ca psiholog, văd o bună parte din disfuncțiile sexuale direct legate de vinovăția religioasă. Atunci când părinților le este teamă să facă sex în timp ce copiii sunt în casă, ei manifestă comportamente virale specifice. Am lucrat cu multe femei care pur și simplu nu se pot bucura de sex dacă copiii sunt prin apropiere. Mesajul este că copiii nu ar trebui să fie expuși la natura sexuală a părinților lor. De unde provine acest lucru?

Nu cu multe secole în urmă, în cultura noastră și în multe alte culturi și astăzi, părinții făceau sex în aceeași cameră în care dormeau copiii. Cum poate un cuplu *hutu* care locuiește într-o colibă cu o singură cameră să evite activitatea sexuală la vederea sau auzul copiilor lor? Cum ascundeau indienii nomazi Cheyenne sau Shawnee activitatea sexuală de copiii lor în timp ce locuiau într-un cort? Cum făceau sex indienii irochezi care locuiau într-o cabană deschisă? Răspunsul este că nu își făceau prea multe griji în această privință. Sexul era văzut ca o activitate normală, naturală. Aceste culturi nu fac o demonstrație de sex, dar nici nu încearcă să îl ascundă de copiii lor. Ascunderea implică vinovăție. Vă amintiți povestea lui Adam și a Evei? Ei și-au ascuns goliciunea de Dumnezeu.

Înainte de invazia virușilor sex-negativi ai creștinismului și islamului, care au avut un succes uriaș, multe culturi erau mai favorabile sexului.[81] Ascensiunea religiilor virale neculturale a condus la medii sex-negative în multe zone ale lumii care erau cândva sex-pozitive. Pe măsură ce o religie sex-negativă invadează o cultură, aceasta influențează puternic obiceiurile și tabuurile culturii respective. Indiferent dacă vechile obiceiuri și tabuuri erau mai degrabă sex-pozitive sau sex-negative, acestea se îndreaptă inevitabil spre sex-negativ după invazie.

Timp de două mii de ani, misionarii creștini au invadat culturile indigene și au creat medii cu sex negativ. Procesul a fost atât de complet încât chiar și culturile care nu s-au convertit la una dintre principalele religii au simțit influența. La fel cum variola a lovit comunități din America care nu văzuseră niciodată un om alb, ideile sex-negative au trecut la societăți care nu au văzut niciodată un misionar.

O privire asupra influenței misionarilor asupra culturii hawaiiene este un studiu clasic. Căsătoria era vag definită, iar contactul sexual nu era reglementat în mod special. Un autor remarcă faptul că, înainte de contactul cu occidentalii, hawaiienii controlau mai mult alimentația decât practicile sexuale.[82] Ca exemplu de cultură sex-pozitivă, etnograful sexual Milton Diamond a scris:

În timp ce dormeau în casa familiei, își observau părinții având coit. La insularii mangaieni, așa cum a fost descrisă de Marshall (1971, p. 108), probabil că este similară cu „intimitatea" care a fost găsită în Hawai și în alte părți ale Polineziei: Un Mangaian poate copula, la orice vârstă, într-o singură cameră a unei colibe care conține de la cinci la cincisprezece membri ai familiei de toate vârstele - așa cum au făcut și străbunii săi înaintea lui. Fiica sa poate primi și face dragoste cu fiecare dintre pretendenții ei nocturni în aceeași cameră ... Dar, în majoritatea condițiilor, toate acestea au loc fără ca societatea să observe: toată lumea pare să privească în altă direcție.[83]

Iată câteva întrebări pe care să vi le puneți în timp ce încercați să diagnosticați efectele virusului asupra dumneavoastră astăzi:
- Cum îmi afectează relațiile formarea mea sex-negativă?
- Cum îmi afectează plăcerea de a face sex cu alții sau cu mine însumi?
- Mă regăsesc fixat pe lucruri care au fost interzise de pregătirea mea?
- În ce măsură propriul meu răspuns sexual este afectat de vinovăție sau de formarea virală timpurie?
- Ce m-au învățat părinții mei despre sex?

---

81 A se vedea studii precum Margaret Mead, *Coming of Age in Samoa* (Harper Perennial, 1 ianuarie 1971) și Ruth Benedict, Patterns of Culture 1 edition (Mariner Books. January 2b. 200b) pentru exemple de culturi cu sex pozitiv și cu sex negativ care au precedat în mare măsură influențele occidentale.

82 Milton Diamond, Ph.D., Sexual Behavior in Pre-Contact Hawai'i: A Sexological Ethnography (University of Hawai'i at Manoa, 2004), 43.

83 Pentru cei care nu-și amintesc, Ted Haggard a fost preotul fundamentalist care a fost prins cu o prostituată din Denver în 2007. El a trecut prin șase săptămâni de consiliere cu alți preoți fundamentaliști care raportează că este complet vindecat, o performanță uimitoare pe care numai un fundamentalist o poate realiza.

- Au fost părinții mei deschiși și direcți cu mine în ceea ce privește sexul pe măsură ce mă maturizam sau au fost secretoși și nervoși în ceea ce privește problemele sexuale?
- Am avut parteneri sexuali care au fost puternic afectați de virus? Cum acest lucru mi-a afectat relația și capacitatea de a mă bucura de ei?
- Mă simt vinovat în legătură cu masturbarea și plăcerea de sine?
- Sunt conștient de corpul meu în moduri care ar putea fi legate de virus?

Evoluția culturii sexuale

Deși cultura noastră este în mare parte negativă față de sex, au existat unele evoluții pozitive față de sex. Aceasta a început încet cu mișcarea pentru dreptul la vot al femeilor și cu eforturile lui Elizabeth Cady Stanton și Susan B. Anthony de a preda și sprijini planificarea familială la sfârșitul anilor 1800. Odată cu controlul nașterilor în anii 1960, feminismul în anii 1970, mișcarea gay din anii 1990 și mișcarea *poliamory*[84] din ultima perioadă, s-au dezvoltat multe focare de cultură sex-pozitivă.

Fundamentalismul a încercat să controleze expresia sexuală, dar nu a fost foarte eficient. De fapt, pare să existe o corelație între pornografie și fundamentalism. În anii '70, când am absolvit facultatea în Nashville, în fiecare cartier exista câte o biserică, dar și mult mai multe magazine porno decât în orașele nordice cu mult mai puține biserici. Același lucru era valabil și în Houston, Atlanta și alte orașe din sud. Pornografia pare să urmeze fundamentalismul. Cred că cu cât se vociferează mai mult împotriva unui lucru, cu atât oamenii îl vor mai mult.

„*Cu cât ai mai multe interdicții, cu atât oamenii vor fi mai puțin virtuoși*."
-Tao Te Ching

În timp ce dreapta religioasă cârtește împotriva pornografiei, niciun studiu de renume nu a stabilit o legătură între pornografie și abuzul sexual sau asupra copiilor. În același timp, unele cercetări interesante arată o legătură clară între abuzul sexual al părinților și orientarea religioasă. Conform cercetărilor efectuate de Brown și Bohn:

Un fapt îngrijorător continuă să iasă la suprafață în cercetarea abuzurilor sexuale. Primul cel mai bun predictor al abuzului este dependența de alcool sau droguri a tatălui. Dar al doilea cel mai bun predictor este religiozitatea conservatoare, însoțită de credința părinților în rolurile tradiționale bărbat-femeie. Aceasta înseamnă că, dacă doriți să știți care sunt copiii cu cele mai mari șanse de a fi abuzați sexual de tatăl lor, al doilea cel mai semnificativ indiciu este apartenența sau nu a părinților la un grup religios conservator cu credințe în roluri tradiționale și atitudini sexuale rigide.[85]

Virusul divin este foarte activ în încercarea de a defini ce sexualitate este permisă și ce nu. De la homosexualitate la monogamie, religia încearcă continuu să limiteze sau să elimine expresia sexuală umană normală. Puneți la îndoială pregătirea și presupunerile pe care le-ați primit de la familia și cultura voastră și decideți singuri care este expresia sexuală adecvată, nu ceea ce vrea virusul divin.

Întotdeauna am avut o minte deschisă în ceea ce privește sexul, dar într-o zi, când aveam în jur de 35 de ani, un prieten non-teist m-a provocat cu privire la unele afirmații homofobe pe care le făcusem. Am negat imediat că aș fi *homofob* și am devenit destul de defensiv. Am început să mă gândesc la observația sa și să reflectez la unele dintre experiențele și pregătirea mea din copilărie. Curând mi-am dat seama că aveam unele idei iraționale despre homosexualitate care îmi fuseseră ascunse.

---

84 Poliamorul (din greacă [poly, care înseamnă mulți sau mai mulți] și latină amor [literal „iubire"]) este dorința, practica sau acceptarea de a avea mai mult de o relație intimă de iubire la un moment dat, în deplină cunoștință de cauză și cu acordul tuturor celor implicați.

85 Carolyn Holderread Heggen, Sexual Abuse in Christian Homes and Churches (Herald Press, 1993), 73.

Pe măsură ce trec prin viață, găsesc aceste mici surprize destul de revigorante. Tocmai când cred că m-am lămurit, apare ceva care răstoarnă carul cu mere. Aceasta este viața reală. Oricât de greu ar fi uneori, este puternic și dătător de putere, așa că îmbrățișați-l atunci când se ivește ocazia.

Rezumat

Religiile moderne, foarte evoluate, se propagă cel mai bine într-un mediu cu sex negativ pentru a maximiza controlul viral asupra unității familiale și pentru a garanta o propagare eficientă. Pretinsul accent pus pe familie este de fapt un accent pus pe virusul divin. Într-adevăr, virusul va desființa familia pentru a-și păstra capacitatea de propagare. Nu vă lăsați păcăliți de cuvinte; uitați-vă la efectele unui anumit comportament, de la opoziția față de controlul nașterilor la vinovăția în dormitor, scopul virusului este propagarea - nu fericirea victimelor sale. Virusul este atât de puternic încât poate opri literalmente impulsul sexual și reproducerea, ca în cazul călugărițelor și preoților sau al cuplurilor căsătorite care își restricționează sever practicile sexuale. Virusurile zeilor sex-pozitivi sunt rare și devin din ce în ce mai rare odată cu invazia puternicelor religii occidentale sex-negative. Uitați-vă bine la dumneavoastră și s-ar putea să găsiți o cantitate surprinzătoare de îndoctrinare reziduală în comportamentul dumneavoastră.

CAPITOLUL 6: MITUL MORALITĂȚII NESCHIMBĂTOARE

„Ființele umane vor găsi o situație echilibrată atunci când vor face lucruri bune nu pentru că le spune Dumnezeu, ci pentru că au chef să le facă.”
-Olof Palme, prim-ministru suedez (1927-1986)

Prezentare generală

Vom examina schimbarea și schimbarea constantă a valorilor în cadrul virusului divin. În ciuda protestelor, valorile religioase se schimbă constant și uneori în forme dramatice. Mitul moralității neschimbătoare este util în menținerea dominației virale, în timp ce se adaptează la cultura locală.

Morală și valori

De unde vă luați valorile și morala? O mare parte din ceea ce crezi provine de la familia ta și de la cei responsabili de educația ta. Deși poate vi s-a spus că aceste convingeri și principii morale provin dintr-o sursă religioasă, în realitate, ele provin din cultura dumneavoastră. O privire superficială asupra valorilor și moralei religioase din ultimele câteva secole arată că religia se schimbă odată cu cultura. De exemplu, ceea ce a fost cândva un păcat teribil este acum larg acceptat - divorțul. Sfântul Pavel spunea că o femeie trebuie să aibă întotdeauna capul acoperit în biserică.[86] Cine își mai amintește când femeile trebuiau să își acopere capul într-o biserică protestantă sau catolică? Era încă o cerință în catolicism încă din 1969.

Niciun virus nu ar putea supraviețui dacă nu și-ar ajusta moralitatea de-a lungul timpului. De exemplu, Biserica Catolică ar fi mult mai mică dacă și-ar păstra viziunea morală din anii 1950 asupra divorțului. Anulările au crescut de la 368 în 1969 la o medie de peste 40 000 pe an în Statele Unite în anii 1990 până în prezent. Începând cu anii 1990, Statele Unite, cu doar 4% din totalul catolicilor din lume, au reprezentat 75% din totalul anulărilor. Este clar că Biserica Catolică ajustează moralitatea divorțului, pentru a concura în cultura americană. Fără anulări, acești oameni și resursele lor financiare ar putea fi pierdute pentru biserică.[87]

Unele biserici baptiste ar fi goale dacă și-ar menține interdicția din 1900 privind jocurile de noroc și alcoolul.[88] Mai bine să ai jucători baptiști care plătesc zeciuiala decât să nu ai biserică deloc, cred. Unde ar fi Biserica Episcopală dacă și-ar fi păstrat viziunea din 1900 asupra femeilor? Cum s-ar fi descurcat baptiștii din sud dacă și-ar fi păstrat părerile din 1850 privind sclavia? Baptiștii de Sud au fost fondat ca o biserică pro-sclavie în marea schismă asupra activității anti-sclavie din Nord[89]. Ei au avut zeci de versete biblice care să îi susțină. O lectură a Bibliei nu arată nicio problemă divină cu sclavia. Biblia nu spune nicăieri că sclavia este greșită, astfel încât ideile antisclavagiste nu puteau proveni de la creștini, în ciuda afirmațiilor lor. În schimb, sentimentele împotriva sclaviei au provenit din ideile iluministe care au fost adoptate de unele grupuri religioase și nu de altele. Dacă moralitatea este neschimbătoare, de ce nu mai există nicio biserică pro-sclavie? Cum a putut ceva atât de important să își piardă brusc imperativul moral? Este similar cu revelația lui Dumnezeu către președintele mormon din 1890, care a pus capăt oficial poligamiei, permițând statului Utah să devină stat. Atunci când cultura se schimbă, religia se schimbă sau își pierde

---

86 Dar orice femeie care are capul descoperit în timp ce se roagă sau proorocește, își dezonorează capul... (1 Corinteni 11:5).

87 Clarence J. Hettinger, "The End of the Annulment Explosion," Homiletic, vol. 3 (2007): 96.

88 Acest lucru amintește de Cele patru mari adevăruri religioase: 1. Musulmanii nu îi recunosc pe evrei ca popor ales al lui Dumnezeu. 2. Evreii nu îl recunosc pe Iisus ca Mesia. 3. Protestanții nu îl recunosc pe papă ca lider al lumii creștine. 4. Baptiștii nu se recunosc între ei la Hooters și la magazinele de băuturi alcoolice.

89 Unul dintre principalele motive ale divizării din 1841 a fost dreptul preoților baptiști de a deține sclavi. Sclavia nu a fost renegată în Convenția Baptistă de Sud până la 20 iunie 1995, într-o „Declarație de Pocăință” oficială. Christian Century, SBC renounces racist past - Southern Baptist Convention [articol on-line] (5 iulie 1995, accesat la 22 noiembrie 2008); disponibil la http://findarticles.com/p/articles/mi_m1058/is_n21_v112/ai_17332136/pg 1: Internet.

influența și capacitatea de propagare. Probleme morale uriașe par să dispară în fața schimbărilor culturale.

Încă din anii 1960, era un scandal ca femeile să poarte pantaloni, mai ales în interiorul unei biserici. Putea o biserică nazarineană să își țină ușile deschise dacă femeile care purtau pantaloni erau excluse de pe liste? Sexul înainte de căsătorie era de neconceput în majoritatea bisericilor în anii 1930. Mă întreb câți catolici din S.U.A. fac sex premarital acum? Sexul înainte de căsătorie nu mai primește atenția și condamnarea de odinioară în multe grupuri religioase. Scăderea dramatică a ratei natalității în rândul catolicilor ar indica faptul că controlul nașterilor nu mai este văzut ca un păcat, în ciuda doctrinei bisericii. Biserica nu pare să sancționeze pe nimeni pentru utilizarea contraceptivelor.

Liderii religioși care susțin că moralitatea este neschimbătoare au memoria scurtă. Grupuri precum *Society of Christians for the Restoration of Old Testament Morality* (Societatea creștinilor pentru restaurarea moralității Vechiului Testament) fac afirmații generale cu privire la moralitatea neschimbătoare, însă puțini ar propune aplicarea completă a pasajelor biblice care susțin sclavia, lapidarea adulterilor sau a vrăjitoarelor. Puțini i-ar alunga pe cei care cred că *Biblia Vulgata* Latină are o autoritate mai mare decât versiunea King James, etc. Chiar și în rândul așa-zișilor fundamentaliști, religia face tot ce trebuie pentru a supraviețui în biota virușilor divini și a culturii din jur.

Mitul superiorității morale

Studiu după studiu din ultimii 20 de ani nu a arătat nicio corelație între moralitate și religiozitate.[90][91] Vom analiza câteva dintre aceste cercetări, dar mai întâi să stabilim contextul.

Majoritatea oamenilor susțin că sunt mai morali datorită religiei lor. Cu toate acestea, majoritatea persoanelor religioase pe care le-am observat nu par mai morale decât cei care nu sunt religioși, în ciuda afirmațiilor lor. Oamenii religioși par să încalce cele Zece Porunci la fel de mult ca și cei care nu merg niciodată la biserică, dar ar trebui să supunem acest lucru unui test statistic. De exemplu, cine divorțează mai des? Cine comite mai multe infracțiuni sau merge la închisoare? Acestea ar putea fi estimări aproximative ale moralității relative.

„Dumnezeu este refugiul imemorial al celor incompetenți, neajutorați, mizerabili. Ei găsesc nu numai un sanctuar în brațele Sale, ci și un fel de superioritate, liniștitoare pentru ego-urile lor macerate; El îi va pune deasupra superiorilor lor."

-H. L. Mencken

Dacă cineva ar susține că religia îl face mai moral, l-aș întreba: „Cum dovedești asta?" Răspunsul este de obicei ceva de genul „religiozitatea este egală cu moralitatea". Cu cât o persoană este mai religioasă, cu atât este mai morală în ochii săi și poate în ochii altor persoane religioase de aceeași credință. Standardul este departe de a fi obiectiv. De fapt, oamenii sunt presați cu greu să definească standardul moralității. Adică virusul divin face ca o persoană să se simtă mai morală, fără a ține cont de realitatea obiectivă.

Baptiștii, catolicii, nazarienii și musulmanii susțin cu toții că religia lor îi face mai morali. Dacă acest lucru ar fi adevărat, ne-am aștepta să vedem unele dovezi în acest sens în statisticile disponibile în mod obișnuit privind criminalitatea.

Crima și religia

Multe predici de duminică dimineața au ridiculizat imoralitatea ateismului sau a umaniștilor seculari. Cu toate acestea, ateii autoidentificați sunt aproape inexistenți în sistemul penitenciar. Baptiștii, evanghelicii, catolicii și musulmanii autoidentificați prezintă rate de încarcerare

90 Bart Duriez și Bart Soenens, „Religiosity, moral attitudes and moral competence: O investigație critică a relației religiozitate-moralitate. Departamentul de Psihologie, Katholieke Universiteit Lcuven, Belgia," International Journal of Behavioral Development Vol. 30, No. 1, (2006): 76-83.

91 B. Duriez, „Are religious people nicer people? Taking a closer look at the religion-empathy relationship," Mental Health, Religion & Culture 7, no.3 (2004): 249-254.

aproximativ egale cu populația generală. Nu există nicio dovadă statistică că afilierea religioasă are vreun efect pozitiv asupra comportamentului criminal. Baptiștii par să comită infracțiuni aproximativ egale cu numărul lor în populația generală. Același lucru este valabil și pentru catolici, metodiști și majoritatea celorlalți.

Singurul grup care pare a fi subreprezentat în populația penitenciară este cel al ateilor și agnosticilor autoidentificați.[92] Un studiu a arătat că ateii reprezintă 0,5% din populația penitenciarelor federale, dintr-un procent posibil de 6-10% în populația generală; adică sunt subreprezentați cu 70%. Unele anchete efectuate în închisori nu au găsit niciun ateu.[93] Europa, cu numărul său mult mai mare de atei, nu are nici pe departe rata criminalității din Statele Unite. Păgânii și *wiccanii*, care sunt denigrați de creștini ca fiind imorali deoarece nu se închină zeului creștin, nu reprezintă un procent mai mare din populația închisorilor. Dacă comportamentul criminal este o măsură aproximativă a moralității, atunci multe grupuri par să aibă o moralitate cel puțin egală cu cea a creștinilor. Până în prezent, nu există nicio dovadă că religia sau religiozitatea au un impact pozitiv asupra criminalității.

„Cel care nu vrea să raționeze este un bigot; cel care nu poate raționa este un prost; cel care nu îndrăznește să raționeze este un sclav.”

-William Drummond

Religia și serviciile medicale

Un studiu publicat în *Annals of Family Medicine* a căutat diferențe între medicii mai religioși și cei nereligioși care deservesc persoanele sărace sau neajutorate.[94] Concluzia a fost că medicii care sunt mai religioși nu par să se ocupe în mod disproporționat de persoanele defavorizate. În acest eșantion, 31% dintre cei care au obținut un scor ridicat în ceea ce privește religiozitatea au lucrat printre cei săraci sau insuficient deserviți, comparativ cu 35% dintre cei care s-au descris ca fiind atei, agnostici sau niciunul. În concluzia sa, autorul studiului, Farr Curlin, M.D., a scris,

Acest lucru a fost atât o surpriză, cât și o dezamăgire. Scripturile creștine, evreiești, musulmane, hinduse și budiste îi îndeamnă pe medici să aibă grijă de cei săraci, iar marea majoritate a medicilor religioși își descriu practica medicală ca pe o vocație. Cu toate acestea, am constatat că medicii religioși nu au fost mai susceptibili de a raporta practica în rândul celor defavorizați decât colegii lor laici.

Divorțul și religia

Multe grupuri evanghelice văd în divorț un semn de imoralitate și îl combat de la amvon. Ne-am putea aștepta să vedem că religia are un efect pozitiv în acest domeniu, dar ne-am înșela. Statul Oklahoma, extrem de creștin și religios, are o rată a divorțului mai mare decât cetățenii mai puțin religioși din Massachusetts. În toate Statele Unite, rata divorțurilor este mai ridicată acolo unde practicile religioase evanghelice sunt cele mai puternice, în Centura Bibliei.[95]

Un studiu privind divorțul realizat în 1999 de *Barna Research Group* a constatat că evanghelicii și fundamentaliștii aveau rate de divorț mai mari decât grupurile religioase mai liberale,

---

92 Harris Interactive, While Most Americans Believe in God, Only 36% Attend a Religious Service Once a Month or More Often [articol on-linel (15 octombrie 2003, accesat la 22 noiembrie 2008); disponibil la http://www.harrisinteractive.com/harris_ poll/index.asp?PID-4Q8: Internet. Acest sondaj a arătat că „79% dintre americani cred că există un Dumnezeu și că 66% sunt absolut siguri că acest lucru este adevărat. Doar 9% nu cred în Dumnezeu, în timp ce alți 12% nu sunt siguri”.

93 Denise Golumbaski, Research Analyst, Federal Bureau of Prisons, The results of the Christians vs atheists in prison investigation, [articol on-line] (5 martie 1997, accesat la 20 noiembrie 2008); disponibil la http://www.holysmoke.org/icr-pri.htm: Internet.

94 Farr A. Curlin, MD, Lydia S. Dugdale, MD, John D. Lantos, MD and Marshall H. Chin, MD, MPH, "Do Religious Physicians Disproportionately Care for the Underserved?," Annals of Family Medicine, Inc. 5 (2007): 353-360.

95 David Crary, "Bible Belt Leads U.S. in Divorces’’, Associated Press 12 November 1999.

și mult mai mari decât ateii.[96] Convenția Baptistă de Sud a devenit destul de indignată de aceste constatări, provocând o dezbatere majoră în denominație și o anumită provocare la adresa Dr. Barna. Această reacție l-a determinat pe George Barna, cercetătorul principal, să scrie o scrisoare pentru a-și apăra cercetarea. Susținându-și datele, chiar dacă acestea sunt supărătoare, Dr. Barna a scris: „Rareori găsim diferențe substanțiale între comportamentele morale ale creștinilor și ale necreștinilor. Ne-ar plăcea să putem raporta că creștinii trăiesc vieți foarte distincte și au un impact asupra comunității, dar... în ceea ce privește rata divorțurilor, ei continuă să fie la fel”.[97]

Câțiva ani mai târziu, Convenția Baptistă de Sud a admis că statisticile erau probabil corecte și a început să dezvolte un pachet *DivorceCare* pentru bisericile baptiste. Până în 2002, aproape jumătate din bisericile Baptiștilor de Sud adoptaseră programul.[98] De atunci, nu au fost prezentate dovezi care să arate dacă programul a avut vreun efect asupra ratei divorțurilor Baptiștilor.

Deși acestea nu sunt studii definitive de moralitate comparativă, ele nu sunt de bun augur pentru pretențiile religioase de moralitate superioară.

<u>Lecții imorale de la biserica mea</u>

Am primit o educație fundamentalistă temeinică. Am fost forțat să asist la nenumărate predici și lecții de școală duminicală despre moralitatea neschimbătoare a Bibliei. Deci, ce m-a învățat religia mea?

„Școala de duminică: O închisoare în care copiii fac penitență pentru conștiința rea a părinților lor.”

-H. L. Mencken

Ca în majoritatea lecțiilor de viață, adevărata învățare nu vine din cuvântul rostit, ci din comportamentul observat. Toate religiile Cărții[99] acordă o mare importanță cuvântului, dar tind să treacă cu vederea noțiunea simplă: „Ce impact are cuvântul asupra comportamentului?” Oamenii care primesc mai mult din cuvânt se comportă mai bine?

Religia mea era plină de mesaje contradictorii și ciudate. Vi se pare familiar vreunul dintre următoarele?

- Femeile ar trebui să fie onorate și respectate, dar ele sunt inferioare bărbaților. (Coloseni 3:18).
- Oamenii care au multă educație ar trebui să fie tratați ca suspecți, cu excepția cazului în care au absolvit un colegiu biblic.
- Slujitorii sunt exemple pentru biserică. Urmați-le cuvintele, dar nu neapărat faptele. Ei sunt oameni până la urmă.
- Dumnezeu îi iubește pe toți, dar tu nu trebuie să o faci; negrii sunt bineveniți în împărăția lui Dumnezeu, dar nu în biserica noastră, albii nu se căsătoresc cu negrii, creștinii nu se căsătoresc cu membri ai altor religii, homosexualii merg în iad.
- Trebuie să crezi pentru a ajunge în rai. Dacă ajungi în iad, este pentru că nu ai crezut suficient.
- Biblia este cuvântul perfect al lui Dumnezeu. Dacă o citești și găsești unele inconsecvențe, este pentru că ești imperfect și nu o poți citi corect. Cuvântul lui Dumnezeu nu trebuie interpretat. Doar citiți-l, este în alb și negru, dar predicatorul vă va spune cum să îl interpretați dacă îl înțelegeți greșit.
- Dumnezeu vrea ca toată lumea să fie mântuită, dar catolicii, martorii lui Iehova, mormonii probabil că nu vor fi mântuiți. Musulmanii și budiștii cu siguranță nu vor fi salvați.

---

96 A se vedea capitolul 10 din această carte pentru statisticile acestui studiu.

97 George Barna este un pastor evanghelic și de lungă durată. Declarația de misiune de pe site-ul său afirmă, parțial: „Căutăm să ne folosim punctele forte în parteneriat cu ministerele și persoanele creștine pentru a fi un catalizator în transformarea morală și spirituală în Statele Unite. Realizăm aceste rezultate prin furnizarea de viziune, informații, strategie, evaluare și resurse”. Barna Group, What is The Barna Group, Ltd.? [articol on-line] (accesat la 22 noiembrie 2008); disponibil la http://www.barna.org/FlexPage.aspx? Page=AboutBarna: Internet.

98 The News and Observer, de Yonat Shimron, 12 iulie 2001.

99 Religiile Cărții includ iudaismul, creștinismul, islamul.

- Așa-numitele biserici tradiționale, precum episcopalienii și prezbiterienii, nu îl urmează pe Iisus. Ele pervertesc cuvântul lui Dumnezeu.
- Pornografia vă va polua mintea și vă va face incapabili să vă controlați. Majoritatea infractorilor fac pornografie.
- Sexul este păcătos, cu excepția căsătoriei și chiar și acolo, este suspect. Sexul înainte de căsătorie vă va face să divorțați mai târziu.
- Dumnezeu iubește America; dacă pui la îndoială America, este evident că nu-l iubești pe Dumnezeul ei.
- Dați săracilor, dar numai săracilor care merită.
- Doar misionarii din confesiunea noastră, sau din cele apropiate, fac lucrarea lui Dumnezeu.
- Dacă cineva nu crede în religia noastră, este în regulă să îi spuneți că va ajunge în iad. De fapt, este de datoria ta să o informezi.
- Știința este bună atâta timp cât nu pune la îndoială Biblia sau nu predă evoluția. Fiți întotdeauna suspicioși față de oamenii de știință.
- Prea multă educație îți poate submina credința.
- Banii te vor ruina dacă nu dai zeciuială bisericii noastre particulare.

Nu existau lecții de școală duminicală sau predici pe aceste teme, dar ele erau predate tare și clar prin comportamentul și atitudinile unor persoane precum bătrânii bisericii, preotul, părinții, liderii tinerilor și profesorii de școală duminicală. Multe predici și lecții de școală duminicală învățau un lucru verbal, dar membrii bisericii transmiteau mesaje subtile contradictorii.

Când eram copil, bunicii mele îi plăcea să mă adoarmă cu acest cântec:

Iisus îi iubește pe copilași,
Toți copiii din lume.
Roșii și galbeni, negri și albi,
ei sunt prețioși în ochii Lui.
Iisus iubește copilașii lumii.

Dar când copiii negri pe care Dumnezeu îi iubea au venit să înoate în piscina orașului, bunica s-a supărat, la fel ca mulți alți creștini din oraș. Cred că interpretarea este că Dumnezeu îi poate iubi, dar bunica nu trebuia să o facă. A fost o lecție morală subtilă, dar eficientă, despre cum ar trebui să mă comport și să privesc oamenii de alte rase.

Cele mai multe dintre aceste lecții nu puteau fi puse la îndoială. Iată câteva dintre discuțiile care au apărut în urma punerii prea multor întrebări:

Î: Pot homosexualii să meargă în rai?
R: „Bineînțeles că nu! De ce ați pune o astfel de întrebare?”
Î: Poate America să se înșele cu privire la războiul din Vietnam?
R: „Nu, iar simplul fapt că ați întrebat vă face să fiți ne-american și necreștin. Sunteți comunist sau liberal?”

Și cine ar îndrăzni să întrebe: „Dacă un predicator de 40 de ani cu o soție și trei copii poate avea o aventură și să fie iertat de biserică, ce este greșit dacă eu fac puțin sex înainte să mă căsătoresc?”

Dacă educația ta religioasă a fost ca a mea, sunt șanse ca o mare parte din ea să fi fost de-a dreptul imorală. Imorală în sensul că valorile care erau predate erau rasiste, sexiste, insultătoare și crude față de alte grupuri și înșelătoare, dacă nu chiar greșite, cu privire la relațiile umane, sexualitate, știință, educație, alte religii și multe alte lucruri.

<u>Moralitatea religioasă situațională</u>

Fiecare predicator fundamentalist vorbește despre cuvântul neschimbător al lui Dumnezeu și despre faptul că moralitatea lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată. Mitul moralității neschimbătoare permite virusului să controleze comportamentul actual. Dacă oamenii au amnezie, este mai ușor pentru preot sau predicator să dicteze care este comportamentul acceptabil astăzi. Este o moralitate religioasă situațională. O moralitate neschimbătoare ar însemna că există o modalitate de a calibra un anumit comportament în raport cu o unitate de măsură morală. În realitate, preotul sau predicatorul controlează instrumentul de măsurare și îl ajustează în funcție de cele mai bune interese ale virusului în cultura specifică.

Câți predicatori se pronunță împotriva integrării în zilele noastre? Ați auzit vreo predică despre relele jocurilor de noroc din cazinouri în biserica locală în ultima vreme? A predicat preotul dvs. local o serie de prelegeri despre relele controlului nașterilor în ultimii zece ani sau cam așa ceva?

„Se susține de mulți ani că cele Zece Porunci sunt fundamentul tuturor ideilor de justiție și lege ... Nimic nu poate fi mai stupid de fals decât astfel de afirmații. Cu mii de ani înainte de nașterea lui Moise, egiptenii aveau un cod de legi ...mult mai bun decât cel mozaic”

-Robert Ingersoll

Am putea crede că uciderea este un absolut moral imuabil. „Să nu ucizi” pare foarte clar. Dar și această poruncă se schimbă odată cu vremurile. Evreii care au scris și au urmat cele Zece Porunci nu considerau că este o crimă să omori cu pietre adulterii sau să omori toate femeile și copiii dintr-un oraș în timpul războiului pentru eliberarea Palestinei. Inchiziția catolică și Tomas de Torquemada nu credeau că tortura până la moarte este crimă. Ar fi considerate acestea crimă astăzi?
Proprietarii de sclavi din Mississippi erau în drept să ucidă un sclav rătăcitor. Aceasta nu putea fi considerată crimă. În 1850 nu era considerată crimă spânzurarea de către o gloată creștină a unui negru care nu respecta o femeie albă. Mulțimea de lichele au putut spânzura negri cu impunitate timp de aproape 80 de ani după Războiul Civil și nimeni nu a fost acuzat de crimă. A fost crimă sau nu?

Pentru un bărbat islamic din Pakistan, nu este o crimă să își ucidă sora dacă aceasta este găsită singură cu un bărbat care nu este rudă cu ea. Pentru un gardian de închisoare creștin, nu este o crimă să aplice pedeapsa cu moartea unui ucigaș condamnat în mod corespunzător. Nu a fost considerată crimă aruncarea de bombe cu napalm asupra satelor vietnameze în 1968. Crima este un lucru extrem de fluid și nu pare să aibă nicio legătură cu cele Zece Porunci.

Moralitatea este definită în funcție de cultura actuală. Virusul tinde să o urmeze și să intervină doar atunci când supraviețuirea sa este amenințată. Deoarece cultura este în continuă schimbare, virusul lui Dumnezeu încearcă mereu să se poziționeze pentru a supraviețui în cadrul culturii. Într-o societate care nu este profund infectată - adică cuplată la religie - virusul trebuie să sufere mutații constante pentru a rămâne viabil. În culturile cu un cuplaj puternic, cum ar fi Arabia Saudită, criteriul moral este mai stabil în timp.

Mesajul secret al virusului lui Dumnezeu

Este important să privim în spatele cuvintelor liderilor religioși pentru a înțelege adevăratele mesaje pe care aceștia le transmit. Putem aplica paradigma virală pentru a arăta cum declarațiile religioase aparent benigne sunt de fapt eforturi de a-și menține poziția în cadrul culturii. Ziarele au relatat în septembrie 2007 că Papa Benedict al XVI-lea, într-un discurs important, a declarat: „Europa a devenit săracă în copii, vrem totul pentru noi înșine și avem puțină încredere în viitor.”[100] Mesajul său a fost să facem mai mulți copii și să interzicem avortul. El a afirmat că Europa a devenit imorală și nu poate distinge binele de rău.

Să aplicăm paradigma virusului lui Dumnezeu la declarația Papei Benedict al XVI-lea pentru a înțelege intențiile ascunse. În primul rând, solicită el mai mulți copii în Europa? La suprafață,

100 Radio Vatican, Papa's Homily at Mariazell [articol on-line] (9 august 2007, accesat la 22 noiembrie 2008); disponibil la http://www.radiovaticana.org/en1/Articolo.asp?c=153806; Internet.

aceasta pare a fi o cerere benignă. Pentru a înțelege, ar trebui să ne întrebăm dacă el ar fi mulțumit cu mai mulți copii musulmani în Europa? Ar lăuda el o Europă în care ateii ar începe să aibă de două ori mai mulți copii decât au în prezent?

Nu cred că acesta este mesajul său. Nici nu i-ar exalta pe luterani dacă ar începe să aibă familii numeroase. Papa vrea ca catolicii să aibă familii numeroase, așa cum au avut în trecut. Este un apel simplu, dar mascat, pentru a se asigura că virusul catolic câștigă putere în Europa.

„Cu sau fără religie, vei avea oameni buni care fac lucruri bune și oameni răi care fac lucruri rele. Dar pentru ca oamenii buni să facă lucruri rele, este nevoie de religie."

-Steven Weinberg

În continuare, el a criticat imoralitatea din Europa. Ce înțelege el prin imoralitate? A crescut rata crimelor? A crescut numărul jafurilor armate sau al violurilor? Există mai multe infracțiuni motivate de ură sau persecuții ale minorităților? Răspunsul este că, deși toate aceste infracțiuni continuă într-o anumită măsură, ele au scăzut în întreaga Europă de la al Doilea Război Mondial și rămân mult mai scăzute decât pe alte continente.

În aceeași perioadă în care Papa a rostit acest discurs, Biserica Catolică din Austria se afla în mijlocul unui scandal sexual major între preoți. Aproximativ în același timp, într-un alt discurs, Papa a declarat: „Biserica vrea să arate «căință» pentru uciderea a milioane de evrei de către naziști"[101]. O juxtapunere interesantă pentru Papa de a face apel la o întoarcere la moralitate chiar în timp ce recunoaște rolul Bisericii într-una dintre cele mai odioase crime din istoria lumii și se confruntă cu un comportament sexual inadecvat major în rândul propriilor preoți.

Atunci când liderii religioși critică imoralitatea, ceea ce vor să spună în general este: „Nu urmați dictaturile virusului divin". Moralitatea este o problemă complet separată. Papa nu este preocupat de imoralitate în sensul ratei criminalității. El este preocupat de aderarea la practici care vor crește influența Bisericii Catolice. Cheia pentru a înțelege acest lucru este să ne întrebăm: „Dacă tot ceea ce dorește Papa ar putea fi realizat sub un califat musulman, o teocrație protestantă sau cu un guvern secular, s-ar bucura Papa?" Cel mai probabil nu! Astfel, ceea ce este mascat ca un simplu apel pentru o întoarcere la moralitate nu este altceva decât o încercare flagrantă de a crește puterea catolicismului asupra celorlalți.

Ne-am concentrat aici asupra Papei catolic, dar aceeași analiză ar putea fi efectuată asupra declarațiilor religioase ale lui Pat Robertson, Binny Hinn[102], James Dobson sau șeful departamentului de școală duminicală dintr-o biserică locală. Pur și simplu schimbați religia și folosiți aceeași declarație, apoi întrebați: „Persoana care a făcut acea declarație ar fi fericită cu noul rezultat?"

Moralitatea non-teistului

Acum că am stabilit de unde vine moralitatea, ce înseamnă acest lucru pentru cei care nu sunt religioși? Dacă sunteți non-teist, nu recunoașteți niciun mare legiuitor din cer. Ești responsabil pentru dezvoltarea propriei tale busole morale. De cele mai multe ori, nu este o treabă prea grea. Ca membru al acestei culturi, deja respectați și sunteți de acord cu codul de comportament de bază. Nu ați avut nevoie de un predicator care să vă spună să nu furați, să mințiți, să înșelați, să violați, să jefuiți, să ucideți sau să vă străduiți să fiți onești în interacțiunile zilnice și în relațiile cu oamenii. Aceasta vine odată cu statutul de cetățean al oricărei societăți civilizate. Părinții voștri v-ar fi învățat acest lucru, indiferent de religia lor sau de lipsa lor de religie.

Singura diferență între tine și cei infectați cu virusul este că tu știi că ești responsabil. Fără scuze, fără „diavolul m-a pus să fac asta". Persoanele infectate cu virusul nu sunt atât de clare în

---

101 New York Times, 7 septembrie 2007; de asemenea, European Jewish Press, 7 septembrie 2007.

102 Binny Hinn este liderul unui important post de televiziune. Această organizație a fost investigată de Senatul SUA pentru management financiar necorespunzător. Hinn, împreună cu alte patru asociații religioase, a refuzat să coopereze cu ancheta. Pegasus News, Grapevine-based Benny Hinn Ministries defies U.S. Senate [articol on-line] (8 decembrie 2007, accesat la 22 noiembrie 2008); disponibil la http://www.pegasusnews.com/news/2007/dec/08/grape-vine-based-benny-hinn-ministries-defies-us-s,/: Internet.

această privință. Unii cred că Satana îi ispitește. Alții cred că un zeu are un plan și că ei trebuie să își dea seama de acel plan. Alții cred că un zeu a predestinat totul și că nu prea au de ales în această privință. Musulmanii spun mereu: „Cu voia lui Allah”. Unii creștini o spun și ei. Este ca și cum ei nu ar avea niciun cuvânt de spus; zeul lor va face ceea ce vrea să facă.

A fi clar cu privire la responsabilitate este un avantaj uriaș pentru non-teist. Nu vei pierde timp și energie încercând să citești frunzele de ceai ale unui zeu pentru a-ți da seama de plan. Nu vă faceți griji dacă un zeu se uită peste umărul dumneavoastră atunci când aveți un gând rău. Cât de mult îți faci griji că o dezamăgești pe Fecioara Maria? Când a fost ultima dată când ți-ai făcut griji că îl jignești pe Allah? În viața normală de zi cu zi, îți economisești energia și emoțiile pentru lucruri mai importante.

Decizii dificile

Atunci când problemele morale devin majore, nu există nicio diferență demonstrabilă între religioși și non-teiști. De exemplu, ce procent de creștini au încercat să protejeze și să salveze evrei în Germania nazistă? A fost procentul mai mare decât procentul ateilor care au încercat să salveze evrei? Probabil că nu ați putea găsi un om mai imoral decât Oscar Schindler[103], celebru pentru „*Lista lui Schindler*”: dubios din punct de vedere financiar, implicat în jocuri de noroc și mereu cu una sau două amante în afară de soție. Cu toate acestea, episcopii și cardinalii „morali” ai Germaniei probabil că nu s-au apropiat în a face acțiunile morale ale acestui singur om.

„*Comportamentul etic al unui om ar trebui să se bazeze eficient pe simpatie, educație și legături sociale; nu este necesară nicio bază religioasă. Omul ar fi, într-adevăr, într-o situație proastă dacă ar trebui să fie constrâns de teama de pedeapsă și de speranța de recompensă după moarte*.”

-Albert Einstein

Dietrich Bonhoeffer[104], faimos pentru lucrările sale teologice, a avut parte de o presă destul de bună pentru că a încercat să îl asasineze pe Hitler, dar mii de atei au murit sub conducerea lui Hitler, inclusiv zeci care au încercat să îl asasineze pe Hitler. Aceste povești nu sunt spuse foarte des. Este eroismul unui creștin mai eroic sau mai important decât cel al unui ateu? Este Albert Camus mai puțin eroic în rezistența franceză din cauza agnosticismului său?

Virusul zeului uzurpă povestea persoanei morale care ia decizia grea și curajoasă. Nu este interesat de milioanele de alte persoane religioase care au făcut o alegere imorală. Este un caz de percepție selectivă masivă. Pentru fiecare poveste creștină inspirațională din librăriile religioase, există o mie de povești despre preoți care au mers prost, preoți care molestează copii sau bătrâni și diaconi care linșau negri în anii 1920.

Marea majoritate a naziștilor erau creștini; doar o mică parte dintre creștini au încercat cu adevărat să salveze evrei sau comuniști. Creștinii arată cu mândrie spre cei care i-au salvat pe evrei; și ar trebui să fie așa. Dacă credința lor le-a dat curajul să reziste, cu atât mai bine. Cu toate acestea, acest lucru nu anulează curajul lui Albert Camus sau al lui Oscar Schindler, sau al luptătorilor din rezistența comunistă din Franța, Germania și Spania.

Vitejia, curajul și moralitatea nu sunt valori unice pentru religioși. Pe de altă parte, cum a influențat creștinismul moralitatea a milioane de naziști și fasciști care celebrau slujba în fiecare săptămână sau participau la slujbe luterane în timp ce susțineau regimul criminal al lui Hitler? Este uluitor să vezi cum religioșii ridică în slăvi o mică minoritate de oameni care s-au comportat moral, ignorând complet milioanele de oameni care nu au făcut-o.

---

103 Celebru pentru salvarea a 1 200 de evrei din lagărele morții în cel de-al Doilea Război Mondial. A fost subiectul filmului lui Steven Spielberg Schindler's List (Touchstone, 1 septembrie 1995) și a fost numit drept între națiuni de către Israel, o onoare pentru neevreii care au salvat evrei în timpul Holocaustului.

104 Dietrich Bonhoeffer, pastor și teolog luteran german, a fost întemnițat pentru participarea sa la o tentativă de asasinat împotriva lui Hitler și executat cu doar câteva săptămâni înainte de eșecul Germaniei. A se vedea Dietrich Bonhoeffer, The Cost of Discipleship and Letters (B&H Publishing Group, 1999) și Papers from Prison updated cd. (Touchstone, 1997).

De unde are non-teistul busola morală pentru a lua deciziile dificile? Ea vine din munca dificilă de auto-examinare şi definire. Pentru mine, Albert Camus şi Voltaire au fost mult mai folositori decât Iisus sau Moise. Albert Einstein şi Viktor Frankl[105] mi-au oferit mai multe îndrumări morale decât orice preot. De la o vârstă fragedă, am avut un simţ al dreptăţii şi al nedreptăţii, care de multe ori a fost în contradicţie cu învăţăturile bisericii mele.

Non-teiştii trebuie să decidă ce fel de acţiune este morală. Nu ne putem uita la un zeu imaginar sau la o carte de instrucţiuni. De asemenea, nu trebuie să ne confruntăm cu nisipurile mişcătoare ale moralităţii religioase. După cum am văzut în acest capitol, moralitatea este o ţintă mobilă pentru religioşi. Natura schimbătoare a moralităţii religioase este ascunsă celor infectaţi de virusul lui Dumnezeu.

Lecţiile imorale ale pregătirii mele religioase au fost orice altceva decât o busolă morală. Crearea unui sentiment de echilibru între dorinţele mele şi ale altora a fost principala mea fericire în viaţă. Atât timp cât mi-am ascultat propria busolă morală, am părut să iau decizii bune.

Rezumat

Moralitatea este un produs al culturii, nu al religiei. Virusul lui Dumnezeu se schimbă constant pentru a se adapta culturii şi pentru a supravieţui. Superioritatea morală este un mit perpetuat de virus pentru a menţine controlul. Controlul virusului este menţinut prin mitul moralităţii neschimbătoare. Cei infectaţi au dificultăţi în a vedea natura schimbătoare a moralităţii religioase şi se simt siguri că sunt mai morali decât alţii. Acest lucru îi orbeşte pe religioşi în faţa datelor din lumea reală necesare pentru a face alegeri dificile. Non-teiştii au un avantaj uriaş pentru că nu pierd timpul cu fanteziile, grijile şi temerile legate de virus. Deşi noi avem îngrijorări şi temeri, acestea nu sunt complicate de cerinţele unui virus divin.

105 Viktor Frankl (1905-1997) a fost psihiatru şi supravieţuitor al Holocaustului. A fost proeminent în terapia existenţială şi fondator al logoterapiei după război. A fost autorul cărţii mici, dar extrem de influente, Man's Search for Meaning (Beacon Press, 2006).

CAPITOLUL 7: IISUS SALVATORUL MEU PERSONAL: RĂDĂCINILE EVANGHELISMULUI AMERICAN

„Sunt atât de multe lucruri în Biblie împotriva cărora fiecare instinct al ființei mele se revoltă, atât de mult încât regret necesitatea care m-a obligat să o citesc de la început până la sfârșit. Nu cred că cunoștințele pe care le-am dobândit despre istoria și sursele ei mă compensează pentru detaliile neplăcute pe care le-a impus atenției mele.”

-Helen Keller, conferențiar american

Prezentare generală

Evanghelismul american este un nou virus cu noi instrumente și metode de infectare și propagare, inclusiv metode psihosociale precum hipnoza. Predicatorii evanghelici sunt, de asemenea, diferiți de preoții și slujitorii din trecut atât în ceea ce privește stilul, cât și educația.

Povestea lui Carrie

Carrie a oferit voluntar această poveste când a aflat că scriu o carte despre religie. Îi sunt recunoscător pentru dorința ei de a-și împărtăși călătoria privată. Ea ilustrează natura noului virus evanghelic pe care îl vom examina în acest capitol.

Am fost crescută într-o casă haotică și dezordonată și am gravitat în jurul prietenilor baptiști ultraconservatori. Ei păreau să aibă toate răspunsurile. Biserica m-a acceptat „necondiționat”, mi-a oferit îndrumări cu privire la o viață corectă și mi-a oferit un viitor în eternitate. Credincioșii emanau o bucurie ca de transă, iar eu voiam să simt acel „bine”. Este reconfortant să cunoști răspunsurile și să știi că ești acceptat pentru că aparții.

M-am căsătorit cu un bărbat care a fost crescut, de asemenea, într-o casă foarte strictă și profund religioasă. Ne-am crescut copiii în biserica baptistă și mergeam la biserică cinci zile pe săptămână. Am stat acasă cu copiii mei, i-am educat acasă și mi-am îmbrățișat rolul de soție supusă. Am fost mereu implicată în mai multe studii biblice în același timp, am predat școala duminicală și am condus grupurile de femei. Locuiam într-o casă mare, într-un cartier înstărit, și „arătam” foarte bine din exterior. Eu și soțul meu nu ne certam niciodată. De asemenea, vorbeam puțin. În interior eram amândoi pe moarte. Soțul meu critica frecvent bărbații care își înșelau soțiile ca având o lipsă de moralitate. În același timp, el avea mai multe aventuri. Și eu aveam aventuri și mă căiam și mă alăturam unui alt studiu biblic pentru a-mi „curăța sufletul”. Credința noastră a fost pansamentul care ne-a ținut căsnicia unită. A acoperit rana, dar nu a vindecat-o. Pur și simplu nu trebuia să ne uităm la probleme.

Căsnicia mea a durat 15 ani, dar în cele din urmă nici măcar un zeu magic nu poate rezolva unele probleme. După divorț, amândoi ne-am pierdut prietenii și puțini au rămas apropiați. Era aproape ca și cum alții credeau că divorțul este contagios. Unii chiar au spus că am „păcătuit” când am divorțat.

În biserica noastră conservatoare Baptistă de Sud, foarte mare, am deținut timp îndelungat roluri de conducere în grupurile de femei. La scurt timp după divorțul nostru, am fost „încurajată” să mă retrag. Membrii bisericii recunosc adesea că sunt imperfecți și cu defecte, dar spun că sunt „desăvârșiți prin Hristos”. Cred că eram cu adevărat imperfectă în acest moment și nici măcar Hristos nu mă putea desăvârși.

M-am mutat într-un alt oraș și mi-am crescut copiii ca un părinte singur. M-am întors la școală și am terminat un masterat ca terapeut. Eram încă hotărâtă să îmi cresc copiii într-o familie creștină. M-am consolat, știind că îl aveam pe Hristos alături de mine și că nu îi creșteam singură. Am devenit foarte implicată în biserică, am predat tinerilor și m-am alăturat fiecărui studiu biblic la care am putut. M-am rugat zilnic, uneori din oră în oră, cerând îndrumare. M-am înconjurat de prieteni creștini și am vorbit o limbă care îl includea întotdeauna pe Dumnezeu.

De-a lungul anilor, am văzut cum copiii mei au început să repete cuvintele pe care le-au auzit în grupul de tineret și de la liderii lor de tineret, profesori și predicator. În loc să îmbrățișeze un „Dumnezeu" iubitor și iertător, au devenit mai rigizi în gândire, mai critici și mai condescendenți cu cei care nu îmbrățișau stilul de viață baptist. Ei se deosebeau pe ei înșiși ca „credincioși" și pe ceilalți ca „păcătoși". Cumva, ei erau elita, iar ceilalți erau „pierduți". Nu mi-a plăcut ce am văzut la copiii mei. Mă simțeam îngrozitor. Era ca și cum ei deveneau mai puțin creștini, chiar dacă noi ne străduiam mai mult să fim creștini.

Pe vremea când copiii mei plecau de acasă pentru a merge la facultate, un prieten m-a rugat să citesc o carte cu o explicație alternativă pentru sentimentele mele. Cartea explica religia în termeni pe care nu îi luasem niciodată în considerare. Am fost de acord să o citesc cu scopul clar de a-i arăta cât de mult se înșela. Știam că sunt puternică în convingerile mele și că îi voi demonstra cât de imparțială și lipsită de prejudecăți pot fi. Am crezut chiar că îl pot lumina și îl pot conduce cu blândețe înapoi la Hristos. Am atacat vehement primele câteva capitole. M-au înfuriat, iar comentariile pe care le-am scris pe marginea paginilor reflectau asta. Eram hotărât să nu-mi las emoțiile să-mi ghideze replicile, voi dovedi că această carte este greșită citând din Scriptură. Eram sigur că aș putea aduce argumente inteligente pe care el ar trebui să le îmbrățișeze.

După câteva capitole, am început să observ că argumentele mele nu rezistau în fața faptelor științifice simple care erau prezentate metodic. Conceptele din carte aveau sens pentru mine. Încet, apoi dramatic, am făcut o schimbare. Când am încetat să fiu defensivă, am putut să încep să gândesc independent despre religia și credințele mele. Am încetat să mai repet cuvintele pe care le învățasem și comportamentele pe care le mimam.

Luarea în considerare a posibilității ca Dumnezeu să nu existe era atât de amenințătoare pentru convingerile mele fundamentale. Pe măsură ce am continuat să citesc, toate argumentele mele au dispărut. Pur și simplu avea sens. Întotdeauna am crezut că sunt o femeie inteligentă. Cum puteam să îmbrățișez o astfel de mitologie și să-mi învăț copiii astfel de fantezii? Aceleași cuvinte pe care prietenii mei le foloseau pentru a mă consola, că „Dumnezeu va fi cu tine", „Mă rog pentru tine", „Acesta este planul lui Dumnezeu", „El este în control", acum sunau ridicol. Cât de comic. Insist asupra dovezilor în orice altceva din viața mea, de ce nu am aplicat aceleași standarde Maestrului universului?

Lumea mea s-a întors cu susul în jos, cu repercusiuni cu care mă confrunt în continuare. Am trecut deja prin pierderea respectului și a prieteniilor prin divorț. Nu știam dacă eram pregătită să pierd și mai mulți prieteni, contacte de afaceri și acceptul comunității dacă recunoșteam că sunt atee. Mai important, știam că copiii mei ar fi devastați. Aceasta a fost cea mai grea adaptare.

Recunoașterea faptului că sunt cu adevărat singur pe lume și că nu există nicio figură fantomatică care să mă asculte mereu sau să intervină în favoarea mea a fost o revelație dificilă. M-am luptat cu ea, dar în cele din urmă am recunoscut că toate greutățile mele nu se datorează faptului că am fost pedepsită pentru vreun „păcat" și că toate succesele mele se datorează faptului că am muncit din greu. Deși a fost greu, asumarea responsabilității pentru acțiunile mele m-a eliberat pentru a trăi o viață cinstită.

Să ne uităm acum la rădăcinile mișcării religioase care a avut un control atât de puternic asupra lui Carrie pentru o mare parte din viața ei de adult. Vom reveni asupra ei la sfârșitul acestui capitol.

Rădăcinile evanghelismului

De-a lungul secolelor de la începutul creştinismului, virusul catolic s-a cuplat cu culturile din Europa. Vechea cultură europeană a fost schimbată și contestată. Catolicismul s-a adaptat și a adoptat atât de complet încât și-a însușit multe obiceiuri locale. Bisericile au fost construite intenționat pe vechile lăcașuri de cult păgâne. Sărbătorile locale au fost adaptate pentru a reflecta sfinții catolici mai degrabă decât zeii păgâni. Căsătoria a fost redefinită în termeni catolici. Legătura a fost atât de puternică încât a fost dificil să se vadă vreo diferență între cultură și religia catolică.

Primul pas către decuplarea religiei de cultură a fost făcut atunci când John Wycliffe (1320?-1384) şi mai târziu Martin Luther (1483-1546) s-au concentrat pe responsabilitatea individuală. Aceasta a fost o diferenţă importantă faţă de abordarea comunitară catolică. Ideea responsabilităţii individuale i-a determinat să traducă *Biblia* în limba vernaculară, permiţând astfel oamenilor de rând să citească şi să decidă singuri ce să creadă. Timp de o mie de ani, catolicismul controlase Scriptura.[106] Viaţa de zi cu zi, ritualurile, obiceiurile şi toate etapele vieţii erau impregnate de virusul zeului catolic şi interpretate doar de preot. Protestantismul era şi el comunitar, dar includea în el elemente de individualism. Tendinţa atât în virusul protestant, cât şi în cel catolic era de a încerca să creeze o comunitate omogenă acolo unde era posibil.

Traducerea Scripturii a adus pe scenă un nou instrument viral. Având acces la Scripturi, *Biblia* putea acum să funcţioneze ca un vector pentru noua religie protestantă şi să devină rădăcina evanghelizării. O nouă abordare a preoţiei a permis oricui să interpreteze Scripturile. Adică, fiecare persoană, acţionând ca propriul său preot, putea interpreta Scripturile - preoţia tuturor credincioşilor a lui Luther. Această nouă componentă va permite mai târziu protestantismului să supravieţuiască într-o cultură extrem de individualistă şi să evolueze în virusul evanghelic pe care îl vedem astăzi.

„Rugăciune, pentru a cere ca legile universului să fie anulate în favoarea unui singur petiţionar mărturisit nevrednic.”

-Ambrose Bierce

Comunalismul în Statele Unite

Cei care au părăsit Europa pentru a fonda Coloniile aveau o viziune extrem de comunitară. Ei NU căutau libertatea religioasă, aşa cum ne fac să credem miturile istoriei Statelor Unite. Ei căutau puritate religioasă şi exclusivitate într-o comunitate religioasă. Dovada se află în statutele originale ...."şi în constituţiile acelor colonii prerevoluţionare.

„Toate statele civile, cu ofiţerii lor de justiţie, în constituţiile şi administraţiile lor respective, se dovedesc a fi în esenţă civile şi, prin urmare, nu judecători, guvernatori sau apărători ai statului şi cultului spiritual sau creştin.”

-Roger Williams

Imediat după colonizare, legile şi obiceiurile religioase restrictive au fost stabilite rapid în primele şase colonii: Plymouth (1620), Massachusetts (1630), New Haven (1638), Connecticut (1639), Maryland (1633), Pennsylvania (1682). Doar Rhode Island (1635) a practicat separarea dintre biserică şi stat încă de la înfiinţare. Înfiinţat de Roger Williams (1603-1683), care a fost alungat din colonia Massachusetts Bay pentru insistenţa sa asupra toleranţei religioase, Rhode Island nu avea o religie stabilită la momentul înfiinţării sale şi a devenit rapid un refugiu pentru numeroase grupuri care erau persecutate în alte colonii - în special Massachusetts - inclusiv baptişti, quakeri, evrei şi alţii. Roger Williams a fost primul care a folosit termenul de „zid de separare” între biserică şi stat, devenit celebru mai târziu prin Thomas Jefferson.[107]

Până în 1702, toate cele 13 colonii aveau o formă de sprijin sau cerinţe religioase pentru ocuparea unei funcţii. Sprijinul venea sub forma unor beneficii fiscale sau a unor cerinţe religioase pentru a vota sau pentru a face parte din legislativ.

Până în 1844, numai protestanţii aveau dreptul să ocupe funcţii în New Jersey. Thomas Jefferson, Benjamin Franklin sau Abraham Lincoln nu s-ar fi calificat pentru a ocupa funcţia de guvernator în Massachusetts încă din 1833, deoarece toţi erau obligaţi să depună acest jurământ: *„Declar că cred în religia creştină”*. În Constituţia Georgiei din 1789, numai protestanţii puteau ocupa o funcţie. Biserica anglicană a fost biserica de stat până în 1875 şi numai protestanţii aveau

106 A se vedea discuţia noastră despre cuplajul cultural din capitolul 3.

107 Roger Williams a fost, de asemenea, fondatorul primei sau al celei de-a doua biserici baptiste din America (este oarecum incert). Este ironic faptul că baptiştii de astăzi sunt atât de categorici în ceea ce priveşte reunirea religiei cu statul, când unul dintre fondatorii lor din Statele Unite a fost atât de categoric în ceea ce priveşte separarea dintre biserică şi stat.

drepturi cetățenești depline. Carolina de Sud a inclus următorul articol în constituția sa până în 1878: „*Religia creștină protestantă va fi considerată, și este prin prezenta constituită și declarată a fi, religia stabilită a acestui stat*”. În Massachusetts, catolicii nu puteau ocupa funcții publice. În New York, evreii au primit drepturi politice depline, dar nu și catolicii.

Astfel, această țară nu a fost fondată pe toleranță religioasă. Coloniștii au fost ei înșiși victime ale persecuției din Anglia și au venit să stabilească un „Nou Ierusalim” în America. Această temă continuă să ne bântuie și astăzi.

Odată cu Revoluția Americană, cele 13 state au intrat în contact și alianță mult mai strânse. Odată cu o mai mare cooperare economică și politică a apărut și potențialul unor conflicte religioase - în stil european. Părinții fondatori, având o perspectivă asupra istoriei religioase a Europei, au avut înțelepciunea de a încerca să domolească tendințele religioase mai virulente prin separarea constituțională dintre biserică și stat, inițiată de Roger Williams.

Noua frontieră virală americană

Trei condiții au fuzionat pentru a crea evanghelizarea protestantă individualistă din vechiul creștinism comunitar: Apariția virusului protestant, alfabetizarea crescută a populației și comunitățile întemeiate pe nevoi economice mai degrabă decât pe afiliere religioasă. Frontiera americană a fost punctul de convergență al acestor trei tendințe, care continuă să evolueze și astăzi.

„*Ne întrebăm dacă sângele atâtor sute de mii de protestanți, amestecat cu sângele atâtor mii de papiștași [romano-catolici] vărsat de la Reformă nu este un avertisment pentru noi*.”

-Roger Williams

Pe măsură ce grupurile au imigrat în Statele Unite, acestea au avut tendința de a înființa comunități religioase ori de câte ori a fost posibil. Luteranii au înființat comunități luterane, quakerii au înființat comunități quakere, catolicii au creat comunități pur catolice, iar reformații olandezi au rămas singuri. Odată cu deplasarea spre vest, acest aranjament a devenit mai puțin sustenabil. Puritatea a devenit dificil de menținut.[108] Când oamenii se deplasau spre vest pentru a extrage mine sau pentru a revendica terenuri, religia nu era pe primul loc pe lista lor. Dacă lucrau la o exploatare a aurului alături de un catolic sau luteran, așa să fie Vestul sălbatic era un mediu haotic pentru toți virușii zeilor. Pentru a supraviețui, religia a trebuit să se transforme în ceva viabil în lumea individualistă și izolată a Vestului american. Singura excepție evidentă de la această tendință au fost mormonii, care au reușit să creeze o comunitate religioasă pură în statul izolat Utah în cursul anilor 1870.

Cu populații din ce în ce mai mobile și cu puține lucruri care să țină comunitățile unite, virusul a dobândit capacitatea de a infecta indivizi independent de comunitățile lor. Aceasta a fost o schimbare majoră. Trăind la graniță, un fermier, un miner sau un cowboy putea ajunge la Isus doar citind Scripturile, fără un preot calificat în apropiere. Acest lucru a dus la apariția multor profeți și preoți autoproclamați. Într-adevăr, sute de culte au apărut la noua frontieră în anii 1800 și la începutul anilor 1900. Majoritatea au dispărut, dar câteva s-au impus, printre cele mai de succes numărându-se mormonismul (1830) și Biserica Oamenilor de Știință (1879), adventiștii de ziua a șaptea (1863) și Martorii lui Iehova (1872), mai multe grupuri penticostale (1901-2006) și Biserica Evangheliei Patru Pătrate (1918).

Super-vectori și cultul personalității

Evoluția majoră a evanghelismului american a venit după Primul Război Mondial. Au început să apară mutații cu evangheliști precum Billy Sunday și Aimee Semple McPherson în anii

108 O lucrare clasică a lui D. Elton Trueblood, The People Called Quakers (Friends United Press, iulie 1985) este un studiu de caz virtual al schimbărilor religioase pe măsură ce quakerii s-au mutat în vest. El urmărește schimbările în organizare și teologie pe măsură ce quakerii s-au adaptat la mediul de frontieră. Multe grupuri de quakeri au abandonat credințele și obiceiurile vechi și au preluat elemente ale altor biserici de frontieră. În încercarea de a se adapta și de a infecta noi membri, unii quakeri au devenit la fel de evanghelici ca multe dintre bisericile baptiste din aceeași comunitate.

1920[109] și Billy Graham la mijlocul secolului al XX-lea. Mass-media și sălile mari cu amplificare electronică au făcut ca întâlnirile din corturi și evanghelizările din anii 1800 să devină caduce. De asemenea, au permis oamenilor să aibă acces la religie indiferent de locul în care locuiau și să o ia cu ei dacă se mutau. Populația extrem de mobilă din Statele Unite a permis ca acest virus să evolueze de la o bază comunitară sau confesională la o bază individuală și carismatică.

Mișcarea către mega biserici se adresează individului, readucând oamenii într-un mediu comunitar în care infectarea generației următoare se poate face eficient. Mega bisericile sunt adesea centrate pe un singur individ carismatic, un „super vector”. În cele mai multe cazuri, biserica este organizată în jurul personalității acestei persoane. Numele său este întotdeauna pe copertă, iar el controlează și orchestrează întreaga organizație, de multe ori cu puțină responsabilitate. Membrii consiliului de administrație sunt frecvent selectați de preot sau manipulați în poziție de către acesta.

„*Credința nu-ți dă răspunsuri, ci doar te împiedică să pui întrebări*.”

-Frater Ravus

Pregătirea teologică a super-vectoriilor este adesea groaznică, majoritatea provenind de la un colegiu biblic cu o sferă îngustă. Cei mai mulți sunt puțin expuși la filozofie și chiar mai puțin la științe. În cadrul pregătirii lor academice și practice, acești vectori studiază metodele de infectare, învățând să creeze un sentiment de comunitate în jurul virusului. Membrii mega-biserici își regăsesc siguranța pe care o simțeau odată în sat sau în religiile comunitare din trecut.

Un prieten catolic european care a locuit în Statele Unite timp de mai mulți ani mi-a povestit odată despre vecinii protestanți evanghelici. Într-o zi, aceștia i-au întrebat pe prietenii mei despre bisericile din zonă. Ei căutau o biserică care să se potrivească familiei lor. Prietenul meu catolic și-a exprimat neîncrederea totală! „Te duci pur și simplu la parohia locală. Ca catolic, nu există cumpărături”. Nu putea înțelege cum poate cineva să cumpere o biserică. Din punctul ei de vedere, a fost un exemplu uimitor de cât de dezrădăcinat este protestantismul american.

Aceasta este natura noii religii evanghelice protestante din America. Înrădăcinată în trecutul individualist al Vestului Sălbatic, aceasta încearcă să readucă într-o comunitate, chiar dacă este una tranzitorie, oamenii care sunt foarte mobili. Această flexibilitate permite virusului evanghelic să se perpetueze cu puține legături cu comunitatea și să fie purtat cu sine indiferent unde se mută individul.

În trecut, oamenii mergeau pur și simplu la biserica la care mergeau părinții lor sau la singura biserică din sat. Astăzi, oamenii pot face cumpărături pentru a găsi biserica care îi face să se simtă cel mai bine. Super vectorii concurează pentru a produce un produs care oferă oamenilor o experiență satisfăcătoare din punct de vedere emoțional. Citiți anunțurile bisericii de sâmbătă din ziarul local și observați cât de multe îl glorifică pe preot. Acesta este un fenomen nou. Cultul personalității a devenit comun printre evanghelici și penticostali. Practica confesională metodistă de a schimba preoții la fiecare câțiva ani a fost concepută în urmă cu peste 150 de ani pentru a preveni dezvoltarea cultelor personalității în jurul unui anumit preot. Dar, dacă vor continua această practică, metodiștii se vor afla într-un dezavantaj decisiv atunci când vor concura cu super-vectori carismatici.

Ca majoritatea religiilor majore, virusul evanghelic infectează mintea prin vinovăție și îndoială de sine. Religia bazată pe comunitate avea avantajul uriaș al sancțiunilor sociale pentru toți cei care se abăteau. În societatea noastră mobilă, oamenii pot evita prea ușor sancțiunile doar mutându-se sau schimbând biserica. Niciodată până acum oamenii nu au putut să își aleagă religia atât de liber. Religia evanghelică a suferit mutații, ajungând să poată crea vinovăție și îndoială în afara unei anumite comunități prin utilizarea unor tehnici noi și mai sofisticate de cult hipnotic, despre care vom vorbi mai târziu. Aceasta este o evoluție complet nouă și reprezintă o provocare

109 Un roman clasic de Sinclair Lewis, Elmer Gantry (Harcourt Brace, 1 ianuarie 1927), a documentat noul virus evanghelic în stadiile sale incipiente. Billy Sunday l-a denunțat public pe Sinclair de la amvon ca fiind „cohorta Satanei”. Un alt exemplu de artă care documentează acest fenomen este opera Susanna (1955) a lui Carlisle Floyd. Opera prezintă efectele vinovăției, rușinii și îndoielii de sine în multe dintre personajele unei mici comunități rurale.

uriașă pentru religiile mai vechi. Multe nu s-au adaptat, pierzând mulți membri în favoarea mișcării evanghelice.

„*Evanghelismul este o serie de culte ale personalității mascate ca religie*”.
-Frank Shaeffer, fost predicator evanghelic

Vectorii de astăzi, precum Joel Osteen din Houston (30 000 de membri), Rick Warren de la Biserica Saddleback din California (22 000 de membri) și Bill Hybels de la Biserica Willow Creek din Chicago (19 500 de membri) sunt foarte pricepuți în a crea efectul de „a te simți bine”, asociat cu vinovăția și frica, care conduce la o puternică legătură virală. Aceasta permite exploatarea eficientă a resurselor și infectarea copiilor. Majoritatea acestor biserici sunt nondenominaționale sau fac parte din grupuri confesionale slab afiliate, cum ar fi baptiștii. Această lipsă de afiliere confesională este o schimbare majoră față de ultimii patru sute de ani de protestantism. Virusul a luat o formă cu totul nouă odată cu acest salt istoric.

Să analizăm acum metodele specifice pe care super-vectorii le folosesc pentru a crea servicii de cult încărcate de emoție, care înfig un virus divin adânc în indivizi, creând în același timp o comunitate pentru sprijin și propagare.

Tehnici de infectare hipnotică

O mega-slujbă religioasă are muzică rapidă sau lentă, concepută pentru a evoca anumite stări de spirit și reacții. Are lideri carismatici cu multă energie și niveluri ridicate de participare a grupului. Virusul evanghelic creează un sentiment de apartenență și transcendență prin experiențe emoționale de grup. Liderii folosesc tehnici psihologice sofisticate menite să evoce euforia, frica și vinovăția, toate în cadrul unui „serviciu de laudă”. Un număr semnificativ de biserici evanghelice sunt și penticostale. Virusul penticostal este și mai emoțional, cu un accent puternic pe inducerea transei individuale și de grup. Astfel, hipnoza de grup, inducerea transei și sugestia post-hipnotică sunt arta predicatorului evanghelic modern.

Aceste tehnici îi leagă pe oameni de virus, în timp ce ei caută să se elibereze de îndoielile de sine și de vinovăție prin slujbe care seamănă cu concertele rock. Predicatorii folosesc puterea naturală a psihologiei grupurilor mari pentru a crea o experiență care pare a fi transcendentă pentru participanți, folosind ritmurile vocale, mișcarea corpului, mișcarea grupului și cadența.

Cercetările în domeniul hipnozei și al meditației au demonstrat puterea acestor tehnici de a reduce durerea, de a crea euforie sau o stare modificată de conștiință.[110] Acest efect bine documentat poate fi produs de o persoană cu o pregătire modestă în meditație sau hipnoză. De asemenea, poate fi creat la un eveniment sportiv, un concert de muzică sau un miting politic, dar într-un cadru bisericesc, este ușor confundat cu o experiență spirituală. Cei mai mari slujitori evanghelici au studiat aceste tehnici timp de decenii și au perfecționat arta atracției emoționale în masă.

Muzica și virusul

În lupta lor constantă pentru propagare, virușii biologici folosesc multe instrumente pentru a infecta. Virusurile divine sunt similare. Unele instrumente s-au dovedit remarcabil de eficiente timp de mii de ani. Acestea includ muzica, ritmul vocal în predică, asocierile de cuvinte care evocă emoții specifice, utilizarea parabolelor și a povestirilor etc. Pe măsură ce cultura înconjurătoare evoluează, virusul trebuie să folosească aceste instrumente de bază în mod diferit sau să creeze noi instrumente.

Muzica este unul dintre cele mai utile instrumente virale. Independent de religie, muzica este capabilă să creeze o gamă largă de reacții biochimice. De câte ori ați ascultat la radio un cântec cunoscut și ați avut un sentiment de bucurie, tristețe, dragoste sau excitare sexuală? Un anumit cântec vă trezește amintiri puternice ale unei iubiri romantice trecute? Cum vă afectează un cântec patriotic ritmul cardiac sau stomacul?

110 Journal of the National Cancer Institute Advance Access, The Mind Prepared: Hypnosis in Surgery [articol on-line] (28 august 2007, accesat la 22 noiembrie 2008); disponibil la http://jnci.oxfordjournals.org/cgi/content/full/99/17/1280: Internet.

Ascultarea sau cântarea corului „Aleluia” al lui Handel evocă emoții puternice la aproape oricine. Iată un experiment interesant pe care l-am încercat odată cu un prieten. I-am pus un imn antrenant cântat într-o limbă străină și l-am întrebat ce sentimente a trăit când l-a ascultat. A folosit cuvinte precum mândrie, agresivitate, solidaritate și curaj. Cântecul era un imn militar din epoca stalinistă interpretat de Corul Armatei Roșii! Acesta a fost folosit pentru a inspira soldații care plecau să lupte împotriva naziștilor în cel de-al Doilea Război Mondial. În timp ce cuvintele pot contribui la sentiment, muzica în sine este concepută cu rafinament de compozitor pentru a evoca emoții universale specifice.

Urmăriți un număr oarecare de videoclipuri religioase, predici online sau televangheliști și vă veți da seama că fiecare dintre aceștia folosește muzica pentru a amplifica și a spori emoția mesajului verbal. Muzica subtilă și liniștită din momentele cheie ale predicii deschide participanții la mesaje subliminale și hipnotice. Alteori, se folosește muzică puternică, autoritară, pentru a crea un sentiment de acțiune și scop. Manipularea este evidentă atunci când este observată dintr-un punct de vedere viral.

Evanghelismul american a pus la punct muzica de astăzi pentru a deschide mintea și a o pregăti să primească virusul sau pentru a susține și a consolida răspunsurile virale. Este același instrument folosit de Stalin pentru a-și pregăti și inspira armatele pentru luptă. Proiectarea programelor muzicale oferă oamenilor un puternic impuls emoțional și biochimic în fiecare săptămână. Stând în bancă, cei care merg la biserică simt adrenalina endorfinelor și confundă cu ușurință sentimentele și emoțiile cu o experiență spirituală sau cu o comunicare de la un zeu. Ei nu ar interpreta un cântec de dragoste la radio, care evocă reacții similare, ca fiind o comunicare de la un zeu, dar același răspuns într-o biserică este ușor interpretat în acest fel și aceasta este intenția vectorilor.

Hipnoza evanghelică

Odată ce a fost creat răspunsul biochimic la muzică, publicul o experimentează într-un mod vag spiritual. Acum ei sunt pregătiți pentru mesajul pe care vectorul dorește să îl transmită. Într-o mare măsură, logica și gândirea critică nu sunt implicate, deoarece persoanele infectate sunt plasate într-o stare de receptivitate care exclude gândirea critică. Cei care trec prin asta nu sunt conștienți de manipularea implicată și nici nu le pasă. Ei vin la biserică pentru a-și lua doza și pleacă simțindu-se bine cu ei înșiși și cu virusul lor.

Când eram în liceu, făceam parte dintr-un grup numit *Future Physicians of America*. În fiecare lună aveam un program diferit. Într-o lună, un psihiatru a venit să demonstreze hipnoza. Alvin, președintele clubului nostru, era ferm convins că el nu poate fi hipnotizat. Psihiatrul a cerut cinci voluntari, printre care și Alvin. În decurs de cinci minute, toți cinci au fost hipnotizați în același timp. Pentru a dovedi că au fost hipnotizați, psihiatrul le-a cerut să își țină brațele întinse pe toată lungimea corpului în timpul întregii sale prelegeri. În plus, el l-a rugat pe Alvin să își țină brațele și picioarele întinse în timp ce stătea jos. După alte 20 de minute, a eliberat încet fiecare voluntar și i-a dat o comandă post-hipnotică. L-a păstrat pe Alvin pentru final.

Vă provoc să vă țineți brațele întinse timp de 20 de minute. Două sau trei minute par imposibile pentru majoritatea dintre noi, dar Alvin a stat răbdător cu brațele și picioarele întinse până când a fost eliberat și i s-a dat comanda post-hipnotică de a se scărpina în nas ori de câte ori răspundea la o întrebare directă din partea psihiatrului. Psihiatrul a întrebat: „Credeți că ați fost hipnotizat?” Alvin și-a scărpinat nasul și a spus: „Categoric nu!” Grupul a râs copios. Psihiatrul a întrebat apoi: „Credeți că ați putea să vă țineți brațele întinse pe lângă corp timp de 20 de minute?” Alvin s-a scărpinat în nas și a spus: „Nu prea cred”. Grupul a râs din nou. Alvin a plecat de la acea întâlnire convins că nu fusese și nu putea fi hipnotizat, dar toți ceilalți din sală știau contrariul.

Nu este nevoie de un psihiatru pentru a hipnotiza un grup. Mulți predicatori buni fac o treabă credibilă în fiecare duminică. Intrați pe internet și urmăriți orice televanghelist sau vizitați un serviciu religios evanghelic local. Luați un pix și hârtie și, numărați de câte ori se repetă - spune același lucru de două ori sau mai multe ori în aceeași cadență. Repetiția în cadență este o tehnică hipnotică foarte eficientă. Chiar dacă nu sunteți credincios, observați efectul fizic pe care această

tehnică îl are asupra dumneavoastră atunci când pur și simplu ascultați fără să gândiți prea mult. S-ar putea să observați că intrați într-o stare relaxată, modificată. Odată ajunși într-o stare alterată de conștiință, oamenii pot primi tot felul de mesaje despre cum să dea bani bisericii, să se simtă vinovați pentru sex, să-i urască pe cei care se opun președintelui Statelor Unite sau să voteze candidați anti-avort.

Deși discuția noastră s-a axat pe religiile evanghelice americane, toate religiile folosesc metode hipnotice pentru a facilita infectarea. Bisericile catolică și ortodoxă răsăriteană au perfecționat utilizarea ritualului, precum și a muzicii și aromei de tămâie pentru a crea stări receptive în rândul enoriașilor lor. Predicatorii islamici folosesc tehnici care încorporează abordări hipnotice catolice, est-ortodoxe și evanghelice.

Ordinele monahale catolice folosesc tehnici hipnotice de 1 400 de ani. Budiștii, hindușii, nativii americani și membrii majorității celorlalte religii au descoperit și folosit puterea stărilor modificate de conștiință pentru a infecta și menține virusul divin.

Transmiterea mesajului, obținerea acțiunii

Citiți fiecare dintre acestea:

Isus mă iubește, asta știu ...
Ave Maria, mama lui Dumnezeu ...
Înainte, soldați creștini ...
Cred în Dumnezeu, Tatăl Atotputernic,
Creatorul cerului și al pământului ...
Pentru că așa a iubit Dumnezeu lumea ...

Citind aceste afirmații, este posibil să vă fi simțit constrânși să recitiți în minte întregul dicton. Este posibil să vă fi trezit amintiri sau emoții. Este posibil să le fi învățat când erați tânăr. Nu aveați nicio idee despre semnificația lor; erau doar ceva ce învățați, la fel ca spălatul pe dinți. Rutinele religioase sunt o parte importantă a infecției religioase, așa că haideți să învățăm cum funcționează.

„De ce ar trebui să-mi cer scuze pentru că Dumnezeu aruncă cu candelabre de cristal, podele de mahon și cele mai bune construcții din lume?”

-Jimmy Bakker, evanghelist american superstar decăzut

Când vă sună ceasul deșteptător dimineața, probabil că intrați într-o rutină nepăsătoare de spălare a dinților, duș, șamponare a părului etc. Astfel de rutine constau într-o serie de activități care se desfășoară, în general, exact în aceeași ordine de fiecare dată. Același lucru este valabil și pentru alte activități, cum ar fi verificarea carnetului de cecuri sau mersul cu mașina la serviciu. Acestea pot fi sarcini complicate, dar rutina este atât de înrădăcinată încât nu vă gândiți prea mult la ea și o îndepliniți cu relativă ușurință.

Alte rutine au loc pe tot parcursul zilei. Este posibil să aveți o rutină de tuns gazonul sau o rutină de spălat rufe. Este posibil să aveți o rutină a furiei care se declanșează atunci când este declanșată de ceva ce spune soțul/soția dumneavoastră. Poate aveți o rutină a tristeții care se declanșează ori de câte ori auziți un anumit cântec la radio. Avem sute de astfel de rutine. În general, avem suficient control pentru a decide dacă să le folosim sau nu. De exemplu, puteți alege să nu vă folosiți rutina de dimineață sâmbăta. Alte rutine par să se desfășoare în afara conștiinței noastre. Vă gândiți la tehnica de spălare a dinților? Cât de mult vă gândiți la condus în timp ce vă îndreptați spre supermarket?

Părinții tăi te-au învățat cum să te trezești și să-ți îndeplinești rutina de dimineață. Nu te gândești la aceste lecții de fiecare dată când te speli pe dinți. Pur și simplu o faci fără să te gândești. Odată ce o subrutină este învățată, aceasta devine independentă de evenimentul inițiator.

Unele rutine sunt declanşate de evenimente exterioare. Dacă sună alarma, vă începeţi rutina de dimineaţă. Câinele scânceşte, tu începi rutina de plimbare a câinelui. Dacă fumaţi sau aţi fumat, aveţi o rutină de fumat care este evocată de anumiţi factori declanşatori - după cină, după o bere sau înainte de o întâlnire importantă. Modul în care aţi învăţat acest lucru este uitat de mult. Mediul declanşează acum rutina.

Să analizăm acum modul în care virusul lui Dumnezeu foloseşte rutinele în avantajul său. Rutinele sunt concepute pentru a obţine un răspuns emoţional. Emoţia poate fi un sentiment de iubire sau de gelozie; de vinovăţie sau de nevrednicie; de putere sau de mândrie. Indiferent de emoţie, după ani de repetiţie, aceasta este profund legată de un declanşator de mediu, adesea în afara conştiinţei noastre. Simplul fapt de a intra într-o biserică poate evoca o rutină. Aşa cum nu vă gândiţi când vă spălaţi pe dinţi, un catolic nu se gândeşte când îşi face semnul crucii după o binecuvântare.

Dacă doriţi să cunoaşteţi unele dintre rutinele care sunt profund programate, urmăriţi o persoană care nu este familiarizată cu ritualurile religiei dumneavoastră. El va fi ca un peşte în afara apei în timp ce tu înoţi bezmetic prin slujbă. El se va strădui să ştie ce să facă în continuare. Este posibil să nu vă uitaţi la cuvintele din imn în timp ce cântaţi, în timp ce noua persoană se străduieşte să găsească pagina potrivită şi să urmărească muzica. Dumneavoastră veţi şti când să staţi, să vă ridicaţi şi să îngenunchiaţi, iar oaspetele va încerca să vă urmeze cu stângăcie.

Aceste rutine par benigne şi adesea se simt bine. Acesta este exact scopul lor. Viruşii lui Dumnezeu au învăţat cu mult timp în urmă cum să construiască şi să declanşeze rutine simple care creează răspunsuri emoţionale specifice. Cei mai buni vectori sunt maeştri în a crea sau a urma ritualuri. Ritualurile sunt rutine-cheie pentru un anumit virus divin. Rutinele catolice sunt diferite de rutinele luterane. Şi ambele sunt foarte diferite de rutinele musulmane. Rutinele se bazează unele pe altele pentru a crea o experienţă religioasă completă pentru o anumită religie.

Dacă aţi frecventa o biserică foarte diferită de a voastră, aţi putea constata că aceasta nu vă evocă emoţiile sau le evocă pe cele negative. Rutinele vă sunt necunoscute. Dacă sunteţi protestant, de exemplu, recitarea rozariului probabil că nu vă face mare lucru. Dacă sunteţi musulman, cântarea „*Onward Christian Soldiers*” poate evoca o emoţie negativă puternică. Dacă sunteţi creştin, a spune „nu există decât un singur Dumnezeu şi Mohammed este Profetul Său” poate evoca un răspuns la fel de negativ. Rutinele religioase sunt concepute pentru a evoca emoţii prietenoase şi pozitive în rândul celor infectaţi cu religia respectivă. Religia creează, de asemenea, rutine pentru emoţii negative puternice din rutinele altor viruşi.

Multe rutine au fost întipărite în copilărie şi nu se schimbă uşor sau des. Deoarece aceste programe puternice au fost învăţate atunci când erai în mare parte inconştient, ele au o putere emoţională care depăşeşte raţiunea şi analiza critică. La fel cum cântecul de la radio sau poezia din copilărie pot declanşa un anumit răspuns, virusul divin declanşează o serie de rutine menite să evoce răspunsuri foarte specifice din partea celor infectaţi. Cu toate acestea, dacă nu sunteţi infectat, probabil că nu veţi răspunde rutinelor în modul în care au fost concepute şi intenţionate.

În viaţa de zi cu zi, înlănţuirea unei rutine la alta vă ajută să îndepliniţi multe sarcini fără să vă gândiţi prea mult. Prin înlănţuire, vă puteţi face toate rutinele de dimineaţă în timp ce vă planificaţi ziua în minte. În acelaşi timp, înlănţuirea vă permite să conduceţi acasă de la serviciu şi să planificaţi cina. Uneori, succesiunea verigilor este importantă într-un lanţ. Pentru a conduce o maşină, există o secvenţă de activităţi care trebuie urmată. Deblocaţi portiera, reglaţi scaunul, puneţi cheia în contact, întoarceţi cheia, priviţi în jur, băgaţi maşina în viteză etc. Efectuarea unuia sau mai multora dintre aceşti paşi în afara ordinii poate face sarcina dificilă sau imposibilă; poate fi chiar periculoasă.

De asemenea, religiile înlănţuie rutinele pentru a obţine un rezultat. Încrengătura începe când eşti tânăr. Este posibil să fi învăţat Crezul Apostolilor la catehism. În acelaşi timp, aţi învăţat un răspuns emoţional. Se întâmplă aşa. Spui Crezul; te simţi umil; apoi te simţi în siguranţă în biserică. Pe măsură ce creşteţi, dezvoltaţi lanţuri de rutină care creează o experienţă religioasă completă. Iată un exemplu simplificat:

1. Ascultaţi predica

- Te simți vinovat
2. Cântă un cântec
- Simțiți mândrie
3. Ascultați rugăciunea - gândiți-vă la păcate
- Simțiți vinovăția
4. Cântați un cântec înainte de ofrandă
- Vezi farfuria cu ofrande
5. Puneți bani în farfurie. Simțiți-vă mulțumiți.

Lanțul este același în fiecare săptămână sau doar ușor modificat. Dacă lanțul este eficient, el evocă răspunsul care adâncește legătura virală și vă face să simțiți că ați obținut ceva din participarea la slujbă.[111]

O măsură a unui anumit lanț este cât de mulți bani aduce bisericii. O alta este numărul de persoane noi care răspund la chemarea la altar.[112] Vectori pricepuți caută mereu secvențe de lanțuri care să obțină rezultate mai bune. Uneori, oamenii se satură de părți ale unui lanț și nu mai răspund. De exemplu, a cere bani prea des îi poate alerta pe unii oameni cu privire la manipularea virusului. Prea multe versuri de cântece la chemarea la altar pot părea manipulatoare din punct de vedere emoțional.

Deși este posibil ca anumite părți ale lanțului să trebuiască să fie ajustate în mod regulat, există doar atât de multe moduri de a construi un lanț de succes. Acesta este motivul pentru care puține biserici încep slujba prin a cere o ofrandă. Apelurile la altar nu vin în mijlocul slujbelor. Secvența este totul. Secvența este concepută pentru a obține o serie de răspunsuri emoționale care să conducă la un angajament mai mare sau reînnoit față de virus, la mai multe resurse pentru virus și la noi membri infectați.

Un serviciu religios poate fi analizat prin analizarea emoției pe care fiecare dintre părțile sale este menită să o evoce. Fiecare componentă obține un răspuns care conduce la următoarea componentă. Ele se construiesc una pe cealaltă pentru a crea o întreagă experiență religioasă care apropie persoana de virus și o face fericită să ofere timp și bani pentru a infecta alți oameni.

Iată o analiză simplificată a unei slujbe fundamentaliste la care am participat:

1. *Muzică liniștită la intrare*
   - Sentiment de pace
2. *Cântec de deschidere despre speranță și triumf*
   - Sentiment de speranță
3. *Cântec despre păcat și vinovăție*
   - Sentiment de vinovăție și nevrednicie
4. *Cântec despre mântuire*
   - Sentiment de vinovăție, care se încheie cu speranță
5. *Cântec antrenant al corului despre mântuire*
   - Sentiment de speranță
6. *Predică despre căsătorie și relații*
   - Sentiment de vinovăție și îndoială de sine
7. *Cântec despre angajament înainte ca farfuria cu ofrande să fie trecută*
   - Sentiment de hotărâre de a da bani
8. *Cântec antrenant despre bucurie și iertare pentru a încheia slujba*

---

111 În psihologia comportamentală aplicată, înlănțuirea a fost utilizată cu mare succes pentru a-i învăța pe copiii și adulții cu dizabilități orice, de la mersul la toaletă la spălatul mâinilor sau la efectuarea temelor. Pentru un copil, un lanț este conceput pentru a atinge un anumit scop, cum ar fi un comportament reușit la toaletă sau finalizarea temelor. Pentru un vector religios, un lanț este conceput pentru a obține un răspuns material și emoțional - să dea bani sau timp și să se simtă bine.

112 Chemarea la altar este o practică în multe biserici evanghelice în care cei care doresc să facă un nou angajament spiritual față de Isus Hristos sunt invitați să se prezinte public. Se numește astfel deoarece rugătorii se adună la altarul situat în fața bisericii.

- Sentiment de bucurie și speranță

Ce avalanșă emoțională. Majoritatea participanților habar nu au că slujba a fost concepută cu grijă pentru a obține exact aceste răspunsuri emoționale pentru a construi o experiență religioasă completă. Ei știu doar că se simt bine când părăsesc biserica cu 100 de dolari mai săraci.

Psihologia maselor

Maeștrii vectori ajustează și modifică rutinele pentru a stimula congregația spre mai multă implicare și bani. Ei sunt experți în dinamica de grup și în psihologia maselor. Ei ajustează secvența și componentele, în funcție de cadrul și dimensiunea grupului. Dimensiunea și densitatea grupului au un impact puternic asupra percepțiilor și experiențelor participanților. La fel cum emoția și entuziasmul unui meci de fotbal sunt sporite atunci când tribunele sunt pline, o biserică plină face ca experiența individuală să fie mult mai puternică. În mod similar, o întâlnire de rugăciune într-o sală mică are o senzație mai puternică decât același grup mic într-o sală mare.

Acest proces este extrem de seducător pentru mulți oameni. Unde altundeva poți obține o stare emoțională ridicată o dată pe săptămână, fără droguri? Unde altundeva poți găsi o ușurare a vinovăției pe care o simțeai în legătură cu ceva ce ai făcut? Nimic de la serviciu sau de acasă nu se apropie. Evenimentele sportive pot crea un sentiment transcendent, dar numai dacă echipa ta câștigă. În biserică, echipa ta câștigă de fiecare dată.

Oamenii vin la biserică pentru experiența emoțională pe care o poate produce un vector bun. Ei vin pentru reasigurare și validare împotriva îndoielii de sine. Ei vin pentru sentimentul de siguranță al apartenenței la un grup care cunoaște calea corectă într-o lume confuză. Ei vin pentru absolvirea pe care o simt și pentru senzația de endorfină. Vectorul trebuie să creeze secvența potrivită pentru a produce o experiență emoțională satisfăcătoare, care îi face pe oameni să revină.

Pentru a coregrafia eficient o întreagă organizație, super-vectorul trebuie să vadă biserica ca pe un organism întreg. Vectorii îi învață pe participanții cheie cum să își joace rolul în dansul religios. Ei instruiesc fiecare dintre slujitorii asociați și membrii-cheie ai bisericii, cum ar fi dirijorii corului, bătrânii și diaconii. Este similar cu conducerea unei simfonii. Majoritatea acestor actori, odată bine instruiți, își pot interpreta perfect rutinele săptămână de săptămână, pentru a atinge scopurile emoționale ale slujbei.

Mulți oameni par să aibă o nevoie profundă de ritualuri. Crearea unor ritualuri (rutine) eficiente ajută un vector să captureze și să infecteze noi gazde. O organizație plină de gazde bine antrenate, cu rutine virale bine stabilite, este ușor dirijată și controlată de un slujitor. Ca și cum ar apăsa butoanele unei mașini, un vector priceput poate determina o întreagă organizație să răspundă exact cum dorește el.

Controale de maestru

Rutinele unei religii sunt precum genele individuale dintr-un genom.[113] Genele pot fi controlate și manipulate pentru a produce anumite proteine. Unele gene produc rezultate de nivel superior. În lumea genetică, există un set de gene numite **homeobox** care au fost descoperite în 1983 de Walter Jakob Gehring și echipa sa de la Universitatea din Basel, Elveția, și Amy Weiner și Thomas Kaufman de la Universitatea Indiana din Bloomington. Genele **homeobox** sunt gene master care instigă o cascadă de alte gene într-o anumită secvență pentru a crea structuri întregi. Genele **homeobox** sunt implicate atunci când un organism creează un braț, un picior sau alte structuri majore ale corpului. Genele pentru crearea brațelor și a picioarelor rămân tăcute în cea mai mare parte a timpului; dacă nu, am putea arăta cu toții ca niște miriapode! Pe scurt, o genă **homeobox** este necesară pentru a activa o serie de gene de creare a picioarelor. Când sarcina este finalizată, gena **homeobox** oprește procesul.

Vectorii religioși acționează precum genele **homeobox**, creând și orchestrând organizații întregi, dar pot face acest lucru numai dacă au la dispoziție o bibliotecă de rutine și subrutine cu care

113 Definiție - Genom: Totalitatea ADN-ului prezent în nucleul fiecărei celule a unui organism. Acesta corespunde tuturor bazelor organismului: A, T, C și G, genomul nostru este un lanț de 3,4 miliarde de perechi.

să lucreze. Pentru a manipula sau dezvolta o întreagă organizație, vectorul trebuie să aibă o congregație care are deja rutinele încorporate, sau trebuie să le construiască. Un vector care preia o organizație stabilită poate profita adesea de rutinele deja prezente. Este ceea ce face un preot catolic atunci când se mută într-o parohie nouă. Rutinele sunt bine stabilite. Atunci când începe o nouă organizație, cum ar fi o mega-biserică, super-vectorul poate avea nevoie de mai mulți ani pentru a crea rutinele necesare pentru a manipula pe deplin o congregație. El trebuie să îi învețe cum să îi infecteze pe alții - să crească brațele și picioarele organizației.

Odată stabilite rutinele, preotul este în măsură să apese pe toate butoanele potrivite; el poate manipula organizația în mod eficient timp de ani, dacă nu chiar decenii. Controlul său poate fi atât de puternic încât, în esență, el rămâne în funcție pe termen nelimitat. Capacitatea sa de a evoca rutine emoționale puternice este atât de captivantă, încât oamenii pot fi orbiți la eventualele probleme. El trăiește în spatele unei mantii invizibile. Acțiunile și comportamentul său sunt mascate de capacitatea virusului de a orbi oamenii. Cu cât vectorul este mai abil, cu atât mai bine poate ascunde și manipula. Nu este probabil ca Jimmy Swaggart, Jimmy Bakker, Ted Haggard, Terry Fox sau Richard Roberts,[114] sau sute de preoți pedofili și slujitori prădători să fi făcut o singură greșeală și să fi căzut în dizgrație. Fiecare lider religios care este suficient de inteligent pentru a conduce o organizație religioasă este suficient de inteligent pentru a evita să fie prins. Comportamentul care i-a doborât în cele din urmă a fost foarte probabil prezent timp de decenii. În multe cazuri, s-a stabilit în mod clar că preoții și slujitorii au fost implicați în activități ilicite timp de ani de zile, iar alții au știut de acest comportament, dar nu au făcut nimic. Este ușor să te ascunzi atunci când nimeni nu se uită. Capacitatea de a crea iluzii de neprihănire și putere acoperă o multitudine de păcate la un lider.

Metavirusul evanghelic

Tehnologia și tehnicile de astăzi permit virusurilor divine să se elibereze de controlul central. Internetul, paginile web, publicarea electronică și mijloacele de informare în masă permit predicatorilor să opereze în afara limitelor structurilor confesionale și organizaționale tradiționale. Virusul evanghelic are capacitatea de a infecta alte religii și permite grupurilor anterior aflate în conflict să coopereze; cu alte cuvinte, acesta capătă o funcție meta - deasupra, dar cooperând cu alți viruși.

Un metavirus depășește fostele bariere în calea propagării. „Serviciile de laudă” dintr-o biserică nazarineană sunt remarcabil de asemănătoare cu cele dintr-o biserică baptistă, nondenominațională și chiar cu unele dintre cele mai evanghelice biserici catolice. Cântecele sunt chiar identice! Virusul a reușit să reducă sau să elimine confesionalismul. Acesta este motivul pentru care oameni ca James Dobson se pot adresa la fel de bine unei game largi de grupuri religioase, chiar dacă el este nazarinean.

Metavirusul permite, de asemenea, baptiștilor, nazarienilor și chiar unor catolici să fie purtători ai acestei noi mutații. Grupuri care au declanșat războaie sau s-au persecutat reciproc cu doar două sau trei sute de ani în urmă sunt acum unite prin infecția evanghelică.

O examinare superficială a teologiei propovăduite în aceste diferite biserici arată că ele spun lucruri remarcabil de asemănătoare. Acolo unde odinioară existau diferențe teologice uriașe între Adunarea lui Dumnezeu, luterani, prezbiterieni, baptiști și metodiști, acestea au dispărut în aceste biserici evanghelice mai puțin axate pe confesiune. O pluralitate de mega biserici sunt baptiste, dar multe dintre celelalte sunt nondenominaționale cu afilieri libere.[115] Mega bisericile din cadrul denominației baptiste dețin o influență uriașă în Convenția Baptistă de Sud. Este un virus în interiorul unui virus. Metavirusul influențează puternic virusul baptist mai vechi.

Mega-biserici confesionale (baptiste, nazarinene, penticostale, Adunarea lui Dumnezeu etc.) pot avea mai multe în comun cu alte mega-biserici decât cu propria lor confesiune, ceea ce arată că virusul este o tulpină nouă și independentă, spre deosebire de cele confesionale de odinioară.

114 Swaggart a fost prins cu o prostituată; Bakker a avut probleme sexuale și financiare; Haggard a recunoscut că s-a întâlnit cu o prostituată; Fox a folosit banii bisericii pentru a-și finanța emisiunea de radio cu tentă vădit politică, iar Roberts a avut un copil cu soția fratelui său - sună ca o poveste din Biblie.

115 Până la demascarea sa în 2007, Ted Haggard a fost președintele principalei asociații, Asociația Națională a Evanghelicilor.

Aceasta nu înseamnă că nu există diferențe, dar acestea sunt minimalizate în interesul noului virus evanghelic al lui Dumnezeu.

În termeni genetici, virusul a eliminat multe gene învechite, păstrându-le doar pe cele care dezactivează zonele critice ale creierului. Nimic din vechiul material cultural nu mai este necesar astăzi. Cele mai multe imnuri au fost aruncate și înlocuite cu muzică care sună remarcabil ca melodiile pop. Împodobirile autorității tradiționale sunt devalorizate, în special în bisericile evanghelice. Chiar și clădirile virale sunt extrem de simple și ieftine în comparație cu structurile bisericești tradiționale de acum doar câteva decenii. Mega bisericile sunt adesea construite din oțel, cu o senzație mult diferită de cea a clădirilor din piatră și cărămidă din trecut. Ele sunt construite pentru mobilitate. Atunci când congregația devine prea mare, se construiește o clădire nouă și mai mare. Unele mega-biserici s-au mutat de trei ori în 20 de ani, deci nu este nevoie de ornamente elaborate.

Mai mult, problemele doctrinare au fost reduse la minimum, dar sunt susținute cu tărie. Este un virus conceput pentru o mobilitate ridicată și pentru mediul urban. A redus doctrina la câteva elemente esențiale. Nu mai sunt necesare liste lungi de credințe pentru a intra în biserică. Acest lucru permite infectarea mult mai ușoară a unui număr mai mare de persoane. Mărturisirea în fața congregației și acceptarea lui Isus ca dumnezeu salvator personal este cerința principală. Mulți cer un fel de botez în apă. Infectaților nu li se mai cere să memoreze și să rostească crezuri sau să mărturisească credința în doctrine vechi precum nașterea din fecioară sau inocența biblică. Deși acestea pot fi credințe nespuse, ele nu mai sunt necesare pentru convertire sau mântuire. Odată convertiți, noii infectați află curând că există mai multe credințe decât li s-a spus. Lucruri precum păcatul originar, creaționismul într-o anumită formă, trinitatea, opoziția față de avort, nevoia de a face prozelitism și multe altele. Abordarea evanghelică este: „*Faceți-i să intre pe ușă cu o simplă mărturisire, apoi învățați-le adevăratele credințe ale virusului dumnezeiesc*”.

Oamenii infectați de evanghelişti sunt la fel de orbi la rațiune, poate chiar mai orbi, decât cei infectați de virușii de acum un secol. Virusul evanghelic creează efectiv o bulă din care persoana infectată vede lumea. Această bulă virală exclude toate informațiile contradictorii și îi deschide pe evanghelici la idei uimitoare - cum ar fi sfârșitul iminent al lumii, faptul că Alaska va fi refugiul celor care fug de Armaghedon, locul special al Statelor Unite în istorie ca popor ales al lui Dumnezeu, dreptul creştinismului de a domina lumea și de a subjuga toate celelalte religii, faptul că lumea are doar 6 000 de ani, că Noe și-a făcut barca să plutească cu dinozauri la bord și că sute de morminte s-au deschis în Ierusalim când Iisus a fost răstignit și oameni morți s-au plimbat pe acolo (fără ca nimeni să observe, se pare, cu excepția scriitorului lui Matei).[116]

„Personal” drept cuvânt operativ

Cuvântul operativ în virusul evanghelic este „personal”, nu salvator. Marea realizare a acestui nou evanghelism este abandonarea formelor comunitare în favoarea celor mai individualiste. Evanghelicii proiectează experiențe emoționale și biochimice care deschid indivizii la infectare independent de cultura, satul sau comunitatea de origine. Acest lucru oferă virusului o mobilitate fără precedent. După cum am văzut, accentul pus pe experiența personală înseamnă că instrumentele muzicii, predicilor, studiului biblic etc. creează euforie, vinovăție și teamă fără referire la o anumită comunitate. Acest lucru este foarte diferit față de episcopalieni sau catolici, care depind de ritualuri, credințe și mișcări fizice stabilite de mult timp pentru a crea stări de transă care îi fac pe oameni să se simtă bine cu privire la infecția lor și să facă parte dintr-o comunitate a virusului divin.

Dublu mesaj evanghelic

Mesajul dublu al virusului evanghelic este: „Dumnezeu este iubire, dar nu are toleranță pentru cei neinfectați sau moderați”. Compromisul nu este o virtute. Accentul este pus pe diferențele dintre cei infectați de virusul evanghelic și cei care nu sunt. Din majoritatea predicilor evanghelice reiese clar că evanghelicii sunt convinși de neprihănirea lor și de locul lor special în planul lui Dumnezeu. În același timp, există anumite convingeri sociale și politice necesare pentru includerea

116 „... și mormintele au fost deschise; și multe trupuri ale sfinților care adormiseră au înviat; și ieșind din morminte după învierea Lui, au intrat în cetatea sfântă și s-au arătat multora” (Matei 27:52).

în grup, cum ar fi opoziția față de căsătoriile gay sau *ineranța*[*] biblică. Virusul evanghelic urmărește cu ardoare puritatea virală. Cei care nu sunt de acord sau exercită aspecte ale virușilor mai vechi sunt suprimați sau eliminați ca fiind impuri.

Epurarea de către baptiști a școlilor lor teologice în anii 1990 și consolidarea ulterioară a puterii în cadrul Convenției Baptiste de Sud în 2001 sunt exemple ale puterii noului virus de a infecta și purifica. Acolo unde virusul evanghelic a pus stăpânire, nu există loc pentru moderați. Nouăsprezece biserici au fost eliminate din convenție în 2006, inclusiv a doua cea mai veche biserică baptistă de la vest de Mississippi, *Little Bonne Femme Baptist Church* din Columbia, unde a fost fondată Convenția Baptistă din Missouri. Acestea au fost acuzate de a fi prea moderate și de a avea legături cu grupuri care erau prea liberale.[117]

Fiecare nouă mutație se străduiește să obțină puritatea virală. Virusul evanghelic nu face excepție; el are puterea de a traversa fostele linii confesionale și de a infecta grupuri mult mai largi.

Înapoi în viitor

Din primele timpuri ale lui Tertulian, Origen, Augustin și Benedict, până la Pat Robertson sau James Hagee, tema este întotdeauna puritatea virală cu un apel de a ne întoarce la un trecut ideal. Înapoi la Biblie, înapoi la biserica primitivă, înapoi la biserica fondată de Iisus - implicația este că există dovezi obiective ale acestui trecut ideal. Ei cred că a existat o vreme când creștinismul era pur. Nu se specifică niciodată când și unde, cu excepția citatelor din *Noul Testament*, însă chiar și o lectură superficială dezvăluie o perioadă în care nu a existat decât dragoste, lumină și puritate[118] Scrisorile lui Pavel, precum și ale lui Timotei, Petru, Ioan și ale altora sunt pline de eforturi de a stăvili erezia și de a asigura puritatea, deoarece grupurile se rătăceau peste tot. Încă de la început, nu a existat un acord asupra principiilor de bază. Multe mutații noi au apărut din virusul creștin incipient. Niciodată în primele trei secole nu a existat un creștinism pur. În schimb, au existat zeci de virusuri concurente. Unele au învins în cele din urmă; altele s-au ascuns, au murit sau au continuat să trăiască sub alte forme.

Accentul pus pe un trecut care nu a existat niciodată este răspândit în toate grupurile fundamentaliste - fie ele creștine, hinduse sau musulmane. Este o modalitate extrem de eficientă de a preveni examinarea critică a istoriei și de a colora în mod eficient percepția evenimentelor de astăzi. Este greu să privești înainte cu o viziune clară atunci când încerci să recreezi ceva care nu a existat niciodată. În prezent, multe grupuri islamice fundamentaliste încearcă să revină la zilele în care religia lor era pură. Desigur, definițiile lor ale purității pot diferi destul de dramatic și continuă să ducă la războaie și conflicte în cadrul islamului - șiiții împotriva sunniților, Al Qaeda împotriva sunniților și șiiților.

Virusul evanghelic creștin este atât de puternic încât îi sedează pe cei infectați în fața oricărei întrebări despre începuturile creștinismului. Modul dezordonat în care a fost creat *Noul Testament* nu este îngrijorător. Nu este nevoie de o cercetare a contradicțiilor uriașe din aproape fiecare carte a *Noului Testament*. Nu există interes pentru dezbaterile teologice majore ale Părinților ante-niceni sau pentru alte credințe ale bisericii primare care au fost stinse de catolicism. Este ca și cum trecutul nu s-ar fi întâmplat. Un medic extrem de bine educat, care este destul de infectat, mi-a spus odată: „*Tot ce știu este ceea ce învăț la școala de duminică și la biserică și ce citesc în Biblie. Nu am nevoie să învăț nimic altceva*”.

De-a lungul anilor, am discutat cu prieteni inteligenți, dar infectați, care sunt profund interesați de istorie. Aceștia vor dezbate ore în șir cauzele Revoluției Franceze, consecințele economice ale Primului Război Mondial asupra Europei sau culturile lumii antice, dar atunci când sunt întrebați despre istoria bisericii primare din secolele al II-lea și al III-lea, nu știu sau nu le pasă. Se pare că nu au nicio curiozitate cu privire la una dintre cele mai importante perioade din istoria religiei lor.

---

* infailibilitatea textului biblic.

117 Associated Baptist Press, Missouri Baptist Convention ousts 19 churches over ties to moderates [articol on-line] (31 octombrie 2006, accesat la 22 noiembrie 2008); disponibil la http://www.abpnews.com/index.php?option=com_content&task=view&id=1582&Itemid=119; Internet.

118 I Corinthians 11:19, Galatians 1:6,1 John 2:19-23

Ce ar putea face ca o persoană educată şi curioasă să fie total neinteresată de ceva atât de evident de important? Virusul blochează efectiv curiozitatea şi întrebările în orice domeniu care ar putea reprezenta o ameninţare. Cu toate acestea, aceeaşi persoană, dacă i se vorbeşte despre începuturile haotice ale islamului, va vedea rapid găurile din viziunea islamică asupra lumii şi istoriei. O înţelegere a începuturilor similare ale creştinismului este aparent inaccesibilă pentru el.

Războaiele culturale

Aşa-numitele războaie culturale de astăzi nu sunt cu adevărat războaie despre cultură. Este vorba de un conflict al religiei în încercarea acesteia de a se cupla cu cultura. Cultura occidentală a fost în mare parte decuplată de religie de ceva timp. Spre deosebire de ţările islamice unde religia este strâns legată, cultura americană se dezvoltă mai independent de religie. Atât timp cât cultura este liberă să se dezvolte independent, virusul va întâmpina provocări constante la adresa existenţei sale. Acesta nu beneficiază de coconul de siguranţă pe care îl oferă o cultură capturată în totalitate.

O comparaţie simplă ilustrează dilema unui virus zeu necuprins. Cât de sigur este islamul într-un sat afgan? Cât de sigur este creştinismul în New York City? Islamul nu va fi dislocat din Afganistan prea curând, dar orice virus divin din New York City are o stăpânire fragilă. Virusul evanghelic este răspunsul la această problemă. Acesta încearcă să facă ceea ce niciun virus divin nu a mai făcut vreodată, să captureze structura politică şi culturală a Statelor Unite.

Presiunea de a se lega este mereu prezentă. Odată ce virusul obţine un cârlig în cultură, are mijloacele de a plasa multe altele. În acest caz, un cârlig ar putea fi restabilirea rugăciunii în şcoli, ceea ce ar putea duce la citirea versetelor biblice în sălile de clasă, ceea ce duce rapid la folosirea şcolilor pentru instruire religioasă şi aşa mai departe. O cultură care este legată de religie devine în curând un loc opresiv şi toxic pentru cei care nu sunt infectaţi cu virusul lui Dumnezeu.

Carrie şi evanghelizarea

Am început acest capitol cu povestea lui Carrie şi a infecţiei ei evanghelice profunde. Carrie este doar una dintre milioanele de persoane care au găsit alinare şi consolare în noul evanghelism. Instrumentele despre care am discutat, muzica, întâlnirile de rugăciune, hipnoza în masă, toate au jucat un rol în menţinerea lui Carrie şi a familiei sale sedate şi neîncrezătoare. În timp ce ea a reuşit să-şi identifice infecţia şi să o elimine, familia şi prietenii ei nu au reuşit. Ca urmare, Carrie a lucrat pentru a stabili alte relaţii care nu se bazează pe virusul divin. Unul dintre copiii ei a sprijinit-o, deşi nu până la punctul de a renunţa la religia ei. Celălalt copil continuă să fie distant şi reticent în a comunica cu mama sa.

Carrie raportează, de asemenea, că una dintre cele mai bune prietene ale sale nu numai că a sprijinit-o, dar a început să citească şi să reflecteze asupra propriei infecţii religioase. Acum îşi petrec dimineţile de duminică plimbându-se şi discutând în loc să meargă la biserică. Ea spune: „Este o utilizare mult mai bună şi plină de satisfacţii a timpului meu şi m-a apropiat de o prietenă incredibilă. Nu mai simt influenţa lucrurilor dumnezeieşti în relaţia noastră. Pur şi simplu ne raportăm unul la celălalt ca oameni, fără complicaţiile religiei."

Rezumat

Evanghelismul american îşi are rădăcinile în Reforma luterană, dar este o mutaţie adaptată supravieţuirii în cultura alfabetizată, urbană şi mobilă a Statelor Unite de astăzi. Virusul zeului evanghelic a făcut un salt revoluţionar de la comunitate la individ şi a devenit un meta-virus capabil să suplinească vechile diferenţe confesionale. Finalizarea acestei tranziţii genetice poate fi văzută în ultima jumătate a secolului al XX-lea ca o decuplare revoluţionară a virusului şi a comunităţii către o formă individualizată şi foarte mobilă. Noua mutaţie se răspândeşte fără îngrădirile satului sau ale comunităţii. Vectori sofisticaţi şi pricepuţi folosesc tehnici psihologice testate de-a lungul timpului pentru a atrage oamenii în mega biserici, unde aceştia primesc o doză de endorfine de la slujbe bine concepute, cu muzică scrisă şi cadenţe vocale hipnotice. Gazdele infectate (membrii bisericii) primesc mesaje de vinovăţie şi teamă care îi leagă de virusul zeului şi creează puritatea virală.

În realitate, războaiele culturale de astăzi sunt încercări ale virusului divin de a se lega de cultură în interesul propriei sale securități.

CAPITOLUL 8: INTELIGENȚA, PERSONALITATEA ȘI VIRUSUL DIVIN

''Majoritatea oamenilor ar prefera să moară decât să gândească; de fapt, așa fac."
-Bertrand Russell

Prezentare generală

Care sunt unele dintre diferențele dintre teiști și non-teiști? Care sunt cercetările științifice care ar putea arunca o lumină asupra modului în care religia pare să infecteze și pe cine? În climatul actual de fundamentalism în creștere, ce putem face noi, non-teiștii, pentru a încuraja discuțiile raționale și pentru a identifica impactul religiei asupra noastră, precum și asupra altora?

Inteligența și curiozitatea

Un raport publicat în 1999 în Scientific American a arătat că 90% din populația generală crede într-un Dumnezeu personal și într-o viață după moarte. Doar 40% dintre oamenii de știință cu diplomă de licență aveau o astfel de credință, iar 90% dintre oamenii de știință eminenți nu credeau într-un Dumnezeu sau într-o viață după moarte. Se pare că, cu cât sunt mai inteligente și mai educate, cu atât credințele sunt mai puține, cel puțin în lumea științifică. Un alt studiu publicat în Nature[119] a arătat că 72% dintre membrii Academiei Naționale de Științe sunt de-a dreptul atei, 21% sunt agnostici și doar 7% recunosc credința într-un Dumnezeu personal.

Dar poate că aceasta este doar o caracteristică a oamenilor de știință. Ieșind din sfera științifică pentru a ajunge la populația generală, ce relație există între religiozitate și inteligență? Într-un studiu privind religiozitatea și inteligența, profesorul Helmuth Nyborg, cercetător în domeniul inteligenței la Universitatea Aarhus din Danemarca, a estimat, pe baza unui eșantion de 7 000 de subiecți, că IQ-ul ateilor era, în medie, cu 5,8 puncte mai mare decât cel al persoanelor religioase. Studiul său a stârnit, în mod firesc, unele controverse, însă analizele *inter pares* nu au relevat erori în cercetarea sa.[120] O analiză din *Free Inquiry*[121] a găsit 31 de studii diferite privind IQ-ul și religiozitatea, datând din 1927. Fiecare studiu a găsit o corelație negativă între religiozitate și inteligență. Niciun studiu revizuit până în prezent nu a găsit nimic care să indice că religiozitatea sporește inteligența. De fapt, aceasta pare să aibă efectul opus, ceea ce ne conduce la ipoteza că inteligența unor oameni altfel inteligenți poate fi suprimată sau inhibată de constrângerile religiozității.

„Din câte îmi amintesc, nu există niciun cuvânt în Evanghelii care să laude inteligența."
-Bertrand Russell

Intru într-o zonă sensibilă, așa că vreau să fiu clar. Oamenii inteligenți populează întregul spectru al religiozității, de la teist la non-teist. Ceea ce aș susține eu este că inteligența este strâns legată de recunoașterea modelelor. Oamenii care sunt mai inteligenți tind să vadă mai ușor tiparele și să acționeze mai eficient decât cei mai puțin inteligenți. Oamenii mai puțin inteligenți pot fi infectați mai ușor de religie, deoarece nu văd modelele la fel de clar - inconsecvențe, contradicții și manipulări evidente - și au mai multe dificultăți în a se debarasa de ea odată ce au fost infectați. [122] În

119 Ed Larson și Larry Witham, „Leading scientists still reject God', Nature, 394(6691)(23 iulie 1998):313 și Ed Larson și Larry Witham, «Scientists and Religion in America,» Scientific American (septembrie 1999).

120 Richard Lynn, John Harvey și Helmuth Nyborg, Average intelligence predicts atheism rates across 137 nations (articol on-line](4 martie 2008, accesat la 23 noiembrie 2008); disponibil la hu;)://www.sciencedirect.com/science?pb=ArticleURL& udi=B6W4M-4SD1KNR-1& user=10& rdoc=1&fmt=&_orig=search&_sort=d&view=c&_acct=C000050221& version=1& _urlVersion=0& useri d=10&md5=82c88cd709652a9a24dla902d8106a8f: Internet.

121 Burnham P. Beckwith, „The Effect of Intelligence on Religious Faith, Free Inquiry (Primăvara 1986).

122 Rev. Joan Campbell, secretar general al Consiliului Național al Bisericilor, l-a întrebat odată pe marele astronom Carl Sagan: „Ești atât de inteligent, de ce nu crezi în Dumnezeu?" Sagan a răspuns: „Ești atât de inteligent,

același timp, dacă o persoană cu o inteligență medie primește instrumentele de analiză critică sau nu este infectată la începutul vieții, ea este adesea capabilă să se ferească de infecție ca adult.

În majoritatea cazurilor, inteligența și gândirea critică par să dispară la ușa bisericii. După ani de participare și predare în cadrul bisericilor, am constatat că problemele de bază nu sunt diferite de ceea ce erau atunci când Toma de Aquino a scris *Summa Teologică* în 1273 sau când Augustin a scris *Orașul lui Dumnezeu* la începutul anilor 400. Nu există nimic nou sub soare (Eclesiastul 1:9-14) în ceea ce privește dogma creștină. Nimic nu pare mai jalnic decât ca niște oameni altfel inteligenți să se adune în fiecare duminică pentru a se strădui din răsputeri să înțeleagă ceva care este neinteligibil.

„*Prezența celor care caută adevărul este infinit mai de preferat decât prezența celor care cred că l-au găsit*”

-Terry Pratchett

Inteligența este un factor care ar putea explica diferența de religiozitate din America, dar mai sunt și altele de luat în considerare.

Ce rol joacă personalitatea în infecția religioasă?

Virusurile biologice utilizează diverse strategii pentru a deschide peretele celular la infecție. Dacă organismul dumneavoastră are mijloace de apărare împotriva unei anumite strategii, nu veți contracta virusul. Poate apărea un alt virus care are o strategie pentru care nu aveți apărare. În acest caz, veți fi infectat.

Personalitatea poate juca un rol similar în modul în care o persoană contractează o infecție religioasă, dar nu este o relație directă. Diferitele tipuri de personalitate pot fi mai mult sau mai puțin vulnerabile la un anumit virus divin. O caracteristică a personalității poate face ca o persoană să fie expusă infecției cu un anumit tip de religie, dar nu și cu altul. Tinerii sunt cei mai ușor de agățat, deoarece ei experimentează nesiguranța și anxietatea pe măsură ce trec prin pubertate. De asemenea, tinerii au mai puține instrumente intelectuale cu care să reziste infecției. Dacă o religie le calmează temerile și anxietățile naturale, infecția poate urma indiferent de personalitate.

„*Nu poți convinge un credincios de nimic; pentru că credința lor nu se bazează pe dovezi, ci pe o nevoie profundă de a crede*.”

-Carl Sagan

Religiile care promit salvarea de la damnarea veșnică pot avea tendința de a atrage mai ușor persoanele temătoare sau îngrijorate. Persoanele care resping tacticile bazate pe frică pot găsi religiile *new age* sau quakerii. Reîncarnarea sau a deveni „una cu Dumnezeu” sunt atractive pentru persoanele care caută afirmare pozitivă. Bisericile fundamentaliste par să atragă persoane care au o nevoie puternică de abordări de tipul „corect/incorect”, „bine/rău”, „alb/negru”, cu puțină toleranță pentru ambiguitate.

Cârligul nu este personalitatea

În timp ce unele caracteristici precum frica sau nevoia de afirmare pot oferi un cârlig pentru virus, „cârligul” nu este același lucru cu personalitatea. Aceasta este doar o parte a unei persoane complete. Spre deosebire de inteligență, cu câteva dimensiuni, personalitatea are multe dimensiuni. Cu multe caracteristici ale personalității, există mai multe și diferite oportunități de infectare. În peste 50 de ani de cercetare, nu a fost demonstrată o relație clară între personalitate și religiozitate, dar există tendințe interesante. Mai multe studii au găsit o corelație pozitivă între religiozitate și scorurile scalei minciunii. Alții au descoperit că sentimentul de vinovăție este cel mai asociat cu trei tipuri de religiozitate.[123]

---

de ce crezi în Dumnezeu?”

123 Peter Hills, Leslie J. Francis, Michael Argyle și Chris J. Jackson, „Primary personality trait correlates of religious practice and orientation,” Personality and Individual Differences Volume 36, Issue 1 (January 2004): (,1-

Această abordare a măsurării susceptibilității la religiozitate poate fi greșită. Folosind metafora noastră virală, religia este infectarea minții de către o idee religioasă. Aceasta poate avea mai puțin de-a face cu personalitatea și mai mult cu ceea ce ați fost expus în copilărie și cu cârligele de personalitate care au fost disponibile pentru religie.

Câteva exemple ar putea ilustra acest lucru. Un copil crescut într-un mediu chinezesc va deveni competent în limba chineză, indiferent de personalitatea sa. Personalitatea nu are nimic de-a face cu dobândirea limbii. În același mod, un copil crescut într-o familie care joacă multe jocuri de societate ar putea avea o afinitate pentru jocurile de societate pentru tot restul vieții sale. Un copil crescut într-o familie religioasă este posibil să fie infectat cu religia familiei. Este vorba mai puțin despre personalitate și mai mult despre tipul de virus la care este expus copilul în mediul imediat în timpul maturizării. Aceasta nu înseamnă că vinovăția sau anxietatea nu ar putea contribui la religiozitate, probabil că da, dar numai tangențial. Oamenii nereligioși pot fi și ei vinovați și anxioși.

„*Puteți alege un ghid pregătit într-o voce celestă. Dacă alegeți să nu decideți, tot ați făcut o alegere. Puteți alege între temeri fantomatice și bunătate care poate ucide. Eu voi alege o cale care este clară. Voi alege liberul arbitru*”.

-Rush (Liberul arbitru)

Un virus divin poate fi capabil să pătrundă și să se propage într-o persoană, dar nu și în alta. Se poate întâmpla ca o persoană să fie mult mai inteligentă și mai capabilă să identifice contradicțiile și manipulările sau se poate întâmpla ca un anumit virus divin să infecteze cel mai bine persoanele care au fost antrenate devreme în viață să se simtă vinovate. Un alt virus poate infecta persoanele care au o mare nevoie de aprobare.

Întrebarea nu este „ce caracteristici de personalitate fac o persoană religioasă?” Mai degrabă, întrebarea este: „Ce tipuri de virusuri sunt prezente în mediu și cum interacționează acestea cu caracteristicile de personalitate ale oamenilor din mediu?” În termeni biologici, nu puteți răci dacă virusul răcelii nu este prezent. De asemenea, nu puteți lua o răceală de la altcineva dacă virusul pe care îl poartă nu vă poate debloca celulele și nu se poate propaga eficient.

Nu puteți lua virusul *Martorilor lui Iehova* dacă nu sunteți niciodată expuși la el sau dacă vi se oferă instrumentele intelectuale pentru a-i rezista. În lumea occidentală, oamenii sunt expuși la o mare varietate de virusuri divini. Majoritatea prind doar unul într-o viață întreagă - cel pe care l-au învățat în copilărie.

Așadar, pentru a răspunde la întrebarea „Ce rol joacă personalitatea în infectarea religioasă?”, se pare că personalitatea joacă un rol doar atunci când virusul are cheia potrivită pentru a debloca o anumită persoană. Pentru a înțelege puterea religiei, cea mai bună întrebare ar putea fi: „Ce chei folosește religia pentru a debloca o persoană?” Virusurile biologice au dezvoltat chei pentru a debloca și infecta celulele. În mod similar, religiile folosesc chei emoționale pentru a debloca și infecta oamenii. La fel cum putem învăța căile de infecție ale virusului variolei mici, considerând religia ca pe un virus, ne putem concentra asupra căilor de infecție religioase. Înțelegerea căilor de infecție ale variolei mici permite elaborarea unor metode de tratament sau de prevenire. Înțelegerea căilor de infecție religioasă face același lucru. Nu se mai pune accentul pe personalitate, ci pe strategiile de infectare.

<u>Autoritatea și personalitatea</u>

Câinii sunt programați genetic să urmeze liderul haitei - masculul alfa. Acesta este motivul pentru care câinii sunt niște animale de companie atât de bune: Odată ce vă stabiliți ca lider al haitei cu câinele dumneavoastră, acesta vă va urma și se va supune. Deși oamenii nu sunt precum câinii, noi avem o înclinație puternică de a urma liderul. Această înclinație a servit bine oamenilor timp de mii de ani. Ne ajută să organizăm partide de vânătoare, să dezvoltăm strategii de apărare și de atac în grup și să creăm organizații corporative și guverne întregi.

7:5.

O parte din dorința de a urma liderul provine din nevoia de securitate și siguranță. În măsura în care cooperăm sub conducerea unui lider, ne putem asigura o securitate mai mare decât dacă am sta singuri. Această tendință poate fi considerată programul implicit al unei mari majorități a oamenilor, după cum au demonstrat experimentele lui Stanley Milgram în anii 1960. Milgram și-a propus să demonstreze că adulții normali pot și se vor angaja în comportamente dăunătoare, dacă nu chiar distructive, sub influența unei figuri de autoritate. Cel mai faimos experiment al său a implicat o figură autoritară în halat alb care dădea instrucțiuni unui subiect. Instrucțiunile includeau administrarea unui șoc electric puternic unei alte persoane. Nu vom relua detaliile faimoaselor experimente ale lui Milgram, cu excepția faptului că acesta a constatat că 60% dintre toți adulții testați s-au supus ordinelor date de figura de autoritate. Li s-a cerut să facă lucruri precum administrarea unui șoc de 450 de volți unei alte persoane, în ciuda țipetelor și strigătelor victimei de a se opri[124]. Cartea sa *Obedience to Authority* (Obediența față de autoritate) oferă mai multe informații despre dinamica lider-succesor decât aproape orice altă cercetare anterioară sau ulterioară, demonstrând că mulți oameni răspund la autoritate cu puțină analiză critică.

Vectori religioși sunt experți în a juca rolul autorității. Declarațiile lor sunt făcute cu o convingere puternică și sunt însoțite de toate însemnele puterii. Indiferent dacă vectorul este un preot catolic cu veșminte, tămâie și simboluri sau un predicator evanghelic într-o mega biserică cu mii de oameni și cântece antrenante, rezultatul este un sentiment de securitate și putere împotriva lumii ostile.

Indiferent de caracteristicile de personalitate ale unei persoane, frica și nevoia de securitate sunt zonele-cheie pe care virusul le folosește pentru a infecta. De aceea, teama de damnare, de iad, de Satana și de rău sunt toate utilizate în mai mare sau mai mică măsură de vectorii de succes. Dacă vectorul poate evoca un răspuns suficient de înfricoșător la potențiala gazdă, infecția este posibilă. Logica și rațiunea sunt suspendate. Răspunsul de frică și nevoia de securitate împing persoana să caute ușurarea și protecția pe care le oferă predicatorul.

Majoritatea oamenilor nu sunt conștienți de răspunsul lor la acest tip de manipulare; ei simt doar nesiguranța, teroarea și frica evocate de preot și sentimentul de ușurare atunci când li se spune că Isus sau Allah îi poate salva. Din nou, urmăriți aproape orice predicator evanghelic popular. El evocă autoritatea unui zeu în mod repetat, ca și cum ar avea o linie directă. El invocă limbajul fricii și uneori al terorii. În cele din urmă, el oferă siguranța mântuirii, DAR numai în cadrul virusului său particular. Musulmanii, mormonii, baptiștii, catolicii și majoritatea virușilor de succes folosesc aceeași formulă.

Un mediu prietenos

După cum s-a discutat în capitolul 1, unii viruși biologici și paraziți pot modifica creierul sau intestinul gazdei și pot determina un comportament care avantajează parazitul mai mult decât gazda. Virusul lui Dumnezeu are, de asemenea, această putere. Indiferent de caracteristicile de personalitate ale unei persoane, odată ce aceasta este infectată, virusul începe să-i facă mintea un loc prietenos pentru o anumită religie. Îndepărtează sistematic zonele de potențială amenințare și sporește ideile și comportamentele care susțin religia. Ritualurile, cântecele, versetele repetate din Sfânta Scriptură, rugăciunile, ascultarea de muzică *gospel* și pozițiile fizice precum îngenuncherea în rugăciune sau genuflexiunea, toate creează o buclă de feedback comportamental care face gazda să se simtă bine în legătură cu infecția sa și creează un loc sigur pentru virus.

Pentru a înțelege mai bine acest lucru, cereți-i unui catolic să se roage pe o rogojină, cu fața în jos, în stilul musulman, sau cereți-i unui musulman să se roage „Tatăl nostru” în genunchi. Cereți-i unui baptist să își facă cruce înainte de a intra în biserica sa. Am putea continua, ideea este că aceste ritualuri sunt concepute pentru a consolida o anumită formă virală. Niciunul dintre acești oameni nu s-ar simți confortabil cu niciuna dintre aceste cereri, deoarece propria lor religie nu folosește aceste ritualuri.

Deblocarea victimei

124 Stanley Milgram, Obedience to Authority: An Experimental View (HarperCollins, 1974).

Cum deblochează virusul divin o persoană în primul rând? Am urmărit preoții de tineret, predicatori, profesori de școală duminicală și consilieri de tabără lucrând asupra unui copil sau adolescent deosebit de „rezistent”. Copilul „rezistent” gândește adesea destul de clar și este, prin urmare, capabil să devieze o mulțime de argumente religioase din partea adultului infectat. Observați acum această interacțiune din perspectiva unui virus care încearcă să pătrundă într-o celulă.

Preotul tineretului (vectorul) urmărește, ascultă și pune întrebări iscoditoare. Linia de întrebări este adesea concepută pentru a crea supărare emoțională și tulburare cu privire la ceva important din viața copilului. Vectorul îl sondează pe copil ici și colo cu întrebări până când găsește un punct slab. În acel moment, el renunță la toate celelalte linii de interogare și explorează slăbiciunea. Un exemplu ar putea fi: „Văd că ești foarte supărat din cauza modului în care te-a tratat mama ta. Poate am putea să ne rugăm în legătură cu asta și Isus te-ar putea ajuta să vezi ce poți face în continuare?” Cu suficientă sondare, vectorul va găsi un punct slab și va oferi religia sa ca speranță. Un copil supărat care este convins să se calmeze și să se roage se va simți în mod natural mult mai bine. Nu este nimic mai mult decât un răspuns de relaxare pe care orice tehnică meditativă bună îl va crea.[125]

Prin asociere, copilul va interpreta noul sentiment de relaxare și ușurare ca pe un semn că Isus chiar îl poate ajuta.

Virusul are acum un punct de intrare. Următorul pas este de a-l face pe copil să folosească ritualuri precum rugăciunea și cântecul, în cadrul unui grup infectat, pentru a repeta acest răspuns de bine și pentru a consolida ideea că Isus este cel care îl face să se simtă mai bine. În cele din urmă, un copil altfel lucid și inteligent nu mai rezistă. Curând, argumentele raționale și logice folosite inițial de copil nu mai par relevante. Logica face loc unui sentiment de transcendență și ușurare, dar cu prețul gândirii critice și al unei infecții care va împiedica judecata, va secătui resursele și va inhiba chestionarea pentru o viață întreagă.

Procesul de infectare este similar cu toți vectorii, fie că sunt scientologi, preoți catolici, predicatori penticostali sau lideri luterani de tineret. Toți caută slăbiciuni încărcate emoțional și oferă virusul lor dumnezeiesc drept speranță. Tehnicile psihologice aduc în general ușurare și o schimbare a stării emoționale. Dacă aceleași tehnici ar fi utilizate în biroul unui consilier școlar, fără referire la religie, copilul ar putea experimenta același răspuns, fără să i se atribuie numele lui Isus - doar ușurare și o idee despre cum să procedeze.

Infectarea prin consiliere pastorală

Ar fi nedrept să caracterizăm majoritatea slujitorilor și preoților ca fiind nepăsători și manipulativi. Marea majoritate sunt oameni grijulii, cu o dorință puternică de a ajuta. La un moment dat în cariera mea, am ținut cursuri de formare pentru pastori și capelani militari în tehnici de consiliere pastorală. Majoritatea participanților erau profund interesați să ajute oamenii. Își petreceau o bună parte din timp consiliind și ascultând problemele, dar trebuie să ne întrebăm: „Ce aduce un preot la masa de lucru și nu aduce un consilier secular, un psiholog sau un prieten bun?” Singurul lucru unic cu care contribuie clericii este virusul divin. Tot restul ar putea fi făcut în întregime de un consilier secular. Din acest motiv, sfaturile unui pastor, preot sau capelan ar trebui analizate cu atenție, deoarece tulburările emoționale sau suferința sunt momente prielnice pentru infectarea sau consolidarea virusului divin. Un pastor poate avea abilitățile unui consilier secular, dar salariul său provine de la virusul divin și el este în primul rând un vector.

Consilierii pastorali văd mâna unui zeu în viața oamenilor, mai degrabă decât elementele esențiale ale unei probleme. Ajutorul lor trece prin oglinzile de circ ale religiei, distorsionând realitatea și creând sentimente și idei care complică rezolvarea problemelor emoționale și interpersonale. Pastorii sunt cei mai infectați și bine pregătiți să infecteze. Ei găsesc inevitabil o slăbiciune în persoana pe care o consiliază. Cum se poate aștepta ca ei să rateze o ocazie de a

125 Pentru lectură suplimentară, a se vedea Herbert Benson, MD, The Relaxation Response (HarperTorch, 2000). Perspectiva lui Benson asupra mecanismelor răspunsului la relaxare poate explica în mare măsură puterea rugăciunii de a crea un sentiment de bunăstare și ușurare.

infecta? Vor fi ei capabili să separe ceea ce este mai bine pentru persoană de ceea ce este mai bine pentru virusul divin?

Imaginați-vă acest scenariu: Un tânăr intră în biroul pastorului sau al preotului pentru a vorbi despre o problemă. Preocuparea bărbatului este că a înșelat un partener de afaceri și se simte vinovat. Majoritatea clericilor nu s-ar gândi că: „Aceasta nu este o problemă religioasă; este o problemă interpersonală, iar o soluție poate fi găsită fără a face referire la vreo zeitate". Toată pregătirea clericului îi spune să folosească vinovăția pe care tânărul o simte ca o oportunitate de a implica virusul zeului, astfel încât orice ușurare să poată fi atribuită zeului. Deși există consilieri religioși bine pregătiți care ar putea rezista acestei tentații, foarte puțini clerici au pregătirea sau înclinația de a evita implicarea virusului divin.

Înșelarea unui partener de afaceri nu este o problemă religioasă; este o problemă etică. Rezolvarea unei probleme etice se poate face fără a face referire la virusul divin. Noi o facem tot timpul. Numai cineva infectat cu virusul divin s-ar gândi să formuleze problema în termeni religioși. Diverse profesii au coduri etice. Medicii, contabilii, psihologii, asistenții sociali, bibliotecarii, jurnaliștii și profesioniștii din domeniul imobiliar au coduri etice care nu fac referire la religie. Toate societățile umane au coduri etice de conduită, indiferent de religia dominantă în cultură. Chiar și atunci când o cultură își schimbă religia, ea continuă o mare parte din vechile coduri etice de conduită. Tradiția culturală arabă exista cu mult înainte de Mahomed. Multe dintre căsătorii, creșterea copiilor și practicile rituale au fost pur și simplu adaptate la noua sa religie. În timp, religia va schimba practicile și va influența contractul social, dar numai pentru a crește potențialul de propagare virală.

Un cod etic comun nu se bazează pe religie, ci pe un contract social. Tânărul din exemplul de mai sus a încălcat un contract de încredere, un contract social cu partenerul său. Rezolvarea vinovăției sale este o chestiune de a ajuta la determinarea celui mai bun curs de acțiune pentru a vindeca relația și a restabili încrederea și o soluție de afaceri viabilă. De ce este nevoie să fie invocat un zeu? Implicarea virusului divin creează iluzia că dumnezeul este, într-o anumită măsură, responsabil pentru vinovăție, ameliorare și rezolvarea problemei. Odată convins de implicarea virusului divin, tânărul va fi mai legat de virus - recunoscător și îndatorat lui Isus pentru că l-a ajutat să treacă prin această încercare și l-a iertat de păcatele sale.

Non-teiștii și virusul lui Dumnezeu?

Principalul lucru care îi separă pe non-teiști de religioși este că nu suntem infectați cu virusul lui Dumnezeu. Deoarece mulți dintre noi am fost expuși religiei în tinerețe, probabil că încă mai purtăm artefacte sau credințe reziduale. Suntem încă afectați, dar avem capacitatea de a vedea manipulările religiei.

Oamenii religioși tind să își imagineze că văd mai clar decât non-teiștii. Religioșii văd mâna unui zeu, miracole la lucru și simt puterea unui zeu în ei. Ei par să vadă și să simtă o mulțime de lucruri pe care noi nu le vedem. În timp ce ei pot susține că non-teiștii se comportă superior, multe predici au fost ținute despre superioritatea creștinului asupra necredinciosului. O spun destul de des încât cineva începe să se întrebe pe cine încearcă să convingă.

Vederea manipulărilor și contradicțiilor religiei poate duce la intoleranță față de credințele și comportamentul religioșilor din jurul nostru. Deși nu este universală, aceasta este o tendință în cadrul comunității non-teiste. O văd în mine însumi uneori. Am multe rude care îl invocă pe Dumnezeu la fiecare câteva fraze. O scrisoare recentă de Crăciun de la o rudă includea șapte referiri la Dumnezeu, Isus, biserică etc., într-o scrisoare de șapte paragrafe. Dumnezeul lor pare să infesteze chiar și cele mai obișnuite evenimente.[126] Este greu să taci uneori, dar a te certa sau a sublinia inconsecvențele nu face decât să creeze defensivă, iar atunci când cineva este defensiv, dialogul nu

126 În religiile animiste, zeii sunt văzuți locuind în tot felul de obiecte, cum ar fi copacii și stâncile. Animistul ar putea simți că zeul din copac comunică cu el sau că zeul din stâncă îl avertizează. Ascultarea a 10 creștini vorbind despre Dumnezeul lor personal sună remarcabil de asemănător. Iată un exemplu de lucruri pe care le-am auzit: „Dumnezeu a trimis pe cineva să-mi pornească mașina". „Dumnezeu mi-a vorbit prin intermediul copilului meu". „Eram pierdut și Dumnezeu mi-a arătat drumul când câinele meu m-a tras într-o capelă". Se pare că zeul creștin le vorbește oamenilor în același mod ca zeii animiști.

mai este posibil. Oamenii defensivi nu învaţă sau nu se schimbă pentru că nu pot asculta. Crearea unei atitudini defensive nu ajută cauza discuţiilor raţionale şi a schimbării. A fi conştient de sine înseamnă a învăţa să ne observăm nu doar pe noi înşine, ci şi modul în care ceilalţi reacţionează la noi. Oamenii reflectă impactul nostru.

Virusul este conceput pentru a fi defensiv în preajma oamenilor ca noi. Dacă le dăm oamenilor infectaţi motive să fie defensivi, ei devin mai înrădăcinaţi. Religia nu va dispărea prea curând. Noi, cei care nu suntem teişti, am face bine să învăţăm cum să comunicăm eficient cu cei infectaţi, într-un mod care să nu creeze defensivă şi înrădăcinare. Primul şi cel mai important pas în acest sens este să ne recunoaştem propria defensivă. Ce ne apasă pe nervi? Ce ne înfurie sau ne irită? Ce ne stârneşte îndreptăţirea de sine?

„Ateismul este mai mult decât simpla cunoaştere a faptului că zeii nu există şi că religia este fie o greşeală, fie o fraudă. Ateismul este o atitudine, o faimă a minţii care priveşte lumea obiectiv, fără teamă, încercând mereu să înţeleagă toate lucrurile ca parte a naturii."

-Carl Sagan

Alegeţi-vă cu grijă bătăliile şi încercaţi să creaţi un mediu de încredere şi deschidere în discuţii. Ţineţi întotdeauna cont de faptul că persoana infectată nu poate vedea sau simţi infecţia, deoarece virusul a făcut-o oarbă la tot ceea ce ar putea să o ameninţe.

Rămâneţi calm şi concentrat pe răspunsurile celeilalte persoane. Evitaţi provocările care creează defensivă. Dacă observaţi semne de defensivă, întrerupeţi discuţia sau treceţi la un subiect mai puţin ameninţător. O mică discuţie poate ajunge departe dacă rămâneţi conectaţi şi acceptanţi. Încercarea de a convinge o persoană de infecţia sa într-o singură discuţie va avea, în general, efectul opus.

A fi raţional într-o cultură non-raţională

Este mai important să apărăm raţionalitatea decât să-i convingem pe infectaţi să renunţe la religia lor. Noi nu suntem evanghelişti pentru o religie. Suntem raţionalişti care dorim să ne trăim viaţa fără virus.

Să trăim fideli nouă înşine este cel mai mare dar pe care îl putem oferi copiilor noştri şi lumii. Evoluţiile din ultimii ani ne-au oferit o mare oportunitate de a arăta lumii cum ar putea arăta o societate fără virusuri. Conform statisticilor actuale, non-teiştii reprezintă până la 9% din populaţia Statelor Unite, cu un număr mai mare de persoane care se consideră nereligioase.[127] Alte studii arată că „nereligioşii" reprezintă 16% din populaţia lumii. Dacă religia seculară-non-religioasă-umanistă-agnostică-ateistă ar fi o religie, ar fi a treia ca mărime din lume.

Suntem adesea în poziţii de influenţă şi suntem lideri de opinie. Anunţându-i pe alţii care este poziţia noastră, le dăm ocazia să vadă non-teismul ca pe o alegere de viaţă viabilă. Simpla afirmare ca non-teist reprezintă o provocare la adresa virușilor divini de tot felul.

Mi-au trebuit ani de zile pentru a înţelege pe deplin ramificaţiile emoţionale şi filosofice ale non-teismului. Acelaşi lucru poate fi valabil şi pentru tine. Oamenii trec printr-o luptă emoţională uriaşă odată ce îşi recunosc programarea virală de o viaţă. Este nevoie de mult curaj pentru a spune: „Am fost păcălit de religie toată viaţa mea". Mulţi foşti catolici glumesc spunând că sunt „catolici în recuperare". Prin aceasta, ei înţeleg, de obicei, că învaţă cum să facă faţă şi să elimine o mare parte din vina catolică pe care au absorbit-o în copilărie. În mod similar, un non-teist ar putea spune: „Îmi revin din religie". În ambele cazuri, se depăşeşte programarea profundă din copilărie.

A deveni non-teist este o decizie intelectuală, dar implică confruntarea cu emoţii puternice, cum ar fi nevoia de aprobare, acceptare şi securitate. Religia a fost conectată la aceste portaluri emoţionale pentru o mare parte din viaţa ta. Este nevoie de timp şi de autoexaminare pentru a recunoaşte că aceste nevoi, odată umplute de virus, trebuie acum să fie satisfăcute într-un mod diferit.

---

127 Jacqueline L. Salmon, „In America, Nonbelievers Find Strength in Numbers," Washington Post, 14 septembrie 2007, sec. A, p.14.

Rezumat

Inteligența și personalitatea sunt factori în înțelegerea infecției religioase. Dependența, securitatea și nevoile de aprobare par să conducă o mare parte din comportamentul religios și sunt cârligele prin care virusul poate infecta un individ. De peste 50 de ani, cercetarea personalității se îndreaptă pe o cale greșită. Dacă vrem să înțelegem religiozitatea, trebuie să înțelegem mai bine virusul și modul în care acesta infectează orice tip de personalitate. Nevoia de a urma un lider puternic este un cârlig viral pentru mulți oameni. Chiar dacă suntem liberi de virus, avem probabil atitudini și comportamente reziduale pe care trebuie să le examinăm. A trăi sincer cu tine însuți poate fi o contribuție puternică la o lume rațională. Nu ne propunem să convertim pe nimeni la o religie, dar ne dorim să trăim fără virusuri. În acest scop, putem să ne facem cunoscuți și să susținem o viziune rațională asupra lumii.

CAPITOLUL 9: ÎNȚELEGEREA ȘI TRĂIREA CU VIRUSUL DIVIN

”*Credința este adesea lauda omului care este prea leneș pentru a investiga*.”

-F. M. Knowles

Prezentare generală

Cei mai mulți dintre noi avem relații importante cu persoane care sunt puternic infectate - frați, socri, prieteni. În multe cazuri, aceste relații suferă de tensiune din cauza activității virusului divin. Propriul nostru comportament poate exacerba problema. Acest capitol va analiza ce putem face pentru a trăi mai productiv cu cei care sunt infectați.

Fundamentalism, agresivitate și furie

Virusul divin este consumat de propagare și este preocupat de provocările la adresa supremației sale. Rămânerea în ofensivă este esențială pentru supraviețuirea religiei. Atunci când o religie își pierde avantajul ofensiv, ea începe să piardă în fața altor religii mai agresive. Declinul protestantismului majoritar din Statele Unite este rezultatul unei agresivități reduse și al unei agresivități crescute a grupurilor religioase competitive. Cele cu cele mai bune programe de conversie vor prospera.

Conversia: Ofensiva este cea mai bună apărare

În climatul religios actual, majoritatea religiilor văd secularismul ca pe o amenințare directă. Majoritatea acestor grupuri au adoptat o atitudine agresivă împotriva seculariștilor, ateilor, umaniștilor și a oricărei alte persoane care îndrăznește să conteste religia. Agresivitatea față de o viziune seculară asupra lumii este un instrument excelent de recrutare pentru fundamentaliștii de toate felurile. Secularismul a devenit noul substitut al diavolului. Atunci când un preot menționează „umanist secular” de la amvon, este aproape întotdeauna o suliță aruncată asupra celor care ar nega virusul lui Dumnezeu.

„*Frumusețea maniei religioase este că are puterea de a explica totul. Odată ce Dumnezeu (sau Satana) este acceptat ca primă cauză a tot ceea ce se întâmplă în lumea muritorilor, nimic nu mai este lăsat la voia întâmplării... logica poate fi aruncată cu plăcere pe fereastră*.”

-Stephen King

Intrați în orice librărie creștină și veți găsi cărți despre cum să trăiți într-o lume seculară, cum să trăiți cu un soț care nu este mântuit sau cum să vă convertiți prietenii și rudele. Virusul dumnezeiesc este întotdeauna preocupat de protejarea și extinderea teritoriului său - despre asta este vorba în aceste cărți.

Părerea fundamentalistului despre atei

Un preot care se dezlănțuie împotriva ateilor de la amvon poate fi amuzant dacă asculți virusul. În multe ocazii, i-am auzit pe preoți folosind termeni înjositori și sarcastici pentru a se referi la atei, atacându-i pe toți cei care ar putea crede în evoluție, cercetarea celulelor *stem*, *big bang*, timpul geologic și așa mai departe. Niciodată nu încearcă să discute bazele științifice ale acestor concepte. Nu este nevoie să o facă. Această parte a creierului celor care îi ascultă a fost infectată de virus, astfel încât nicio logică sau știință nu va pătrunde. Este o apărare perfectă pentru virus. În plus, creează și o fereastră emoțională prin care vectorul poate turna idei virale. Iată câteva citate directe din predici evanghelice recente.

Dumnezeu vrea ca tu să fii castă. El nu vrea să foloseşti prezervativ. Oamenii nu se îmbolnăvesc de SIDA din cauza sexului; se îmbolnăvesc din cauza păcatului!

Satana recunoaşte divinitatea lui Hristos, nici măcar un ateu nu poate nega asta.

Ştiinţa nu te poate salva, cunoştinţele nu te pot salva, medicina nu te poate salva, doar Isus te poate salva![128]

Satana se străduieşte să vă păcălească; dacă credeţi că sunteţi salvaţi, mai gândiţi-vă o dată. Există o modalitate de a şti dacă sunteţi salvaţi, dar majoritatea dintre voi credeţi că este pentru că profesorul vostru de la şcoala duminicală a spus că sunteţi salvaţi.[129]

Cei infectaţi viral văd şi aud ceea ce vrea virusul. Religioşii nu pot vedea miracolele pe care le văd şi le experimentează musulmanii. Ei nu simt puterea hindusului Krishna. Ei nu simt Marele Spirit mişcându-se printre oamenii săi, aşa cum experimentează nativii americani. Niciuna dintre acestea nu este accesibilă creştinului, la fel cum experienţele religioase ale creştinului nu sunt accesibile hindusului, musulmanului sau cheyenne-ului. În general, aceştia nu sunt conştienţi de cât de asemănătoare este experienţa lor cu cea a altor persoane aparţinând unor religii diferite.

Ca ne-teişti, putem sta deoparte şi să privim virusul în acţiune în multe religii, fără ca lentila virală să ne împiedice vederea. Asta nu înseamnă că nu avem şi noi ochelarii noştri, dar aceştia nu sunt de obicei religioşi. Pe de altă parte, religioşii îl privesc întotdeauna pe non-teist prin lentila virusului. De exemplu, afirmaţii precum:

- *Ateiştii şi umaniştii seculari merg în iad.*
- *Non-credincioşii nu pot cunoaşte iubirea lui Dumnezeu.*
- *Agnosticii sunt slujitorii diavolului, aruncând îndoiala asupra tuturor credincioşilor.*

Religioşii nu au un limbaj pentru a vorbi despre necredincioşi fără a se referi la propriul lor virus. Ei sunt prinşi într-un cadru de percepţie care împiedică conceptualizarea unei lumi alternative.

Ateul furios sau fundamentalistul furios?

O serie de articole de ştiri şi comentarii recente ale teiştilor au făcut referire la „ateii furioşi”.[130] Mulţi i-au numit pe Sam Harris, Richard Dawkins, Bill Maher şi Julia Sweeney furioşi.[131] Mie mi se par echilibraţi sau amuzanţi. Este furie ceea ce văd, sau o reflectare a emoţiei pe care o simt faţă de necredincioşi? Necredincioşii nu tind să ardă oameni pe rug, să persecute, să nu angajeze sau să discrimineze pe baza credinţei. Furia pe care credincioşii o simt faţă de necredincioşi este puternică şi uneori periculoasă. Timp de secole, furia credincioşilor s-a manifestat prin persecuţie, tortură, discriminare etc. Liber-cugetătorii, ateii, agnosticii nu au fost niciodată bineveniţi în nicio societate în care religia este puternică. Majoritatea celor care fac acuzaţia că ateii sunt furioşi nu reuşesc să se uite în oglindă.

„*Un ateu este un om care nu are niciun mijloc invizibil de sprijin*.”

-John Buchan

Multe predici mustesc de mânie. Puţini oameni sunt mai furioşi decât un predicator justiţiar care vorbeşte despre starea actuală a lumii. Dacă îi urmăriţi de aproape pe Pat Robertson, Paul Washer, James Hagee, Jerry Falwell, Ted Haggard sau James Dobson, veţi observa că gesturile lor faciale transmit furie şi că vocile lor par furioase. Zâmbetele lor sunt tensionate. Ei folosesc adesea sarcasmul în descrierea celor pe care nu-i plac. Folosesc un limbaj agresiv şi gesturi ale mâinilor. Cuvintele războinice sunt mereu prezente în vocabularul lor. Dragostea sau toleranţa nu apar decât în cele mai superficiale gesturi şi doar pentru cei din grupul lor viral.

---

128 De la trei predicatori fundamentalişti pe care i-am ascultat.

129 Declaraţii ale evanghelistului Paul Washer pe clipuri video la YouTube

130 Rabinul Marc Gellman, „Trying to Understand Angry Atheists,” Newsweek, 28 aprilie 2006.

131 Sam Harris, The End of Faith (W. w. Norton, 2004); Richard Dawkins, The God Delusion (Mariner Books, 2008); Bill Maher, comediant şi narator al documentarului Religulous (2008); Julia Sweeney, actriţă şi star în filmul. Letting Go of God (2008).

Desigur, religioșii nu definesc dreptatea ca furie, dar cu siguranță arată la fel. Ea devine mai evidentă atunci când ei percep o provocare la adresa autorității lor. Persoanele infectate nu percep acest lucru ca pe o furie nepotrivită sau patologică. Ei o văd ca pe o predică bună. „Amin, frate! Spune-le tu”. Semnele non-verbale ale mâniei fierbinți la mulți preoți sunt pur și simplu prea evidente. Atitudinea lor este: „Ar trebui să fim furioși din cauza lumii seculare și a modului în care ne tratează pe noi și credințele noastre”. Cuvintele sunt aproape identice cu ceea ce ar putea spune Osama bin Laden sau Ayatollahul Khomeini. Furia este o condiție de bază a fundamentalismului.

Un experiment

Încercați acest experiment. Urmăriți oricare dintre televangheliștii populari cu sunetul oprit. Acordați o atenție deosebită prim-planurilor. Examinați zâmbetul predicatorilor, tensiunea maxilarului, venele de pe gât sau de pe frunte; urmăriți gesturile mâinilor lor - câte gesturi agresive, de împingere în față, de tip cuțit sau secure vedeți? Acum întrebați: Dacă ați vedea această persoană într-o cafenea vorbind astfel, cum i-ați clasifica comportamentul și emoțiile?

„*Fundamentalismul nu este despre religie, este despre putere*.”

-Salman Rushdie

Acum măriți volumul și ascultați cuvintele. Ascultați cuvintele care evocă furie, agresivitate, dezaprobare, sarcasm și cinism. Dacă experiența dvs. este ca a mea, veți concluziona: „Aceasta este o persoană foarte furioasă”.

Dacă vreți să vedeți cât de bine funcționează în alte religii, faceți experimentul televizat pe un cleric musulman fundamentalist. Chiar dacă vorbește în arabă, veți vedea clar furia non-verbală deghizată în dreptate.

Iată un exemplu de paragraf dintr-o predică scrisă de Charles G. Finney.[132] Fiți avertizați, dacă pare confuz, este. Aceasta este logica des întâlnită la predicatorii furioși. Este emoțională, nu logică:

Există, după cum știți, două feluri de frică. Există frica de Domnul, care este începutul înțelepciunii, care este întemeiată pe dragoste. Există, de asemenea, o frică servilă, care este o simplă teamă de rău și este pur egoistă. Acesta este tipul de frică pe care îl aveau acei oameni despre care se vorbește în text. Ei se temeau că Iehova își va trimite judecățile asupra lor, dacă nu îndeplinesc anumite ritualuri, și acesta era motivul pe care îl aveau pentru a-i aduce închinare. Cei care au această teamă sunt extrem de egoiști și, deși declară că îl venerează pe Iehova, au alți dumnezei pe care îi iubesc și cărora le slujesc.[133]

Sunt sute de predici ca aceasta în fiecare duminică. Paragraful nu inspiră tocmai dragoste, compasiune sau toleranță. Este conceput pentru a stârni teamă. Logica este inexistentă. Există judecată și condamnare, nu doar în acest paragraf, ci în întreaga predică. Dacă ați citi predica în întregime, ați observa referirea continuă la alții care nu sunt ca noi, nu sunt la fel de sfinți ca noi, nu sunt la fel de credincioși ca noi, nu sunt la fel de ascultători ca noi - și, apropo, nu da înapoi sau nu vei fi unul dintre noi. Lectura acestor predici în lumina virusului oferă o perspectivă asupra a ceea ce încearcă să obțină vectorul.

Ce ar face această persoană să fie veșnic furioasă săptămână de săptămână? Ce i-ar face pe oamenii din public să nu fie conștienți sau să o aprobe? Furia are o funcție virală; este concepută să vorbească direct sistemului limbic primitiv din creier, unde tinde să evoce răspunsuri de frică, furie, anxietate sau alte emoții negative.

---

132 Charles Grandison Finney (29 august 1792 - 16 august 1875) a fost un mare predicator evanghelic al anilor 1800. A fost cunoscut pentru inovațiile sale, cum ar fi permiterea femeilor să se roage în cadrul întâlnirilor publice, dezvoltarea „băncii anxioase” pentru cei care doreau să fie salvați și numirea păcătoșilor de la amvon.

133 Există site-uri întregi dedicate acestui tip de predică. Pentru această predică anume, vezi Charles G. Finney, False Professors [articol on-line] (accesat la 22 noiembrie 2008); disponibil la http://www.sermonindex.net/modules/articles/index.php?view=articlc&aid=555: Internet.

Urmând paradigma noastră virală, un țânțar face o gaură în piele și, în timp ce extrage sânge, injectează și virusul West Nile sau alt agent patogen. Preotul folosește furia și frica neprihănite pentru a face o gaură în apărarea individului și a crea o cale pentru conceptele virale în gazdă. Scopul este de a evoca un răspuns de tip „luptă sau fugi" din partea congregației. Ca rezultat, oamenii simt că aparțin unui grup atacat. Dacă reușește, preotul va realiza două lucruri. În primul rând, ascultătorii se vor simți amenințați; iar în al doilea rând, se vor lega mai strâns unii de alții pentru a se simți mai în siguranță și mai protejați.

Este o strategie strălucită care a fost folosită în milioane de predici timp de aproape două mii de ani. Pentru un exemplu interesant, citiți predica lui Jonathan Edwards (1703-1758), „*Sinners in the Hands of an Angry God*". Urmăriți un videoclip vechi cu Billy Graham, unul dintre cei mai aparent benigni evanghelişti. În fiecare predică pe care am urmărit-o, în comportamentul său se simte o mare furie. Sau uitați-vă doar la Ted Haggard în prim-plan.[134] Este o față furioasă.

Nu toți preoții sunt atât de furioși. Există excepții precum Robert Schuler de la Crystal Cathedral, care apelează la o altă parte a sistemului limbic. În loc să lupte sau să fugă, el face o gaură în nevoia de asigurare, acceptare și siguranță. La fel cum există mai multe moduri diferite prin care vectorii biologici injectează agenții patogeni în corp, există mai multe moduri de a injecta virusul lui Dumnezeu în creier.

Cum să interacționați cu cei infectați religios

Dacă sunteți implicat cu o persoană profund infectată, soț/soție, părinte, copil, vecin sau prieten, recunoașteți că ei sunt fundamental speriați. Ei se confruntă cu o frică profundă și tulburătoare cu care trebuie să se confrunte aproape zilnic, ca o boală care poate fi doar gestionată, niciodată vindecată. Amintiți-vă povestea lui Carrie din capitolul 7. Ea a căutat ușurare și iertare la studiul Bibliei, la biserică, la cor, la școala duminicală, la rugăciune, citind cărți religioase etc., dar ușurarea a fost de scurtă durată și adesea a creat mai multă teamă și anxietate. Alinarea este adesea însoțită de un mesaj subtil, dar eficient, de nevrednicie; nu ești niciodată suficient de bun.

Ascultați cuvintele celor infectați. Veți auzi bucurie, laudă sau mulțumire, dar observați-le fețele și gesturile corpului. Veți vedea teamă, nesiguranță, stângăcie și furie deghizate în religiozitate. Nu este ușor să mulțumești un zeu care nu îți vorbește niciodată. Și dacă vorbește, nu poți fi sigur că auzi corect. Ar putea fi diavolul, voința proprie sau indigestia. Dacă Maica Tereza nu-l poate convinge pe Dumnezeu să vorbească cu ea, ce speranță mai are persoana obișnuită care stă pe o bancă duminică dimineața?

O analiză virală oferă indicii importante cu privire la modul de interacțiune cu cei care sunt infectați. Religioșii se confruntă cu un baraj constant de mesaje negative despre ei înșiși și despre ceilalți. Aceasta îi face să fie mai puțin siguri de propria lor valoare. Le induce îndoieli profunde și, cel mai important, vinovăție. Nu este surprinzător faptul că cei profund infectați sunt sensibili, chiar furioși, atunci când credința lor este pusă la îndoială. Ei trăiesc pe muchie de cuțit. Nu există loc pentru erori. Vinovăția lor poate fi atât de mare încât simt că își pot pierde mântuirea în orice moment.

Capcana este profund rafinată și incredibil de eficientă în capturarea și controlarea atât a individului, cât și a grupului.

Programul dvs. de conversie

Atunci când avem un dezacord cu cineva, avem tendința de a ne argumenta punctul de vedere astfel încât să convertim cealaltă persoană la modul nostru de gândire. Atunci când subiectul este religia, programul de convertire intervine în mod deosebit de puternic. În mod ironic, acesta intervine la fel de puternic pentru necredincios ca și pentru cel infectat. Suntem tentați să încercăm să îi convertim, la fel cum ei încearcă să ne convingă pe noi. Care este scopul acestui

134 Videoclipul lui Richard Dawkins. Root of AH Evil are câteva imagini foarte bune cu Ted Haggard predicând și fiind intervievat, precum și cu alți miniștri evanghelici. Richard Dawkins, Root of All Evil / The God Delusion [video on-line] (19 iunie 2007, accesat la 23 noiembrie 2008); disponibil la http://video.goople.com/videosearch?q=Dawkins.+the+root+of+all+evil&ie=UTF-8&oe=utf-8&rls=orp.mozilla:en-US:official&client=firefox-a&um=l&sa=X&oi=video result group&resnum=4&ct=title#: Internet.

comportament? Va îmbunătăți relația? Îi va converti? Probabil că nu. Este un comportament determinat de ego, probabil legat de puterea din relație sau de propria voastră nesiguranță.

Fiți atenți când se declanșează propriul vostru program de conversie. Ei nu o pot ajuta. Dar tu îl poți controla. Nimeni nu se va schimba, așa că definiți limitele discuției și primatul relației. Am un prieten foarte religios. Discutăm tot felul de subiecte, dar ne este clar că relația noastră este cel mai important lucru. Această distincție ne permite să continuăm să ne ascultăm reciproc fără să ne judecăm. Ca urmare a acestui acord inițial, ne-am influențat reciproc foarte mult de-a lungul anilor și avem un respect profund unul pentru celălalt.

Patru principii de interacţiune

În primul rând, atunci când interacționați cu o persoană religioasă, fiți respectuos. Scopul este de a dezvolta sau de a menține relația, nu de a converti. Dacă scopul dvs. este convertirea, veți fi aproape întotdeauna dezamăgit.

În al doilea rând, recunoașteți că teiștii se află într-o capcană creată de ei înșiși, la fel ca alcoolicii. Prelegerile nu îi ajută să se oprească din băutură. Confruntarea doar îi supără sau îi înfurie. Atacarea obiectului dependenței rareori nu face altceva decât să adâncească dependența. Cel mai rău lucru pe care îl puteți face este să spuneți sau să insinuați că sunt infectați cu un virus divin. Ați putea să le sugerați să citească această carte, dar nu vă așteptați să o facă sau măcar să o înțeleagă.

În al treilea rând, fiți un ascultător activ. Lăsați-i să vă vorbească despre religia lor. Ascultați cu simpatie și deschidere, dar nu le puneți la îndoială credința. Ei nu-și pot pune la îndoială infecția la fel cum un alcoolic nu poate pune la îndoială sticla. De asemenea, evitați să-i duceți de nas. A-i face să creadă că vă convertesc este nepotrivit și necinstit. Răspundeți fără să judecați. Fiți înțelegători și deschiși la minte. Dacă dau un pumn, săriți înapoi. Dacă se enervează, ascultați-i furia, dar nu vă lăsați atras în ea. Fiți calm și, mai presus de toate, rămâneți pozitiv. Sarcasmul și cinismul nu își au locul în astfel de discuții.

În al patrulea rând, amintiți-vă că nu aveți niciun interes să-i convertiți la nimic. Ei sunt cei care au virusul. Ei sunt singurii care îl pot elimina. Acest lucru menține limitele clare. Comportamentul de conversie din partea dvs. va părea inevitabil manipulator și va evoca un răspuns viral puternic.

Exorcistul

Am întâlnit odată o femeie la un eveniment social și am început să vorbim despre copii și familie. Comportamentul ei a fost destul de normal și atrăgător până când am aflat că călătorea pentru munca ei. Am întrebat-o cu ce se ocupă de trebuie să călătorească atât de mult. Într-o clipă, chipul i s-a schimbat, cadența vocii s-a accelerat, gesturile au devenit mai animate, zâmbetul i s-a încordat și capul a început să se clatine într-un mod ciudat, în timp ce îmi povestea despre munca ei de evanghelizare prin călătorii. Părea să fie posedată. A fost o transformare uimitoare, ca și cum un demon ar fi pus stăpânire pe personalitatea ei și ar fi început să vorbească cu mine. Și-a pierdut tot interesul pentru mine, sau cel puțin așa părea. Când a aflat că sunt psiholog, a început imediat să-mi spună ce aș putea învăța de la ea. S-a oferit să-mi împărtășească secretele ei pentru alungarea demonilor și a devenit foarte insistentă că aș putea folosi astfel de informații în munca mea. Am vorbit cu ea o vreme, doar pentru a-i observa schimbarea de personalitate. După un timp, am întrebat-o despre cel mai mic copil al ei, care absolvea colegiul. În câteva secunde, comportamentul ei a revenit la normal și a rămas așa până când am întrebat-o din nou despre evanghelizarea ei. Atunci s-a transformat din nou.

De atunci, am încercat acest experiment cu multe persoane religioase. În majoritatea cazurilor, transformarea este ușor de observat și oferă o bună bază de referință pentru a ști când persoana este „posedată” și când se află în modul normal de comunicare. Cunoașterea modului în care se află persoana vă poate ajuta să comunicați mai eficient. Transformarea este adesea mai pronunțată în cazul preoților sau al profesioniștilor religioși.

În filmele de exorcizare, există întotdeauna o scenă în care preotul vorbește cu demonul din interiorul persoanei posedate. Persoana își schimbă forma și expresia atunci când demonul vorbește prin ea. Deși este exagerat să spunem că persoanele religioase trec prin aceeași transformare, există o schimbare observabilă la majoritatea persoanelor religioase atunci când încep să vorbească despre „credința" lor. Tonul vocii, expresiile faciale și tipurile de cuvinte se pot schimba. Este adesea o schimbare semnificativă față de tiparele normale de comunicare. Atunci când observați această transformare, aveți grijă să continuați să vorbiți cu persoana, nu cu virusul divin. Vorbiți cu temerile, speranțele, bucuriile și îndoielile sale. Vorbiți cu persoana reală și ignorați referirile la dumnezeu sau la credință. Concentrați-vă pe partea umană a comunicării, nu pe supranatural.

Ignorarea părților supranaturale ale conversației vă va împiedica să vă confruntați cu virusul și vă va ajuta să stați departe de certuri și conversații neplăcute. În același timp, persoana va simți că o ascultați cu adevărat. În mod ideal, persoana va găsi ușurare și confort în sprijinul dumneavoastră, indiferent de infecție. Atunci când comunicați cu persoane profund infectate, amintiți-vă că orice comunicare cu virusul nu face decât să vă aspire în joc. Vă puteți arăta grija și preocuparea fără a răspunde virusului. Iată câteva exemple. Dacă cineva spune:

- „Dumnezeu m-a îndemnat să mai am un copil". Răspundeți la partea cu copilul, NU la partea cu Dumnezeu. „Oh, ce emoționant. Când urmează să nașteți? Știi dacă este fată sau băiat?"
- „Preotul meu m-a rugat să prezidez comitetul pentru strângerea de fonduri pentru campania pro-viață. Răspundeți la chestiunea cu comitetul, NU la ideea cu preotul. „Ce fel de strângere de fonduri vei face? Nu ai strâns 2.000 de dolari pentru SM anul trecut? Vă pricepeți la strângerea de fonduri."

Cu cât onorați mai mult persoana și ignorați virusul, cu atât vă va fi mai bine amândurora. Gândiți-vă la asta ca la un joc inconștient jucat de virus, nu de persoană. Jocul este conceput pentru a vă atrage într-o dispută, astfel încât virusul să poată spune dacă sunteți prieteni sau dușmani. Dacă stabilește că sunteți dușman, va escalada conflictul pentru a încerca să vă elimine din relație.

Unii viruși pot vorbi între ei, mai ales dacă sunt asemănători. De exemplu, baptiștii pot vorbi cu nazarienii și chiar cu catolicii uneori. Acest lucru le permite să creeze alianțe și să lucreze împreună ocazional, așa cum am văzut în discuția despre religia civilă și meta-virusul din capitolele anterioare. Dar zeii viruși nu știu cum să comunice cu cei neinfectați. Simpla prezență a celor neinfectați este percepută ca o amenințare. Catolicii se pot teme de protestanți și mormonii se pot teme de baptiști, dar ei se tem și mai mult de cei neinfectați. Prin urmare, în predicile de duminică dimineața, în general, auziți mai mult vitriol împotriva necredincioșilor decât împotriva altor religii.

O căutare rapidă a predicilor de pe un site evanghelic proeminent[135] a găsit 199 de predici care menționau sau se refereau la atei; doar 50 de predici se refereau la „necredincioși". Căutând cuvântul „mormon" s-au găsit doar 115 referințe. Virusul evanghelic este mai preocupat de atei decât cultele mormonismului sau scientologiei (doar 7), sau martorii lui Iehova (45). Termenul „musulman" îi depășește cu puțin pe atei, cu 214 referințe. Se pare că evanghelicii îi urăsc pe musulmani puțin mai mult decât îi urăsc pe atei.

Faptul că știm cât de mult se tem cei infectați de non-teiști este instructiv cu privire la modul în care îi abordăm noi sau ne abordează ei pe noi. Imaginați-vă o conversație religioasă între un evanghelic și un musulman. Sunt șanse ca ambii să fie precauți și, deși politicoși, să perceapă diferențe mari. Evanghelicilor le este extrem de dificil să discute cu musulmanii, deoarece virusul zeului lor îi definește pe musulmani drept cel mai periculos dușman al lui Hristos. Aceeași furie, suspiciune și ură declarată sunt prezente și față de atei. Religioșii, în general, și evanghelicii, în special, nu au instrumentele necesare pentru a comunica cu necredincioșii. Prin urmare, este de datoria noastră să ne dezvoltăm abilitățile și instrumentele necesare pentru a comunica cu ei dacă dorim să avem o relație sau o influență productivă.

---

135 *SermonIndex.net*. Promoting Genuine Biblical Revival [site web on-line] (accesat la 22 noiembrie 2008); disponibil la http://www.sermonindex.net': Internet.

Pentru a exercita influență, concentrați-vă pe interese și obiective comune. NU vă concentrați pe virusul zeului. Făcând acest lucru, veți realiza ceva și veți oferi o experiență pozitivă non-religioasă. După ce vor lucra cu dvs. o vreme, vor continua să creadă că veți ajunge în iad, dar cel puțin puteți avea un parteneriat de afaceri productiv sau puteți lucra împreună la o acțiune caritabilă fără a experimenta conflicte sau dinamici interpersonale neplăcute. Chiar nu vă pasă dacă ei continuă cu infecția lor, vă pasă că îndepliniți o sarcină sau un obiectiv.[136] Rămânând concentrat pe obiectiv, minimizați puterea virusului divin de a întrerupe relațiile și de a provoca conflicte.

Moartea și dispariția

Teama de moarte îi ține pe oameni aproape de religie. Majoritatea ne-teiștilor cred că moartea este sfârșitul. Punct. Când eram un copil mic, animalul meu de companie a murit. Am întrebat-o pe mama: „Ce se întâmplă cu animalele când mor?" Răspunsul mamei a fost: „Numai oamenii pot merge în rai". Nu am crezut nici o clipă. Știam că Dumnezeu trebuia să pună animalele de companie undeva, poate într-un rai al animalelor. Era clar că mama nu știa despre ce vorbește și asta mi-a creat îndoieli cu privire la alte lucruri pe care poate nu le știa.

Prima înmormântare la care am participat când eram copil a fost cea a tatălui celui mai bun prieten al meu, Scott. Tatăl său a fost veteran al celui de-al Doilea Război Mondial și a murit de cancer pulmonar la o vârstă fragedă. Eu și tatăl meu am participat la ceremonia de la mormânt. Am fost foarte impresionat de tunurile cu care s-a tras la final, dar am crezut că preotul a fost prost. A ținut un scurt discurs și ne-a spus că tatăl lui Scott era în ceruri. Știam că nu este în rai pentru că tatăl meu mi-a spus că trebuie să mergi la biserică pentru a ajunge în rai. Tatăl lui Scott ura bisericile și nu mergea niciodată cu mama lui Scott la biserică duminica.

Probabil vă amintiți prima înmormântare la care ați participat. Ce întrebări v-a provocat aceasta? Moartea ridică cele mai profunde întrebări. Când ajungeți la concluzia că moartea este sfârșitul, ați făcut primul pas important în călătoria unui non-teist. Este cel mai important pas pentru a elimina virusul din viața ta.

Acum că știi cum se termină povestea, cum îți trăiești viața? Este ca și cum ai deschide o carte plină de pagini albe, ai răsfoi spre sfârșit și ai găsi două cuvinte: „Ea a murit" sau „El a murit". Știind sfârșitul, cum veți completa cartea? Care sunt regulile pentru scrierea cărții tale? Ce aventuri îți dorești? Cine va participa la aventuri? Cine va fi exclus? Este a ta să o scrii! În loc să vă întrebați: „Îl slujesc pe Iisus astăzi?" Vă puteți întreba: „Fac ceea ce vreau pentru a-mi trăi singura viață și pentru a-mi maximiza contribuția cât timp sunt aici?"

Credința într-o viață de apoi tinde să polueze și să influențeze profund scrierea unei astfel de cărți. Cum te poți concentra pe „aici și acum" când atenția ta este atrasă în permanență de ceva ce nu poți experimenta sau cunoaște? Concentrarea constantă asupra unei vieți de apoi creează o condiție fobică - frica de moarte, de iad sau de necunoscut. Teama cronică de moarte este starea multor persoane infectate de virus și poate duce la nevroză, atacuri de anxietate sau depresie. Aceasta duce la căutarea constantă a unor răspunsuri care nu există. Este o distragere emoțională constantă care împiedică gândirea clară și viața împlinită.

Recunoașterea liberă și deschisă a propriei morți ca scop final este primul pas către o viață fără virus. Este un fel de mântuire, mărturisire și dăruirea vieții tale lui Isus, toate la un loc.

Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi.

-Ioan 8:32

Cunoașterea acestui adevăr scoate virusul din ecuație și o cantitate uriașă de complicații dispar. A trăi fără virus înseamnă că îți poți trăi viața fără să te uiți în oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă vreun zeu sau diavol vine după tine. Puteți să vă păstrați ochii pe drum și să luați decizii bazate pe realitatea actuală, fără interferența complicațiilor religioase mereu schimbătoare.

---

136 Pentru mai multe informații despre gestionarea conflictelor, citiți orice carte bună despre negociere. Vă recomand în special cartea Dr. Dan Dana. Managing Differences: How to Build Better Relationships at Work and Home, (MTI Press, 2005), 274 pagini.

Ajutorarea celor care sunt pe moarte

Moartea este lucrul despre care religia vorbește cel mai mult și despre care știe cel mai puțin. În *Biblie* există 1 610 menționări ale morții și 580 de utilizări ale cuvântului „mort". Coranul are 695 de referiri la moarte și 527 la „mort". Acest lucru nu ia în considerare alte fraze sau sinonime legate de moarte în ambele cărți. Moartea este un concept foarte important pentru virusurile divine creștine, evreiești și islamice. O mare parte din accentul pus pe moarte în aceste scripturi se referă la frică, teroare, pedeapsă, vinovăție și damnare. Persoanelor infectate li s-a băgat în cap încă din copilărie noțiunea „moarte = posibilă damnare". Este greu să tratezi moartea ca pe o parte normală a vieții atunci când atâta teamă a fost asociată cu ea.

În calitate de non-teist, aveți o viziune care vă conferă o putere pozitivă în situațiile de moarte și agonie. Moartea va duce inevitabil la comentarii sau discuții despre viața de apoi. Nu puteți controla acest lucru, dar ați putea fi în măsură să atenuați efectul său negativ. Discuțiile despre viața de apoi evocă adesea opusul a ceea ce se dorește. În loc să consoleze, ele pot crea anxietate atât în rândul muribunzilor, cât și în rândul celor vii.

Dacă persoana pe moarte aduce în discuție subiectul unei vieți de apoi, pur și simplu fiți de acord cu ceea ce spune sau dați un răspuns consolator. Apoi întrebați: „Ce pot face ca să vă simțiți mai confortabil?" sau „Spuneți-mi mai multe despre ceea ce gândiți" sau „Nu știu ce se întâmplă după ce muriți, dar eu sunt aici acum pentru a fi cu dumneavoastră și a vă asculta". Ascultând și evitând să discutați idei precum raiul și iadul, vă puteți concentra atenția asupra persoanei, nu asupra virusului divin.

Un mod constructiv de a fi alături de o persoană pe moarte este să o ajutați să se concentreze asupra evenimentelor pozitive din viața sa. Dacă poate vorbi, rugați-l să vă spună povești din viața sa. Dacă nu poate vorbi, spuneți poveștile dumneavoastră. De exemplu, „Tată, povestește-mi din nou despre momentul în care ai fugit de catârul bunicului". Sau „Sally, îmi amintesc când ai venit să ne vizitezi când aveam 12 ani. M-ai dus la parcul de distracții. Îmi amintesc și acum mirosul de hot dog din acea zi și de vată de zahăr ..''

Aceleași principii se aplică și celor care sunt în doliu în jurul dumneavoastră. Ajutați-i să se concentreze pe ceea ce le-a oferit persoana pe moarte, pe ceea ce au iubit la acea persoană. Este în regulă să vorbească despre cum le va fi dor de persoana decedată. Dacă vor să facă afirmații de genul: „Acum este în ceruri", nu răspundeți la virus. Răspundeți în schimb la sentimentul lor de ușurare și confort. Ați putea spune ceva despre modul în care ați trăit experiența persoanei. Ar putea fi ceva de genul acesta:

Ei: „Acum este în rai".
Voi: „Am apreciat foarte mult dorința sa de a-și face mereu timp să mă asculte. O să-mi lipsească asta."

Nu trebuie să aprobați sau să răspundeți la ideile lor virale pentru a le arăta respect și a participa la procesul de doliu. Rămâneți concentrați pe realitate, pe aici și acum, pe viața lor și pe propriile voastre sentimente. Nimeni nu le poate contesta.

Psihologia salvării

Moartea este cel mai puternic instrument al virusului. Acesta a preluat frica noastră naturală de necunoscut și a transformat această frică într-un ciclu de legătură. Iată cum funcționează: O persoană se teme de moarte. Caută alinare din cauza fricii. Un preot sau un pastor îl consolează cu o fabulă despre viața după moarte, iar ideea îi aduce alinare. Dar ușurarea vine cu prețul aderării la condițiile virale pentru viața de apoi. Alinarea poate veni citind *Biblia*, aprinzând o lumânare, rugându-se unui sfânt sau punând bani în farfuria cu ofrande. Reangajarea oferă alinare până când are loc următorul păcat, anxietate sau vinovăție. Atunci, persoana trebuie să facă ceva pentru a-și calma vina sau teama atunci când i se amintește de mortalitatea sa. Acesta este un ciclu care îi ține pe oameni legați de virus, făcând să pară că religia este capabilă să calmeze anxietatea. Aceștia nu

bănuiesc niciodată că religia este cea care provoacă această anxietate prin îndoctrinarea sa cu privire la viața de apoi și teama muritorilor de pedeapsa divină.

Uneori, oamenii care se confruntă cu moartea jură că, dacă vor fi salvați, îşi vor da viaţa lui Dumnezeu. Atunci când au fost „cruțați" și au continuat să trăiască, ei continuă să construiască biserici, să înceapă misiuni și să mărturisească lumii despre mântuirea lor. Desigur, mult mai mulți mor, dar nu auzim niciodată despre ei. Mulți alții trăiesc fără să facă vreo înțelegere cu Dumnezeu. Mă întreb ce cred creştinii și musulmanii despre omul care a câștigat 330 de milioane de dolari la loterie în 2007. El a făcut o înțelegere cu zeii cu o săptămână înainte: „Lăsați-mă să câștig la loterie și voi preda". Elwood „Bunky" Bartlett îşi atribuie câștigul credinței sale wiccane și zeilor.[137] Se pare că zeii lui sunt la fel de puternici ca zeii altor câștigători care îşi atribuie câștigul lui Iisus sau Allah.

„Oricine se angajează în practica psihoterapiei se confruntă în fiecare zi cu devastarea provocată de învățăturile religiei."

-Dr. Nathanial Branden, psiholog și autor

Interesant este că virusul câștigă chiar și atunci când oamenii încearcă să îl înșele. Mulți oameni au făcut înțelegeri cu un zeu, dar nu și-au ținut promisiunile. Este posibil să fi promis că vor da 10% bisericii dacă copilul lor se va vindeca de o boală care le pune viața în pericol. Când nu reușesc să dea ceea ce au promis, simt vinovăția. Acest lucru concentrează atenția din nou asupra virusului, chiar dacă nu reușesc să își respecte promisiunea. Dacă li se întâmplă ceva rău lor sau persoanei iubite, ei cred că a fost pedeapsa lui Dumnezeu pentru că nu au făcut ceea ce au promis. Dacă fac ceea ce au promis, se simt mai legați de virusul divin.

<u>Vinovăția supraviețuitorului</u>

Imaginați-vă această scenă: Într-o frumoasă zi de vară, tu și trei prieteni vă bucurați de o zi fericită plimbându-vă cu barca pe lac, când brusc se întâmplă un accident. Numai eu văd accidentul și sunt pe mal. Mă aflu pe mal și sar în apă să ajut. Reușesc să te salvez doar pe tine. Ceilalți trei se înează. Eu te-am ales pe tine? Mă simt bine că am salvat o persoană, dar foarte rău că nu i-am putut ajuta pe ceilalți. Tu cum te simți? Te simți incredibil de recunoscător, dar și vinovat că tu ai supraviețuit, dar ceilalți au murit.

Șase luni mai târziu, vă sun să văd ce mai faceți și vă întreb dacă pot împrumuta 1.000 de dolari pentru a-mi repara mașina. Ce veți face? Probabil că îmi vei împrumuta banii din sentimentul tău de recunoștință sau vinovăție.

Același lucru este valabil și pentru virusul divin. Atunci când crezi că virusul te-a salvat pe tine sau pe o persoană dragă, te simți recunoscător și vinovat în același timp. Vă puteți întreba: „De ce m-a salvat pe mine și nu pe ceilalți?" „De ce mi-a salvat copilul, dar nu și pe ceilalți copii?" Confruntat cu aceste întrebări sfâșietoare, virusul te prinde în capcană și te face să crezi că virusul zeului a fost salvarea ta. Acum, zeul vă cere dedicație în schimbul favorului de a vă salva pe dumneavoastră sau copilul dumneavoastră. În exemplul accidentului nautic, am cerut doar 1 000 de dolari; virusul divin cere un angajament pe viață. Pot dovedi că v-am salvat viața. Tu nu poți dovedi că virusul divin a avut vreo legătură cu salvarea ta.

Dacă m-aș întoarce peste șase luni și aș spune: „Ți-am salvat viața și acum aș vrea să fii groapa mea de bani pe viață. Aștept 10% din venitul tău și 10% din timpul tău. Când voi avea nevoie de un acoperiș nou la casa mea, te voi suna pe tine". Cum ai răspunde? Ai crede că sunt un căutător de aur, și totuși nu am cerut nimic mai mult decât zeul imaginar.

Virusul profită adesea de vinovăția supraviețuitorului. Toți cei de pe Titanic s-au rugat să fie salvați. Doar câțiva au supraviețuit. Mulți dintre cei care au supraviețuit au fost chinuiți de faptul că atât de mulți au murit și totuși ei au trăit. Supraviețuirea lor a fost adesea văzută ca un act direct al lui Dumnezeu. „A fost voința lui Dumnezeu ca eu să supraviețuiesc. A fost parte din planul lui

137 Virgil Dickson, „Md. Accountant Must Crunch Numbers No More", Washington Post, 3 septembrie 2007, sec. B, p. 03.

Dumnezeu". Ce avantaj uriaș are acum virusul. Cine se poate împotrivi să urmeze planul lui dumnezeu atunci când el te-a lăsat să supraviețuiești?

S-ar putea să găsiți acest tipar la dumneavoastră sau la cineva cunoscut. Întreaga noțiune de noroc este adesea legată de superstiții și târguieli. Deși nu te poți târgui cu zeii, te poți surprinde sperând la noroc sau la șansă. S-ar putea să vă întrebați „de ce eu?" de parcă cineva „acolo sus" ar alege să se ia de dumneavoastră. Este o greșeală ușor de făcut. Noi, oamenii, suntem programați să vedem tipare și să folosim aceste tipare pentru a ne proteja și a supraviețui. În cazul supranaturalului, tiparele sunt iluzii care pot distrage energia și atenția de la sarcina în cauză.

Ajutorarea celorlalţi

Cheia pentru a ajuta pe cineva constă adesea în utilizarea viziunii sale asupra lumii pentru a comunica. Acest lucru este stânjenitor pentru mulți non-teiști. Cum vorbești cu cineva care crede și se roagă pentru intervenţii supranaturale? Cum răspundeți unei persoane care vă cere să vă rugați pentru ea?

Dacă doriți să ajutați pe cineva, folosiți cadrul său mental, nu pe al dumneavoastră. Dacă cineva vă cere să vă rugați pentru el, spuneți: „Te voi ține în gând". Păstrarea persoanei în gândurile dvs. vă reamintește să o sunați pentru a verifica sau să trimiteți o felicitare. Vă ajută pe amândoi să rămâneți în contact în timpul unei perioade de criză. Comportamentul este remarcabil de similar cu cel al unui credincios, doar că nu vă angajați în partea supranaturală a procesului.

O întrebare pe care o puteți folosi pentru a ajuta o persoană este: „Ce faceți pentru a obține mai mult din ceea ce vă doriți?" Aplicată la rugăciune, întrebarea ar putea fi: „Rugăciunea pe care o spui îți aduce răspunsul pe care îl cauți? Dacă nu, ce alte lucruri ați putea încerca?" Simpla adresare a unor astfel de întrebări scoate adesea persoana din circuitul rugăciunii și o face să treacă la acțiune. Mulți oameni se roagă pentru că nu știu ce altceva să facă sau pentru că le este teamă să facă ceva. Prin simpla utilizare a cadrului lor, creați încredere și îi ajutați să treacă la un rol mai pozitiv sau mai activ.

În niciun caz nu trebuie să vă jucați de-a crede ceva ce nu credeți. Este mai bine dacă folosiți convingerile lor și lăsați propriile convingeri să stea deoparte. Dacă vă întreabă cum vă rugați, este bine să spuneți: „Nu mă rog, dar vreau să vă sprijin". Rămâneți concentrați pe nevoile și temerile lor, nu pe virus sau pe convingerile dumneavoastră. Ei vor beneficia, iar relația va fi, de asemenea, susținută.

Oferirea de alinare

Mai devreme sau mai târziu, veți fi în situația de a dori să oferiți alinare. Adesea, persoana pe care o ajuți știe că ești necredincios. Într-o situație de criză, nu contează. Ceea ce contează este prezența dvs. emoțională și grija iubitoare. Majoritatea persoanelor îndurerate nu se gândesc: „Este ateu; nu poate ști ce simt eu!" Acesta este ultimul lucru la care se gândesc. Oamenii doresc o conexiune emoțională autentică în momente de criză și nu le pasă de unde vine, atâta timp cât este sinceră și din inimă.

Dr. Richard Selzer, un renumit chirurg umanist și autor, povestește despre un moment în care un pacient pe moarte a cerut un preot.[138] După mai multe apeluri, a devenit clar că preotul nu va ajunge la timp. Selzer a stins luminile, a ieșit din cameră și a revenit, a coborât vocea și s-a apucat să îl spovedească pe om. Când a fost întrebat de ce a făcut acest lucru, în condițiile în care nu este teist, el a răspuns: „Am vrut doar să îi dau ceea ce își dorea ca ultimă dorință". Nu era vorba de ceea ce credea Dr. Selzer, ci de ceea ce era mai bine pentru cealaltă persoană în acel moment.

Amintiți-vă de propriile dvs. crize. Ați întrebat persoana care vă sprijină despre convingerile sale teologice? Aceasta este marea greșeală a religioșilor profesioniști precum preoții și slujitorii. Aceștia recurg imediat la platitudini teologice de genul: „Este în cer alături de mama sa" sau „Isus o

138 Humanist Network News, Podcast #26: Mortal Lessons & The Art of Surgery [interviu on-line] (19 decembrie 2007); disponibil la http://www.humanistst udies.org/podcast/: Internet. Richard Selzer, Confessions of a Knife (Michigan State University Press, 2001), The Exact Location of the Soul (Picador, 2002) și Down from Troy: A Doctor Comes of Age (Michigan State University Press, 2001).

va ajuta să treacă peste această criză” - când ceea ce dorește cu adevărat persoana este un braț cald și iubitor și o voce blândă care să spună: „Sunt aici cu tine. Nu plec nicăieri și te voi asculta cu dragoste, fără să te judec”.

În cele din urmă, ar putea dori un preot. Prin toate mijloacele, găsiți-le un preot. Rămâneți concentrați pe ei, nu pe virus, și probabil că vor simți mai puternic grija dumneavoastră.

Gestionarea comportamentului viral

O femeie atee se afla în ultimele zile de viață după o lungă luptă cu cancerul. Mama ei i-a cerut unui preot să o viziteze în speranța de a obține o convertire pe patul de moarte. Soțul femeii l-a interceptat pe preot la ușă și i-a cerut să discute cu el.

„Dle reverend, soția mea a fost atee în ultimii 20 de ani. Dacă există un lucru care nu-i place, acesta este religia. Sunt bucuros să vă rog să vorbiți cu ea, dar cea mai importantă preocupare a mea este confortul și liniștea ei sufletească. Dacă puteți intra și vorbi cu ea fără să menționați religia, dacă o puteți împiedica pe mama ei să intre într-o dispută religioasă, atunci vizitați-o cu siguranță. Dacă în orice moment văd ceva care ar putea să o supere, vă voi cere să plecați imediat. Poți trăi cu asta?”

Preotul a fost de acord, a intrat și i-a cerut mamei să plece. El a continuat să aibă o conversație discretă și înălțătoare cu femeia pe moarte. Iată câteva sugestii pentru cineva aflat în această situație:

1. Puneți pe primul loc confortul persoanei pe moarte și folosiți-vă de viziunea sa asupra lumii. Dacă femeia pe moarte ar fi fost creștină, iar preotul ar fi fost instruit corespunzător, vizita ar fi fost la fel de productivă. Am fost destul de impresionat de priceperea capelanilor de la Hospice și de la spitale în abordarea tuturor tipurilor de credințe religioase în momentul morții. Formarea și experiența lor sunt deosebit de bune în acest domeniu.
2. Protejați persoana de alte persoane care au propria lor agendă. Lăsați persoana să moară în orice stare religioasă dorește. Este viața lor, nu a tatălui, a mamei, a preotului sau a copilului lor.
3. Nu vă amestecați în această problemă.
4. Moartea scoate la iveală tot felul de comportamente irațională și emoționale în familie, prieteni, părinți și copii (ca în cazul mamei din vigneta de mai sus). Recunoașteți că acesta este adesea virusul care vorbește, nu persoana din fața dumneavoastră. Păstrați compasiunea pentru acea persoană, ajutând în același timp la atenuarea efectelor comportamentului religios în jurul persoanei pe moarte. Cel mai important lucru pe care îl face non-teismul este să vă protejeze de efectele virusului. Rămâneți deasupra conflictului, păstrându-vă compasiunea. Veți găsi acest lucru extrem de satisfăcător.

A primi alinare

Dacă tu ești cel îndurerat sau suferind, este dreptul tău perfect să te exprimi într-un mod care te ajută să te simți mai confortabil. Aveți grijă de dumneavoastră. Rugați un prieten să vă ajute să vă protejați de vectorii cunoscuți. De exemplu, i-am cerut fiului meu să se asigure că religia nu se apropie de patul meu de moarte sau de înmormântarea mea. El a fost de acord și am încredere că va putea face tot ceea ce este necesar pentru ca acest lucru să se întâmple.

Acum să lăsăm moartea și să ne uităm la alte domenii importante din ciclul vieții.

Căsătoria și virusul divin

Căsătoria sănătoasă este o formă de artă bazată pe abilități excelente de comunicare și pe o preocupare profundă pentru nevoile și dorințele celuilalt. Un studiu realizat de Barna Research Group în 1999 a arătat că baptiștii erau mai predispuși la divorț decât orice altă confesiune creștină. Grupurile evanghelice aveau tendința de a egala rata divorțurilor din statul în care trăiau. Ateii,

agnosticii şi alţi necredincioşi erau mai puţin predispuşi la divorţ decât grupurile evanghelice şi egali cu cele mai scăzute grupuri. Pe baza interviurilor cu 3 854 de adulţi din zona continentală a Statelor Unite, dintre cei divorţaţi în prezent, 27% dintre creştinii născuţi din nou erau divorţaţi, faţă de 24% dintre toţi ceilalţi adulţi.[139]

În funcţie de credinţa religioasă (în ordinea descrescătoare a ratei divorţului) procent de divorţ:

Biserici non-denominaţionale **	34%
Evrei	30%
Baptişti	29%
Creştini născuţi din nou	27%
Protestanţi de linia principală	25%
Mormoni	24%
Catolici	21%
Luterani	21%
Atei, agnostici	21%

***Non-denominaţia se referă la congregaţiile creştine evanghelice care nu sunt afiliate la o anumită denominaţie. Marea majoritate sunt fundamentalişti în convingerile lor teologice*.

George Barna, preşedinte şi fondator al Barna Research Group, a comentat cercetarea sa:

Deşi poate fi alarmant să descoperim că creştinii născuţi din nou sunt mai predispuşi decât alţii să divorţeze, acest model există de ceva timp. Poate şi mai îngrijorător este faptul că, atunci când aceste persoane divorţează, multe dintre ele simt că comunitatea lor de credinţă le oferă mai degrabă respingere decât sprijin şi vindecare. Dar cercetarea ridică întrebări şi cu privire la eficienţa modului în care bisericile slujesc familiile. Responsabilitatea finală pentru o căsnicie aparţine soţului şi soţiei, dar incidenţa ridicată a divorţurilor în cadrul comunităţii creştine pune la îndoială ideea că bisericile oferă un sprijin cu adevărat practic şi care schimbă viaţa căsniciilor. [140]

Alte cercetări au arătat corelaţia puternică dintre fundamentalism şi divorţ în state precum Alabama şi Oklahoma. Pe baza studiilor din ultimii 10 ani, Centura Bibliei are cea mai mare rată a divorţurilor din ţară.[141] Datele de la recensământul american din 2000 arată că rata divorţurilor este cea mai mare acolo unde evanghelicii sunt cei mai puternici: Alabama, Arkansas, Arizona, Florida, Georgia, Mississippi, Carolina de Nord, Oklahoma, Carolina de Sud şi Texas şi cea mai scăzută acolo unde evanghelicii sunt cei mai slabi: Connecticut, Massachusetts, Maine, New Hampshire, New Jersey, New York, Pennsylvania, Rhode Island şi Vermont[142].

Evanghelicii propovăduiesc că credinţa şi convingerile sunt fundamentele unei căsnicii bune. „Familia care se roagă împreună, rămâne împreună" este un exemplu. Vinovăţia conjugală este o industrie majoră pentru religie. Începe cu sentimentul de vinovăţie legat de faptul că nu te ridici la înălţimea unui ideal biblic emis de doi tipi pe nume Pavel şi Iisus care se presupune că nu s-au căsătorit niciodată; apoi te simţi vinovat de modul în care decurge viaţa sexuală atunci când soţul/soţia îşi pierde interesul; apoi te simţi vinovat de creşterea copiilor. Vinovăţia conjugală nu se termină niciodată. Aceasta promovează „întâlniri matrimoniale" şi „retrageri matrimoniale" religioase şi îi face pe oameni să caute acele răspunsuri evazive de la virusul divin.

---

139 Religious'rolcrcnccorg. U.S. divorce rates for various faith groups, age groups & geographic areas [articol on-line] (accesat la 22 noiembrie 2008); disponibil la http://www.religioustolerance.org/chr_ dira.htm: Internet.

140 Scrisoarea a fost neaşteptat scoasă de pe internet, dar poate fi încă găsită citată pe multe alte site-uri. Vezi Free Christians, Some reflections on Divorce (articol on-line] (accesat la 23 noiembrie 2008); disponibil la adresa http://www.freechristians.com/Sex_ Page/marriage.htm: Internet.

141 National Center for Policy Analysis, Bible Belt Leads U.S. In Divorces [articol on-line] (19 noiembrie 1999, accesat la 23 noiembrie 2008); disponibil la http://www.ncpa.org/sub/dpQ7index.php?

142 „Walking the walk on family values", Boston Globe, 31 octombrie 2004.

Căsătoriile bazate pe religie se concentrează atât de mult pe virusul divin, încât cuplul nu se vede și nu relaționează unul cu celălalt. Relația este colorată de virusul divin. Este dificil să vezi nevoile și dorințele partenerului atunci când vinovăția, ideile religioase și așteptările îți consumă atât de mult din atenție. Există un prieten invizibil în căsnicie cu ei tot timpul, dar nu pot fi niciodată siguri ce face sau ce gândește, decât în imaginația lor.

Mulți oameni religioși rămân căsătoriți o viață întreagă, fie că sunt creștini, musulmani, mormoni sau hinduși, dar ateii sunt la fel de predispuși să rămână căsătoriți ca oricine. Nu există nicio dovadă că virusul divin creează căsnicii mai bune și mai durabile, dar fiecare dintre aceste religii susține că virusul divin este responsabil pentru căsniciile bune.

Rezumat

Adepții religiei îi privesc pe non-teiști prin prisma virusului. Ca urmare, ei nu se pot vedea pe ei înșiși, religia lor sau alte religii în mod obiectiv. Furia este o parte importantă a religiei fundamentaliste. Aceasta ajută la menținerea controlului și invocă teama de răzbunare din partea virusului divin. Atunci când interacționați cu cei infectați, păstrați limitele clare și nu cădeți în comportamentul de conversie. Fiți conștienți de transformarea prin care trec unii oameni religioși atunci când vorbesc despre credința lor. Aceasta vă va da o idee bună despre cum să comunicați cu ei. Virusul lui Dumnezeu face afirmații despre căsătorie și familie care nu au nicio bază reală. Persoanele nereligioase sunt la fel de susceptibile de a avea căsnicii lungi ca și cele religioase.

CAPITOLUL 10: CĂLĂTORIA: TRĂIREA UNEI VIEȚI FĂRĂ VIRUȘI

„Faptul că un credincios este mai fericit decât un sceptic nu este mai la obiect decât faptul că un om beat este mai fericit decât unul treaz. Fericirea credulității este o calitate ieftină și periculoasă.”

-George Bernard Shaw, Androcles și leul, Prefață (1916)

Prezentare generală

În acest capitol, vom analiza câteva dintre problemele noastre ca non-teiști. Mulți dintre noi am fost crescuți în lumea religiei. Vinovăția și anxietatea nu dispar atunci când decidem că religia este un instrument de manipulare care este în mare parte un detriment pentru rasa umană. Ce înseamnă o viață fără virusuri și care sunt unele dintre problemele practice cu care se confruntă necredincioșii?

Povestea lui Terrill

Am rugat-o pe Terrill să citească manuscrisul acestei cărți și să-mi ofere câteva păreri. Când l-a returnat, mi-a trimis și o parte din povestea ei. Iată ce a avut de spus:

Am fost crescută ca o catolică, dar sunt necredincioasă de mulți ani. Mi-am pus multe întrebări începând de când eram copil. În primul rând, m-am întrebat: „Cum poate ceva atât de iubitor și grijuliu să provoace atâta teamă?” Dar nu aveam cu cine să vorbesc despre asta. Când am mers la facultate, m-am simțit vinovată că nu trebuia să merg la biserică în fiecare duminică.

Când am citit manuscrisul dumneavoastră, mi s-a părut atât de dureros încât l-am lăsat jos, pentru a-l relua ceva mai târziu. Aceasta a fost o carte care mi-a schimbat viața! Rareori citesc o carte de două ori, dar aceasta a invocat o astfel de reacție încât la a doua lectură am reușit să absorb mai mult din ceea ce spuneați și să o pun în contextul vieții mele.

La început, nu am înțeles de ce a fost atât de intens; de ce a evocat sentimente atât de puternice în mine. Am ajuns să-mi dau seama că reacția mea intensă avea de-a face cu „virusul”, dar și cu evitarea mea de a privi mai adânc în necredința mea. Este aproape ca și cum ai fi homosexual într-o lume heterosexuală. Negi sau nu spui nimic despre asta, de teamă că cineva (chiar și oameni cu mentalitate liberală) te-ar putea respinge și/sau ar putea face chestia cu convertirea. Trăiesc într-o comunitate conservatoare și sunt înconjurat de oameni care sunt profund infectați și incapabili să comunice sau să împărtășească în afara religiei lor. Acesta este un subiect „tabu”. Sunt puțini sau chiar niciunul dintre oamenii cu care pot vorbi despre asta.

Deși am fost fără religie timp de mulți ani, a trăi fără virus este ceva nou și am un sentiment de libertate și ușurare. Până să citesc manuscrisul, nu mi-am dat seama cât de mult simțeam încă efectele virusului în viața mea și cum mi-a afectat familia. Înțelegerea conceptului de virus al lui Dumnezeu mi-a permis să văd comportamentul meu și al celor din jurul meu într-o lumină foarte diferită. Acum înțeleg mai bine unul dintre copiii mei infectați și am instrumente pentru a relaționa mai constructiv cu el. Îmi recunosc mult mai bine răspunsurile emoționale și programarea din copilărie. Procesul a fost dureros pentru mine, dar a meritat efortul de a elimina virusul divin din viața mea.

Viața fără viruși

Mulți ne-teiști au avut experiențe similare cu cele ale lui Terill. Semințele necredinței au fost ferm instalate la mijlocul adolescenței, dacă nu chiar mai devreme. Unii simt manipularea devreme în viață, alții o recunosc în adolescență sau la începutul vârstei adulte, dar tac despre asta de teama respingerii. Este posibil să fiți una dintre aceste persoane. Încă de la început, lucrurile pe care le-ați

învățat nu păreau să aibă sens. Este posibil să fi făcut comentarii la adresa părinților sau a profesorilor și să fi simțit toată forța infecției asupra ta.

Eu însumi am observat acest lucru de pe la vârsta de 13 ani. Lucrurile pe care le vedeam nu se potriveau. Viziunea creaționistă a bisericii mele, de exemplu, nu avea niciun sens. Am luat cuvântul ocazional, dar am avut suficient tact pentru a nu deranja prea multe persoane. Deoarece eram fiul și nepotul unor bătrâni ai bisericii, majoritatea oamenilor se gândeau doar: „Este o fază adolescentină prin care trece. Își va reveni într-o zi".

Când eram la facultate, am predat un curs despre ereziile creștine timpurii unei clase de școală duminicală de liceu. Unii părinți nu au fost de acord, iar clasa mea a devenit brusc mai mică. Unii dintre copii mă găseau în secret după biserică pentru a afla despre ce vorbisem și pentru a primi broșuri. În același timp, am început o „slujbă cu autobuzul", folosind autobuzul bisericii pentru a lua copii din cartierele rezidențiale și a-i aduce la biserică. Deși bătrânii nu prea puteau să mă critice pentru eforturile mele, era clar că nu-i doreau pe acești copii în biserica noastră curată și ordonată. În curând au circulat comentarii și zvonuri despre programul meu și despre copii. Programul a murit la o săptămână după ce am plecat la facultate, ucis chiar de persoana pe care o pregătisem să îmi ia locul. El a fost votat ca prezbiter la scurt timp după aceea. Aceste experiențe mi-au dat o bună idee despre cum funcționează virusul, deși nu am dobândit această înțelegere decât mult mai târziu în viață.

Un alt indiciu a apărut când eram un lider de tineret în vârstă de 20 de ani și eram încă în facultate. Am adus în mod intenționat grupul meu de tineri albi împreună cu un grup de tineri de culoare din aceeași confesiune. Am fost concediat în două săptămâni, din motive care nu mi-au fost spuse niciodată. Ultimul lucru pe care orice biserică și-l dorește este ca cineva din mijlocul ei să scoată în evidență inconsecvențele sale flagrante în ceea ce privește modul în care privește adevărul, rasa, sexul, educația etc. Marea mea greșeală a fost să cred în cuvintele lui Isus: „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi"[143]. Nu mi-am dat seama că nu se referea la tot adevărul, ci doar la versiunea lor a acestuia.

Capacitatea de a rezista virusului divin este încorporată în mulți oameni, în special în cei cu abilități de gândire critică, dar trebuie să existe un loc în care să exersăm aceste abilități. Am fost crescut într-un cartier protestant alb din Wichita, Kansas, și mergeam la biserică de trei sau mai multe ori pe săptămână. Am fost izolat de alte religii. În blocul nostru locuia o familie catolică, dar nu interacționam prea mult cu ei.

Cu cât suntem mai izolați de alți viruși divini, cu atât este mai greu să vedem contradicțiile dintre ei și să exersăm abilitățile de gândire critică. Copilul/adolescentul musulman care crește într-un mic sat tribal din Afganistan are puține oportunități de a-și exersa abilitățile critice, deoarece este puțin sau deloc expus la moduri alternative de gândire. Copilul evanghelic școlarizat acasă sau copilul de școală parohială din Statele Unite poate fi foarte izolat de alte religii.

În societatea occidentală, putem avea multe religii diferite în comunitatea noastră, dar virușii zeilor sunt remarcabil de buni la izolarea unui grup de altul. Insularii *Martori ai lui Iehova* funcționează destul de bine în cadrul comunităților noastre. Copiii lor sunt remarcabil de bine infectați și izolați. Baptiștii și evanghelicii nu sunt cu mult în urmă în multe privințe. De la școlile și taberele bisericești, la educația la domiciliu și activitățile frecvente ale bisericii, scopul este de a menține copiii imersați în virusul divin până când infecția se instalează. Este dificil să înveți și să exersezi abilități de gândire critică în timp ce ești scufundat și izolat de virusul divin. Acesta este scopul imersiunii. Atunci când o persoană este capabilă să compare și să examineze diferitele afirmații religioase, ea își dă seama curând că religiile sunt pline de mitologie îmbrăcată în realitate.[144]

Autoamăgirea

143 Ioan 8:32

144 Pentru o carte excelentă despre viața fără viruși, consultați Robert M. Price, The Reason Driven Life: What Am I Here on Earth For? (Prometheus Books, 2006).

O parte importantă a vieții este să învățăm să fim sinceri, dar religia creează multe modalități de a ne păcăli. Este ca și cum ne-am uita într-o oglindă care se uită la o oglindă, imaginea se retrage la infinit. Așa cum spunea Sfântul Pavel, „văd printr-un geam întunecat.”[145] Religia pare să întunece geamul destul de eficient.

Autoamăgirea este esența credinței religioase. În calitate de non-teiști, este important să ne identificăm autoamăgirile și să ne dezvoltăm curajul de a le înfrunta direct. Să eliminăm fumul și oglinzile religiei este un bun început, dar munca nu se termină niciodată. Să explorăm câteva domenii ale autoamăgirii care îi pot afecta chiar și pe non-teiști.

„Un ateu crede că ar trebui construit un spital în loc de o biserică. Un ateu crede că trebuie să se facă fapte în loc să se spună o rugăciune. Un ateu se străduiește să se implice în viață și nu să fugă în moarte. El vrea ca boala să fie cucerită, sărăcia să dispară, războiul să fie eliminat.”

-Justin Brown

Dependența și nevoia de aprobare

Virusul divin este prin natura sa conservator din punct de vedere social. Schimbarea îi amenință existența. Punerea sub semnul întrebării în cadrul unei comunități sau familii religioase stricte poate atrage sancțiuni puternice, de la izolarea familiei la excomunicare, de la amenințări cu violența la boicot economic sau social. Virusul are modalități puternice de a ține oamenii în frâu.

Persoanele cu nevoi ridicate de dependență au dificultăți în a face față acestui nivel de sancțiuni sociale. Cu cât sunt mai dependente, cu atât sunt mai puțin capabile să își folosească inteligența nativă. Ei depind în schimb de cuvântul autorității religioase.

Dependența limitează capacitatea unei persoane de a acționa ca un agent moral liber. Religia poate seda și submina curajul de a trăi viața complet. Oamenii rămân dependenți pentru că se tem de libertate și de consecințele pe care aceasta le-ar putea avea. Mai bine să rămână cu religia decât să riște ostracizarea socială sau dezaprobarea celorlalți.

Religia prin ciclul de viață

Religia profită de etapele vieții umane pentru a se propaga și a se izola, dar nu contribuie la înțelegere. Înțelegerea etapei adolescenței în ceea ce privește dezvoltarea mentală, socială și sexuală poate ajuta la gestionarea și educarea copiilor, însă majoritatea religiilor se opun acestui tip de studiu sau de predare, în special atunci când se referă la sex sau la dezvoltarea valorilor. În mod similar, înțelegerea etapei căsătoriei în ceea ce privește sexualitatea, educația parentală și modelele de relație are un mare potențial de a ajuta la rezolvarea problemelor de divorț, însă puține religii doresc să vadă cercetări care arată că religiozitatea este corelată cu divorțul. Pe scurt, înțelegerea ciclului de viață răpește puterea religiei și îi subminează credibilitatea.

Biblia este o mare explorare a morții și a fricii de moarte, dar abia după ce Elizabeth Kubler-Ross a scris *On Death and Dying* în 1969, cineva a întreprins o explorare non-religioasă a morții. Literatura religioasă este plină de sfaturi despre cum să-ți trăiești viața ca tânăr, părinte, adult sau persoană în vârstă, dar abia după publicarea cărții *Passages* de către Gail Sheehy, în 1976, a fost expusă o viziune non-religioasă asupra etapelor vieții. La fel ca în multe alte domenii, religia se urcă rapid în tren dacă aduce beneficii virusului zeului, dar rareori inițiază discuția.

„Încă din primele zile, [biserica] s-a aruncat violent împotriva oricărui efort de a elibera trupul și mintea omului. Ea a fost, în toate timpurile și peste tot, apărătoarea obișnuită și incorigibilă a guvernelor rele, a legilor rele, a teoriilor sociale rele, a instituțiilor rele. A fost, timp de secole, un apologet al sclaviei, așa cum a fost un apologet al dreptului divin al regilor.”

-H. L. Mencken

145 „Căci acum vedem printr-un geam întunecat, dar atunci vom vedea față în față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște așa cum sunt cunoscut” (1 Corinteni 13:12).

Programe ascunse

O mare parte din vinovăție provine din pregătirea religioasă. Odată ce ați acceptat o poziție non-teistă în viață, vinovăția nu dispare în mod magic. Ai fost infectat cu ani înainte ca conștiința ta să aibă instrumentele necesare pentru a respinge religia. La câțiva ani după ce am devenit non-teist, mă trezeam duminică dimineața și mă simțeam vinovat că nu sunt la biserică! Un prieten de-al meu se simțea vinovat pentru că contrazicea o dogmă religioasă pe care copiii lui o auziseră de la părinții lui. O alta a spus că încă se simte vinovată aruncând o solicitare religioasă la gunoi. Non-teiștii pot observa că atitudinile religioase cu privire la sex, învățate în copilăria timpurie, încă îi bântuie.

Acordați atenție vinovăției voastre. Lăsați-o să vină, lăsați-o să se rostogolească peste voi, vorbiți cu ea, simțiți-o, ascultați-o, apoi examinați-o în lumina responsabilității personale, fără implicarea lui Dumnezeu. Odată ce „iluzia lui Dumnezeu" este expusă (pentru a folosi termenul lui Dawkins), vinovăția se prăbușește adesea. Este eliberator să știi că educația copiilor, căsătoria sau practicile sexuale sunt deciziile tale în contextul consecințelor pozitive și negative pentru tine și pentru cei din jurul tău. Eliminarea virusului divin din peisaj te conectează cu tine însuți, cu ceilalți și cu mediul înconjurător. Niciun prieten imaginar nu vă stă în cale.

Aventura relației

Conștientizarea programării tale îți poate îmbunătăți căsnicia și alte relații, deoarece înveți cine ești, nu ceea ce ești programat să fii. Ca non-teist, probabil că ai absorbit din familie și cultură multe idei și presupuneri despre religie care rămân ascunse, dar care îți afectează viața. Doar pentru că nu crezi nu înseamnă că virusul nu te-a afectat.

Propria mea experiență a fost aceea de a învăța să fiu cine sunt, nu ceea ce părinții, preoții sau profesorii de la școala duminicală mi-au spus că ar trebui să fiu. „Ar trebui" este tirania oricărei relații. A fi în relație cu o altă persoană înseamnă a învăța despre propriile blocaje, prejudecăți și nesiguranțe. Care sunt trebuințele tale ascunse? Ce așteptați de la cealaltă persoană și nu îi spuneți niciodată? Ce lucruri vă doriți în relație, dar vă este prea frică să le spuneți. Cât de mult intervine frica de respingere sau de pierdere în tiparele voastre de comunicare?

Este dificil să comunici dacă nu poți recunoaște „ar trebui" și miturile care continuă să te infecteze. De exemplu, mulți oameni din Statele Unite sunt căsătoriți în cadrul unei ceremonii religioase cu jurăminte religioase. Ce înseamnă acum acele jurăminte? Este acel jurământ religios ceva de care vă simțiți legat? Dacă nu, cum ați proceda pentru a-l renegocia cu soțul dumneavoastră? Dacă v-ați reangaja față de soțul/soția dumneavoastră, în ce fel ar fi diferite jurămintele? Ce presupuneri sau credințe nespuse au dominat căsnicia dvs. din cauza jurămintelor pe care le-ați făcut cu ani sau decenii în urmă? Cum vă influențează deciziile și relațiile presiunea și așteptările altor persoane?

Divorțul este o problemă răspândită în societatea noastră. Cum ar putea o comunicare mai deschisă și mai rațională să afecteze calitatea relațiilor și a căsniciilor? Cum ar fi dacă ambele părți ar fi libere de viruși și ar fi capabile să definească relația într-un mod care să asigure un mediu sigur pentru creșterea copiilor și libertatea de a urmări fericirea maritală în afara definițiilor tradiționale, virale? Multe dintre presupunerile noastre maritale, de la monogamie la practicile de creștere a copiilor, au fost prescrise de religie pentru a spori propagarea, nu pentru interesul sau fericirea cuplului sau a familiei.

Educația copiilor

La începutul carierei mele, am lucrat cu copii și familii ca psiholog. Chiar dacă la acea vreme eram încă aparent un religios, am putut vedea influența uriașă a virusului divin asupra comportamentului parental. Iată câteva dintre lucrurile la care am fost martoră: Părinți care pedepseau copiii pentru că puneau la îndoială ideile religioase. Copii care simțeau o mare anxietate pentru că bătrânii lor le spuneau că vor ajunge în iad dacă nu se supun, se masturbează, se joacă cu copii de alte religii, nu merg la biserică în fiecare duminică, nu sunt salvați în tabăra bisericii etc. Am văzut membri ai familiei folosind tactici religioase de speriat, cum ar fi invocarea lui Satana dacă copiii se purtau urât; cupluri despărțite pentru că unul dintre soți devenise fundamentalist și

insista să crească copiii după dictaturile fundamentaliste. Bunica mea obișnuia să spună că Satana era în mine atunci când mă purtam urât sau puneam la îndoială unele dintre convingerile ei religioase.

Ca părinte non-teist, este posibil să fiți supus unei presiuni mari pentru a vă crește copiii într-o religie. Alți copii pot fi cruzi cu copiii necredincioșilor. La fel cum în trecut părinții albi își învățau copiii să urască sau să nu aibă încredere în copiii de culoare, religioșii își învață copiii să urască sau să nu aibă încredere în copiii non-teiști sau în cei cu convingeri puternic diferite. Copiii pot fi presați de colegi să se alăture grupurilor de rugăciune din școli, să intre în cluburi religioase precum *Crusade for Christ* sau *Fellowship of Christian Athletes*. În unele școli, antrenorii și profesorii pot discrimina subtil elevii care nu sunt teiști. În sporturile de echipă, antrenorii pot exercita presiuni asupra membrilor echipei pentru a se ruga înainte de un meci. Deși acest lucru pare barbar și neconstituțional pentru oricine a citit Constituția, este o practică obișnuită în multe școli din locuri precum Oklahoma, Texas și Alabama.[146] Provocarea este să vă învățați copilul cum să gândească pentru sine și să se apere în mod rezonabil într-o lume care poate fi ostilă.

S-ar putea să vă simțiți vinovat de „povara suplimentară" pe care o puneți asupra copiilor dumneavoastră din cauza convingerilor dumneavoastră sau a lipsei acestora. Țineți lucrurile în perspectivă. *Martorii lui Iehova* își trimit copiii la școli publice unde se sărbătoresc zilele de naștere și Crăciunul. Părinții evrei își trimit copiii la școli unde Crăciunul și Paștele sunt sărbătorite, dar nu se face nicio referire la Yom Kippur sau Rosh Hashanah. Părinții păgâni au credințe care sunt urâte de majoritatea creștinilor. Părinții musulmani își trimit copiii la școli unde carnea de porc poate fi singura carne din meniu în anumite zile.

Sarcina ta nu este mai grea decât a lor. De fapt, a voastră poate fi ceva mai ușoară, deoarece vă puteți învăța copilul să apere copilul părinților Martori ai lui Iehova, păgâni, musulmani sau evrei și să îl folosiți ca lecție despre ceea ce virusul zeilor face tuturor copiilor. În cele din urmă, creșterea copiilor pentru a gândi pentru ei înșiși este scopul educației copiilor și acest lucru nu este ușor într-o lume plină de virusuri divine.

Satisfacerea nevoilor emoționale fără religie

Există multe locuri în care non-teiștii își pot satisface nevoile emoționale cu puțină sau fără religie. Printre acestea se numără cluburile de servicii, unitarienii universaliști, unele reuniuni quaker, *Habitat for Humanity*, Fundația *Freedom From Religion*, ateii americani, Crucea Roșie americană și multe altele. Multe grupuri au nevoie de ajutor și nu le pasă de religia dumneavoastră.

„Incurabil de religioși, acesta este cel mai bun mod de a descrie starea mentală a atâtor oameni."

-Thomas Edison

Dacă ritualul serviciilor religioase vi se pare reconfortant sau gratificant, puteți face cel puțin două lucruri. În primul rând, mergeți la biserică cât doriți. Nu este nimic rău în asta dacă știți cum să rezistați infecției. De exemplu, Daniel Dennett, ateu notoriu și autor al cărții *Breaking the Spell: Religion as Natural Phenomenon*, mărturisește o plăcere deosebită pentru ritualurile religioase și susține că frecventează Biserica Episcopală.

În al doilea rând, puteți folosi sentimentul de nevoie de implicare religioasă ca un instrument de diagnosticare pentru a vă înțelege mai precis nevoile emoționale și pentru a explora modalități alternative de a le atinge. O prietenă de-a mea, după ce ani de zile a fost frustrată de religia occidentală, a găsit o mare satisfacție într-un grup păgân. Atitudinile lor ireverențioase și adesea ireligioase păreau să i se potrivească bine. Spre surprinderea ei, a aflat că mulți dintre membri puteau fi clasificați ca atei sau agnostici. Ei se bucurau de compania altor oameni iconoclaști.

146 Pentru un exemplu interesant de acest tip de constrângere asupra unei echipe sportive școlare și amenințări la adresa unei întregi familii, cu o încercare deschisă de a alunga o familie de atei din oraș, citiți procesul lui Chester Smalkowski, la Guymon, OK. American Atheists, Smalkowski Found Not Guilty On All Counts [articol on-line] (26 iunie 2006, accesat la 22 noiembrie 2008); disponibil la http://www.Atheists.org/flash.line/smalkol.htm: Internet. Pentru mai multe informații, consultați documentele judiciare disponibile, de asemenea, on-line.

Religioșii nu pot concepe o viață fără virus. Teroarea pe care o simt îi lasă paralizați, incapabili să ia în considerare alte moduri de a trăi sau de a fi. Chiar și contemplarea unei vieți fără virusuri riscă blasfemia și damnarea eternă. Este similar cu un alcoolic care trăiește fără să bea. Simplul gând îl face să bea. Simplul gând de a trăi fără virus îi determină pe cei infectați să se roage pentru a-și alina anxietatea. Lumea lor este o lume înfricoșătoare și periculoasă, locuită de demoni, diavoli, zei, Satana și Iehova sau Allah furioși, plini de răzbunare și consecințe eterne pentru că nu urmează virusul corect. Ei pot concepe să trăiască fără virusul musulman sau cel mormon, dar nu fără virusul lor. Virusul este ca ursulețul de pluș cald și moale al unui copil, care îl liniștește când merge la culcare, dar care îi provoacă crize de anxietate și teroare atunci când ursulețul de pluș este pierdut și nu poate fi găsit înainte de culcare. Așa cum copilul nu poate dormi fără ursulețul de pluș, religiosul adult nu se poate relaxa și bucura de viață fără virusul său.

Rezumat

Viața fără virus este mai degrabă o călătorie decât o destinație. Cu toții suntem afectați de virusul divin și adesea purtăm idei, opinii și credințe care ne-au fost programate la o vârstă fragedă. Munca noastră continuă de a le descoperi și de a le schimba este o parte importantă a călătoriei. Nevoile emoționale naturale, cum ar fi nevoia de securitate și de apartenență, sunt canale pe care virusul divin le exploatează pentru a infecta. Conștientizarea modului în care virusul divin le folosește vă poate ajuta să vă eliberați de efectele subtile ale îndoctrinării religioase timpurii.

CAPITOLUL 11: VIRUSUL DIVIN ȘI ȘTIINȚA

„Nu am văzut niciodată cea mai mică dovadă științifică a ideilor religioase ale raiului și iadului, ale vieții viitoare pentru indivizi sau ale unui Dumnezeu personal. În ceea ce privește religia zilelor noastre, aceasta este un fals blestemat ... Religia este o minciună."

-Thomas Edison

Prezentare generală

În acest capitol, vom analiza modul în care virusul lui Dumnezeu încearcă să folosească știința pentru propriile scopuri. Succesul științei a dus la multe eforturi din partea religiei de a se asocia cu știința și de a spori legitimitatea virusului divin. Vom analiza, de asemenea, diferența fundamentală dintre știință și religie - corectarea erorilor. Știința are o corecție continuă a erorilor, în timp ce religia nu are nicio metodă de a corecta erorile. În cele din urmă, ne vom întreba: „De ce rezistă virusul științei?"

Este știința o religie?

Mulți fundamentaliști spun că convingerile științifice nu sunt mai bune decât convingerile religioase. Cu alte cuvinte, religia ar trebui să fie pusă pe picior de egalitate cu știința. Mișcarea designului inteligent se bazează pe această noțiune. Susținătorii folosesc termeni și argumente științifice pentru a promova o viziune religioasă asupra naturii. Întreaga întreprindere a fost expusă în mod dramatic într-un caz din Dover, Pennsylvania, în care o plângere a fost judecată de un judecător federal conservator, republican, numit de G. W. Bush. Rezultatul a fost o hotărâre neobișnuit de fermă din partea instanței, potrivit căreia argumentele în favoarea designului inteligent nu erau altceva decât religie deghizată în știință.[147]

„A bătut vreodată în retragere știința? Nu! Catolicismul este cel care s-a retras întotdeauna în fața ei și va fi întotdeauna forțat să se retragă."

-Emile Zola

De-a lungul acestei cărți, am susținut că virusul lui Dumnezeu este preocupat în primul rând de propagare. Acesta infectează mintea unei persoane și este transmis de la părinte la copil, de la vector la gazdă, fără referire la realitatea obiectivă. Dacă o religie învață că Joseph Smith a primit cuvântul corectat al lui Dumnezeu pe tăblițe de aur și le-a citit cu ochelari magici, nu există nicio modalitate obiectivă de a stabili că este vorba pur și simplu de o idee virală care este încorporată în mintea celor infectați și transmisă mai departe. Dacă religia spune că Iisus s-a născut dintr-o fecioară, nu există nicio metodă ginecologică sau genetică pentru a stabili această noțiune în realitatea obiectivă. Dacă fiica dvs. ar spune că este însărcinată, dar că este virgină și că a fost concepută de un înger, ați dori să aveți dovezi dincolo de cuvântul ei. Dar cumva această idee nu are nevoie de nicio verificare atunci când face parte dintr-un virus divin.

Din aceste exemple și din alte sute, este clar că religia este un parazit care infectează creierul gazdei fără a ține cont de realitatea obiectivă. Interesul superior al gazdei nu este o preocupare, așa cum am arătat în capitolele anterioare.

Ideile științifice infectează, de asemenea, mințile, dar cu o rezervă: aceste idei trebuie să creeze o legătură cu realitatea obiectivă pentru a supraviețui. Ideile sunt mereu în mișcare în capul nostru. Puteți visa cu ochii deschiși că veți câștiga la loterie sau că vă veți căsători cu un star de cinema, dar, mai devreme sau mai târziu, aceste iluzii se lovesc de lumea reală și le abandonați. Dacă cineva ar spune: „Am fost răpit de extratereștrii spațiali care m-au învățat cum să trăiesc 150

147 Tammy Kilzmiller et al. v. Dover Area School District. Întreaga opinie de 139 de pagini este disponibilă online și merită citită. Este extrem de informativ și ilustrează în mod clar încercările virale de a uzurpa știința în interesul religiei. Cazul nr. 04cv2688 Judecător Jones. 20 decembrie 2005.

de ani, te voi învăța ce m-au învățat ei pentru 1.000 de dolari", sunt șanse ca această idee să nu te contamineze pe tine sau pe mulți alți oameni. Aveți mijloace de apărare eficiente împotriva acestui tip de idee.

Pe de altă parte, puteți specula cu privire la un nou plan de marketing pentru compania dumneavoastră. Speculațiile fac parte din procesul de creare a ideilor pe care le puteți testa în raport cu realitatea pentru a vedea dacă acestea cresc cota de piață. Dacă au succes, le veți reține și le veți putea preda asociaților de la locul de muncă. Puțini oameni din ziua de azi, în afara probabil a unei comunități Amish, se gândesc la modalități mai bune de fabricare a biciurilor pentru căruțe. Ideea biciului pentru căruțe nu mai corespunde testului realității.

Ideile științifice sunt la fel. Oamenii de știință pot avea idei despre cum să descompună ADN-ul pentru a identifica genele care cauzează anumite boli, dar apoi trebuie să meargă și să demonstreze experimental ideea într-un mod pe care alții îl pot înțelege și reproduce în laboratoarele lor. Odată stabilită o legătură cu realitatea, ideea poate fi predată și transmisă altora, care, la rândul lor, pot face aceleași experimente sau variații ale experimentului pentru a crea legături mai multe și mai puternice cu realitatea. Propagarea ideilor științifice necesită legături regulate și multiple cu ceva care poate fi demonstrat obiectiv comunității mai largi de oameni de știință.

Corecția erorilor în știință

Știința are încorporat un mecanism de corectare a erorilor care nu există în religie. Dacă o idee științifică nu poate fi testată sau dacă eșuează în mod repetat la testare, ea nu va rezista mult timp. Nimeni nu dezbate astăzi teoria celor patru umori a lui Hipocrate. Nimeni nu susține că aerul de noapte și vaporii otrăvitori sunt cauza febrei galbene. Aceste teorii nu au trecut testul observației și experimentării și, prin urmare, au fost înlăturate.

Virusul divin, pe de altă parte, nu conține niciun dispozitiv de corectare a erorilor bazat pe realitate. Crezul de la Niceea face tot felul de afirmații nebunești, dintre care niciuna nu poate fi testată în raport cu realitatea. Să luăm doar primele trei afirmații: „*Noi credem într-un singur Dumnezeu, Tatăl, Cel Atotputernic...*" Cum se poate testa dacă există un singur Dumnezeu sau mai mulți? Cum se testează dacă acel dumnezeu este atotputernic? Ce înseamnă exact „atotputernic"? De unde știm că zeul este un bărbat? În timp ce unii creștini susțin lucruri de genul: „ *"Dumnezeu Tatăl„ este doar o metaforă, Dumnezeu nu are cu adevărat un sex"*, în momentul în care cineva începe să vorbească în termeni feminini, majoritatea dintre ei se supără. *Biblia* crede că el este un „el". Jerry Falwell, Papa, Pat Robertson, Ayatollahul Khomeini și Billy Graham, precum și Mahomed, Iisus și Moise, toți cred că El este bărbat.

Benny Hinn, pastor evanghelic și televanghelist[148], a scris: „Cum arată Dumnezeu Tatăl? Deși nu L-am văzut niciodată, cred că - la fel ca Duhul Sfânt - arată așa cum arăta Iisus pe pământ".

„*Nu văd decât cu profund regret că Dumnezeu îi pedepsește pe atât de mulți dintre copiii Săi pentru numeroasele lor prostii, pentru care numai El Însuși poate fi considerat responsabil; după părerea mea, numai inexistența Sa l-ar putea scuza*."

-Albert Einstein

O căutare pe internet folosind termenul „dumnezeu ca bărbat" a rezultat în 3 250 000 de referințe. Examinarea primelor aproximativ 25 de referințe a evidențiat o dezbatere aprinsă între religioși, dintre care majoritatea par să creadă că zeul lor este de sex masculin. După 3 000 de ani, nu există încă un mecanism de corectare a erorilor care să determine sexul zeului, să îl schimbe sau să îl elimine.

O mică lectură a istoriei religioase și a teologiei arată rapid că întrebările la care virusul zeului pretinde să răspundă nu au astăzi un răspuns mai bun decât aveau în 600 î.Hr. Oamenii încă nu pot concluziona care zeu este cel corect, care papă este adevăratul lider al bisericii, care carte este adevărata carte sfântă, care crez este cel corect sau cine anume este Satana. În același timp, majoritatea oamenilor din întreaga lume pot afirma că Pământul călătorește în jurul Soarelui, că

148 Benny Hinn, Good Morning Holy Spirit (Word, 1991), 87.

bacteriile şi virusii cauzează un mare procent din boli, că un mecanic repară mai bine maşina decât rugăciunea. Cu alte cuvinte, progresul ştiinţei este demonstrabil. Progresul religiei este inexistent. Cum este virusul luteran mai bun decât cel catolic? Există vreo modalitate de a testa valoarea virusului scientologic faţă de cel baptist? Este un creştin copt mai adevărat decât un musulman sunnit?

Majoritatea religiilor susţin cu tărie că sunt superioare tuturor celorlalte, însă nu există nicio dovadă obiectivă. O funcţie de corecţie a erorilor, bazată pe realitate, în cadrul oricărui virus divin ar duce rapid la dispariţia sa. Corectarea erorilor în ştiinţă o face mai puternică. Cu cât găsim mai multe erori, cu atât mai bine putem crea ipoteze pentru a testa idei noi.

De asemenea, ştiinţa poate evalua la mai multe niveluri diferite. De exemplu, poate descrie acţiunea de a arunca o minge prin descrierea mişcării mâinii. Dar ar putea, de asemenea, să descrie acţiunea caracterizând-o la nivel osos, nervos, de ţesut muscular sau molecular. De asemenea, poate fi privită de la nivelul intenţiei: „Am aruncat mingea pentru ca câinele meu să o aducă". La fiecare nivel, există posibilitatea de a rafina descrierea şi de a testa ipoteza noastră. Funcţionează celulele musculare într-un anumit mod? Câinii chiar aduc mingea? Oasele susţin aruncarea mingii? În schimb, cum se testează religia la nivel de zeu, înger, Iisus sau profetul Mahomed?

„*Modul de a vedea prin credinţă este să închizi ochiul raţiunii*."

-Benjamin Franklin

Fiecare descriere ştiinţifică este falsă la un anumit nivel. Să luăm, de exemplu, fizica. Fizica newtoniană este un mod util de a descrie lumea, dar nu funcţionează bine la nivel atomic. Fizica cuantică înţelege mai bine structurile şi comportamentul subatomic. Fizica newtoniană este testabilă. Atunci când experimentele au demonstrat că aceasta funcţionează prost la nivel atomic, oameni precum Albert Einstein şi Max Planck au găsit noi modalităţi de a descrie universul fizic în afara fizicii newtoniene. În acest fel, ştiinţa a corectat erorile din fizică. Corecţiile au trecut testul timp de peste o sută de ani. Mulţi oameni de ştiinţă au fost nevoiţi să renunţe la o teorie preferată atunci când dovezile pur şi simplu nu o susţineau. Puteţi merge la reuniuni ştiinţifice şi să observaţi dezbateri pasionale pe teme, dar peste 10 ani pasiunea va dispărea pe măsură ce noile dovezi vor susţine o teorie mai mult decât alta.

În antropologie, dezbaterea privind teoriile din afara Africii vs. teoriile multiregionale a făcut ravagii timp de 20 de ani cu privire la locul de origine al *Homo sapiens*. O şcoală a susţinut că specia provine din mai multe regiuni diferite, amestecându-se şi încrucişându-se din mai multe populaţii diferite ale grupurilor anterioare. O altă şcoală susţinea că *Homo sapiens* provine doar din Africa şi s-a răspândit de acolo în urmă cu aproximativ 60 000 de ani, suplinind toate populaţiile anterioare şi probabil fără să se încrucişeze cu acestea. Astăzi, cu ajutorul informaţiilor genetice de înaltă rezoluţie, dezbaterea se rezolvă rapid. Ca urmare, mulţi dintre cei care au fost pasionaţi de teoria multiregională se îndreaptă rapid către poziţia „în afara Africii"[149]. Odată rezolvate, va apărea un nou set de întrebări pentru care vor fi elaborate noi teorii, cu dezbateri mai pasionate.

Când aţi mai văzut o astfel de schimbare în vreun grup religios? Când a fost ultima dată când o congregaţie baptistă a studiat documentaţia, dovezile şi experimentele şi a decis că islamul este mai corect decât creştinismul şi apoi a continuat să devină musulmană? Frumuseţea ştiinţei este că oamenii chiar îşi schimbă părerea pe baza unor noi dovezi.

„*Farurile sunt mai utile decât bisericile*."

-Benjamin Franklin

A fost realizat vreun studiu cu privire la motivul pentru care religiile nu par să anunţe niciodată: „Un amputat, prin credinţa sa, a căpătat un picior nou." În 1858, după aşa-numita

149 Science Daily, New Research Confirms 'Out of Africa' Theory of Human Evolution [articol on-line] (10 mai 2007, accesat la 23 noiembrie 2008); disponibil la http://www.sciencedaily.com/releases/2007/05/070509161829.htm; Internet.

„apariție a Fecioarei Maria de la Lourdes la Bernadette Soubirous”, oamenii au început să meargă la Lourdes, Franța, pentru a se vindeca de boli. Astăzi, majoritatea acelor boli pot fi vindecate cu o vizită sau două la medicul local. Cu toate acestea, mitul de la Lourdes continuă, mii de oameni cheltuind milioane de dolari în speranța vindecării. Oral Roberts și-a construit o întreagă carieră și universitate pe această premisă. Promiteți vindecarea și mii de oameni vor veni. Nu există nicio dovadă că ar fi făcut mai mult decât ar fi făcut medicul dumneavoastră local cu o pastilă placebo[150]. Dacă religia ar fi avut o metodă de corectare a erorilor, Oral Roberts nu ar fi avut mai mult succes decât tipul nostru răpit de extratereștri care a vrut să ne învețe cum să trăim 150 de ani.[151]

Imitarea științei

De fiecare dată în ultimii 500 de ani, religia a trebuit să dea înapoi în fața științei. Efectul net este că unii viruși au început să încerce să încorporeze ideea de știință (nu știința în sine) în autodescrierile lor. Unul dintre cele mai grosolane exemple este *Biserica Oamenilor de Știință a lui Hristos*. Nu există nimic „științific” în religia *Științei Creștine* a lui Mary Baker Eddy, stabilită pentru prima dată în anii 1870. Nu există nimic testabil în afirmațiile ei despre modul în care Dumnezeu vindecă și protejează de boli, totuși ea a ales să folosească cuvântul „om de știință” în numele virusului ei. Ea și adepții ei au respins teoria germenilor bolii la fel de puternic precum unii fundamentaliști resping teoria evoluției.

O abordare mai sofisticată vine din partea Scientologiei și a scriitorului de *science fiction* L. Ron Hubbard. Ideea că oamenii sunt în primul rând ființe spirituale care trăiesc mai multe vieți nu poate fi testată, dar este atractivă pentru mulți. Susținătorilor designului inteligent le place să folosească limbajul științific pentru a-și justifica opinia conform căreia o mână invizibilă este prezentă în ghidarea evoluției umane. Cum se testează această idee?

„Nu cred că suntem aici pentru ceva, suntem doar produse ale evoluției. Poți spune „Doamne, viața ta trebuie să fie destul de sumbră dacă nu crezi că există un scop”, dar eu anticipez un prânz bun.”

-Dr. James Watson

Cultele cargo din Pacificul de Sud sunt exemple excelente de viruși ai zeilor care încearcă să imite concepte de succes evidente. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, avioanele cargo americane au adus materiale de război și provizii pe insule, lucruri pe care băștinașii nu le mai văzuseră niciodată. Dorind să obțină această marfă minunată, băștinașii au încorporat simboluri și ritualuri pentru a atrage avioanele pe insula lor și a aduce bunurile. Aceste religii au căpătat o viață proprie, în ciuda dovezilor clare că construirea de turnuri și aerodromuri nu aducea avioane. După zeci de ani de la război, cultele legate de transportul de mărfuri încă prosperau pe unele insule.

Odată cu succesele științei în domenii de la medicină la fizică, de la arheologie la psihologie, multe religii au încercat să încorporeze fațada științei în speranța de a atrage beneficiile către virusul lor particular. Multe institute de arheologie biblică pretind că folosesc metode științifice pentru a dovedi acuratețea *Bibliei*. Multe alte organizații și persoane pretind că folosesc instrumentele științei pentru a dovedi existența zeilor, a miracolelor, a designului inteligent și multe altele.

Aceste grupuri invocă numele științei fără corectarea erorilor critice necesare unei științe bune, cum ar fi evaluarea *inter pares* și metodologia reproductibilă. Acest lucru poate fi observat în abordarea cvasi-științifică pe care mulți cercetători biblici o au față de arheologie. În timp ce instituțiile religioase sponsorizează arheologia biblică, rareori veți vedea că cercetarea contrazice virusul lor particular. Se face mult caz de arheologie atunci când aceasta confirmă relatările biblice;

---

150 Pentru câteva întrebări și discuții bune, a se vedea Why Won't God Heal Amputees, Is God Real, or is he imaginary [articol on-line] (accesat la 22 noiembrie 2008); disponibil la http://www.whydoesgodhateamputees.com/: Internet.

151 Oral Roberts a minimalizat ideea vindecării miraculoase spre sfârșitul carierei sale. Fiul său a preluat funcția de președinte al Oral Roberts University în 1993 și a fost forțat să plece în urma unui scandal financiar în 2007.

nu se spune nimic despre numeroasele descoperiri care contrazic categoric aceste relatări. Lipsa totală de dovezi pentru povestea sclaviei israelite în Egipt şi a evadării în Palestina este un exemplu.

Iată declaraţia de misiune a Institutului de Cercetare şi Explorare a Arheologiei Biblice (BASE):

BASE există pentru a reafirma că Biblia ... Folosind Biblia şi alte surse istorice, împreună cu cercetarea ştiinţifică susţinută de dovezi arheologice, BASE se străduieşte să disipeze ideea că Biblia este o colecţie de fabule şi legende. [152]

Nu există nicio corecţie a erorii în această declaraţie de misiune, dar organizaţia pretinde că foloseşte metode ştiinţifice pentru a dovedi *Biblia*. Utilizarea metodei ştiinţifice ar exclude concluzia de la sine înţeleasă că *Biblia* este corectă şi nu fabulă sau legendă. Ar trebui să examinăm dovezile pentru a face această concluzie. La fel cum cultele cargo au adoptat practica de a face piste de aterizare pentru a atrage marfă, religioşii adoptă ştiinţa falsă pentru a-şi da legitimitate. Ce ar face institutul BASE dacă ar găsi dovezi că triburile pierdute ale lui Israel au migrat în America? S-ar pocăi şi s-ar converti la mormonism? Cum ar proceda în cazul dovezilor arheologice că Iisus a fost căsătorit? Ar publica institutul dovezi că unele idei din *Vechiul Testament* provin din Babilon, nu de la Moise? După toate probabilităţile, astfel de dovezi ar fi ascunse sau distruse la fel de sigur cum talibanii au aruncat în aer Buddha Banyan. Viruşii lui Dumnezeu fac o treabă proastă imitând ştiinţa.

Contestarea cvasiştiinţei

Ca ne-teişti, putem contesta utilizarea cvasiştiinţei în serviciul religiei. Atunci când vedem că religia rechiziţionează limbajul ştiinţei pentru a-şi justifica scopurile, putem contesta ipotezele. Atunci când auzim un arheolog biblic făcând afirmaţii cu privire la relaţia unei descoperiri cu ceva din *Biblie*, ar trebui să punem la îndoială erudiţia şi ştiinţa care ar face un astfel de salt de logică. Atunci când cineva doreşte să predea designul inteligent în clasă, putem întreba dacă cercetările sale au fost revizuite de colegi. În ce reviste ştiinţifice apare mâna invizibilă a unui Dumnezeu? Nu trebuie să stăm pur şi simplu deoparte şi să permitem ca metodele ştiinţei să fie folosite pentru virus.

Frica religioasă de ştiinţă

Cele mai multe virusuri divine din istorie s-au opus ştiinţei într-o anumită măsură. De la arderea şi interzicerea cărţilor ştiinţifice până la arderea şi interzicerea oamenilor de ştiinţă, biserica a văzut prea adesea ştiinţa ca pe o ameninţare. Galileo a fost sancţionat şi plasat în arest la domiciliu pentru ultima parte a vieţii sale din cauza afirmaţiei sale, printre altele, că Jupiter are sateliţi care orbitează. Cartea lui Copernic a fost interzisă de biserică pentru că susţinea că soarele era centrul sistemului solar. Viruşii lui Dumnezeu s-au opus în mod constant şi continuă să se opună progreselor în ştiinţa medicală, astronomie, biologie, geologie, genetică şi evoluţie. Biserica Catolică l-a reabilitat pe Galileo abia în 1992 - la 359 de ani de la condamnarea sa. Mulţi predicatori protestanţi care nu l-au citit niciodată pe Charles Darwin au condamnat evoluţia de la amvon. Biserica Anglicană l-a denigrat pe Darwin în anii 1800 şi nu şi-a cerut scuze oficiale până în 2008.[153]

Ce determină virusul divin să se opună ştiinţei? O strategie cheie a majorităţii religiilor este frica. De-a lungul istoriei, majoritatea oamenilor au crezut, într-o anumită măsură, că boala este o consecinţă a păcatului, a Satanei sau a unui zeu. Pentru a evita sau a vindeca boala, ei au considerat că zeii trebuie să fie liniştiţi. Oamenii îl plătesc pe preot să se roage. Oamenii dau bani bisericii atunci când se recuperează după o boală. Ei îşi fac cruce atunci când intră în casa unei persoane bolnave sau poartă un crucifix pentru a se proteja de contagiune. Virusul plasează cauza şi prevenirea bolilor în divin. Cu toate acestea, nu există nimic mai personal decât boala din propriul corp. Virusul profită de acest lucru pentru a face legătura între păcatul tău, divinitate şi boala din corpul tău.

---

152 BASE Institute, Official Web Site for the Bible Archaeology Search and Exploration Institute [web site on-line] (accesat la 22 noiembrie 2008); disponibil la http://www.baseinstitute.org/: Internet.

153 "Anglican clergyman: Church owes Darwin an apology," USA Toduy, 15 September 2008.

Știința interferează cu această legătură. Știința dezvăluie cauza și prevenirea în cadrul biologiei. Dumnezeu nu provoacă boala ca răsplată pentru păcat. Germenii, virușii, paraziții și pericolele de mediu cauzează boala. Odată ce o persoană află că germenii au cauzat boala sa particulară, legătura dintre un zeu și boală este slăbită. În loc să plătească preotul, ea plătește medicul. Fiecare descoperire medicală are potențialul de a slăbi legătura critică zeu-frică-boli. În loc să se teamă de un zeu, oamenii învață să se teamă de germeni și viruși. În loc să se crucească, ei se spală pe mâini.

Sursa fricii în religie nu este ușor de înțeles sau de manipulat. Cum faci un zeu să te vindece? Cum te ferești de diavol în timpul ciumei? În știință, cu cât știi mai multe despre germeni sau viruși, cu atât mai bine îi poți preveni sau trata. În religie, cunoașterea unui zeu nu ajută cu nimic la prevenirea sau tratarea ciumei sau a gripei. Credința în puterea de vindecare a zeului a fost *mantra* timp de secole. Apare știința și face mai multe în câteva decenii decât toți preoții din istorie. Zeii pur și simplu nu pot fi manipulați la fel de ușor ca germenii și virușii. Aceasta este o amenințare uriașă pentru orice virus al zeilor. Astăzi, chiar și cei mai religioși sunt susceptibili să se roage **ȘI** să ia antibiotic.

Dumnezeul personal și știința

Știința atacă un alt aspect al virusului - zeul ca ființă personală. Majoritatea religioșilor cred că zeul lor este într-un fel sau altul legat personal de ei. „Iisus, salvatorul meu personal" înseamnă că am un aliat puternic în colțul meu. Pot apela la salvatorul meu personal pentru ajutor și asistență. Pot cere ca legile naturii să fie suspendate în favoarea mea. Pot vedea miracole în jurul meu. Când mă rog și mă fac sănătos, când copilul meu este vindecat, când soțul meu se recuperează dintr-o boală mortală, văd mâna salvatorului personal. Desigur, toate acestea se întâmplă în contextul tratamentelor medicale moderne. Doar cei mai infectați ar spune că tratamentul medical nu a avut nimic de-a face cu vindecarea, dar prin revendicarea unui rol al virusului în vindecare, virusul poate menține legătura cu frica. „Pentru că ați crezut și ați chemat pe Domnul, ați fost vindecați". Medicina a jucat doar un rol minor. Implicația este că, dacă nu ați fi crezut și nu l-ați fi chemat pe Domnul, ați fi putut muri.

În fața dovezilor copleșitoare, virusul continuă să reziste unei înțelegeri strict biologice a bolii și sănătății. Putem vedea acest lucru cel mai clar în modul în care multe religii tratează homosexualitatea. Virusul îi programează pe cei infectați cu o secvență asemănătoare cu aceasta: Actele păcătoase precum comportamentul homosexual atrag mânia unui zeu, zeul provoacă suferință din cauza păcatului, iar zeul pedepsește păcatul cu boala. Atât timp cât virusul poate menține legătura dintre frică de Dumnezeu și boală, virusul lui Dumnezeu este în siguranță. Atunci când gazda recunoaște că Dumnezeu nu are nimic de-a face cu boala sau suferința sau că așa-numitul păcat este un impuls sau o funcție biologică normală, virusul lui Dumnezeu este în pericol. Factorul fricii este pierdut sau slăbit.

Iată ce scriu unii predicatori actuali despre HIV și homosexualitate.

[Există o] legătură evidentă între SIDA și judecata lui Dumnezeu asupra sodomiei ... Atunci când Dumnezeu permite ca actul păcatului în sine să poarte cu sine pedeapsa cu moartea, omul care neagă orice legătură cu judecata divină este pur și simplu un prost.[154]

Păcatele sodomiților sunt de cea mai josnică natură. Ura lui Dumnezeu față de abominațiile lor este revelată de boala lor incurabilă care lovește cu o mortalitate de aproape 100% - SIDA![155]

---

154 Tim Bayly este pastor la Church of the Good Shephard, Bloomington, IN. David Bayly este pastor la Christ the Word Presbyterian Church, Toledo, OH. Blogul Bayly, Ajutoarele ca judecată divină: O notă personală... [articol on-line] (10 mai 2006, accesat la 22 noiembrie 2008); disponibil la http://www.baylyblog.com/2006/05/aids_as_divine .html: Internet.

155 *BibleBelievers.com*. The Sodomites [articol on-line] (accesat la 22 noiembrie 2008); disponibil la http://www.Biblebelievers.com/Sodomites.html: Internet, editor al The Perilous Times, o publicație doctrinară baptistă.

Legătura dintre frică, boală și virusul lui Dumnezeu este clară în aceste citate din trei predicatori celebri, dar ce alte boli și afecțiuni ar putea fi rezultatul mâniei lui Dumnezeu? Cum se poate opri cineva la o singură boală? Dacă dumnezeul vizitează suferința „sodomiților", ar putea face același lucru cu jucătorii, bătăușii de soții, preoții adulterini și preoții pedofili bolnavi de cancer, varicelă sau răceală comună? Unde se oprește răzbunarea dumnezeiască? Cu fiecare boală pe care știința o vindecă sau o tratează, perspectiva pedepsei divine scade, iar legătura dintre frica de Dumnezeu și boală este slăbită.

Cu această legătură slăbită, oamenii pot continua să se roage lui Isus, dar se duc la medicul lor pentru o vindecare reală. Pentru a evita această slăbire a legăturii de către știință, zeul a devenit un tip cu care pot vorbi atunci când mi-e frică și căruia îi pot cere favoruri speciale. Partea de zeu personal a virusului este o adaptare puternică în fața științei și a rațiunii. Persoana spune: „Eu am trăit miracolul, deci știința nu îl poate contesta". Dumnezeul experienței personale învinge știința și împiedică examinarea, explicația și învățarea. Dacă eu cred că un zeu m-a vindecat, atunci îi datorez loialitate acelui zeu. Iată un citat interesant din partea unei femei infectate cu HIV de către soțul ei „infidel".

În lunile care au urmat, ea s-a întrebat de ce Dumnezeu a cruțat-o. Apoi a dat peste Psalmul 118:17, care spune: „Nu voi muri, ci voi trăi și voi vesti ce a făcut Domnul". Atunci a știut că Dumnezeu a ținut-o în viață pentru ca ea să poată împărtăși ceea ce Dumnezeu a făcut cu alții care suferă de HIV/SIDA. „Dacă Dumnezeu poate face asta pentru mine, iar eu nu sunt nimeni, atunci arată că Îi pasă de noi toți. [156]

În tot articolul, ea nu menționează niciodată medicamentele antiretrovirale pe care le ia sau banii din asigurare pe care îi folosește pentru a plăti medicii cu ani de pregătire și echipament medical, toți dedicați supraviețuirii ei. Dacă există zei în povestea ei, aceștia sunt medicii dispăruți care au ținut-o în viață pentru a-și propaga virusul divin.

Pentru cei care sunt mai puțin infectați, o cunoaștere de bază a științei face mai greu de crezut că rugăciunile oferă un avantaj special în lume. Dacă știința poate vindeca și explica mai bine decât zeul, care este rolul zeului? El a devenit un prieten special cu care vorbesc ocazional. Nu este cu mult diferit de un copil care vorbește cu ursulețul său de pluș când merge la culcare. Mulți dintre virușii mai puțin virulenți au trecut la acest nivel. Unitarienii, quakerii, episcopalienii și prezbiterienii liberali recunosc că adevăratul actor din lume este știința. Dumnezeul lor tinde să fie un jucător marginal, mai mult pentru confort decât pentru orice vindecare sau intervenție miraculoasă.

Rezumat

Marea diferență dintre știință și religie constă în prezența sau absența mecanismelor de corectare a erorilor. Prin corectarea erorilor, știința construiește un corp continuu de cunoștințe care pot fi testate în mod obiectiv și pe care ne putem baza. Religia nu are nicio modalitate de a corecta erorile sau de a face afirmații cu privire la veridicitatea relativă a unui virus divin față de altul. Cum se poate testa islamul împotriva creștinismului sau mormonismul împotriva catolicismului? Succesul uriaș al științei și eșecul total al religiei au determinat mulți viruși divini să adopte idei cvasi-științifice în speranța de a atrage o parte din succesul științei. Din păcate, niciun virus divin nu adoptă mecanisme de corectare a erorilor. Rezultatul este o metodă religioasă care nu face altceva decât să susțină și să propage virusul. Virusurile zeilor rezistă științei deoarece știința lovește în strategiile de bază ale majorității religiilor. În măsura în care știința subminează obiectul de frică al religiei (zei, diavoli, demoni, boli, pedeapsa pentru păcat), ea va fi văzută ca o amenințare.

156 Joan Yorba-Gray, o creștină HIV-pozitivă din Costa Mesa, California. AFC Newsource, HIV Devotional [articol on-line] (7 octombrie 2002, accesat la 22 noiembrie 2008); disponibil la http://www.acfnewsource.org/religion/hiv devotional.html: Internet.

CAPITOLUL 12: VIITORUL UNEI ILUZII

„Atunci când un om este eliberat de religie, el are mai multe șanse să trăiască o viață normală și sănătoasă.”

-Sigmund Freud

Prezentare generală

Religia nu va dispărea, dar o putem contesta pe piața ideilor, într-un efort de a face viitorul mai puțin fertil pentru virusul divin.

Cele trei funcţii ale religiei după Freud

Când Freud și-a scris analiza religiei în *The Future of an Illusion* (1927), el a surprins elementele critice sugerând că religia îndeplinește trei funcții:

1. Asigură nevoile de copil ale oamenilor - îngrijirea și grija părintească.
2. Ea explică terorile naturii și ale societății și promite o recompensă pentru cooperarea într-un mod civilizat.
3. Oferă explicații și alinare pentru moartea finală a individului.

Religia a servit aceste trei scopuri unor societăți din trecut în mare parte analfabete și ignorante din punct de vedere științific ale societăților din trecut. Virusurile divine eficiente ajutau conducerea politică să mențină controlul și să prevină rebeliunea economică. Recompensele sau pedepsele din lumea de dincolo mențineau milioane de oameni sub controlul regilor, papilor și despoților. În acest sens, Karl Marx a spus că religia este opiatul maselor.

Rămâne cea de-a treia funcție, explicația și consolare pentru moartea finală a individului. Paul scrie:

Când eram copil, vorbeam ca un copil, înțelegeam ca un copil, gândeam ca un copil; dar când am devenit bărbat, am lăsat deoparte lucrurile copilărești.

-1 Corinteni 13:11

În calitate de non-teist, îi fac ecou lui Paul în acest sens - este timpul să lăsăm deoparte lucrurile copilărești. Ca adulți într-o societate alfabetizată și sofisticată din punct de vedere științific, ne putem împăca cu propria noastră moarte fără a recurge la o viață de apoi supranaturală. În dorința copilărească de a fi scutiți de sfârșitul suprem, religioșii creează o iluzie a vieții veșnice care împiedică trăirea deplină a acestei vieți. Frica irațională îngheață oamenii și îi împiedică să gândească limpede. Instinctul nostru natural de a evita moartea este rațional. Teama irațională de moarte determină milioane de oameni să risipească resurse vaste în căutarea unei vieți veșnice pe care chiar propriul lor text o arată ca fiind destul de nesigură.[157]

Virusul profetic

Toate religiile profetice - de la creștinism la islam, de la mormonism la religia *Ghost Dance* a nativilor americani din secolul I - proclamă sfârșitul lumii și revenirea unui zeu salvator. Groaza totală de o revenire și de o judecată îi face pe oameni să lucreze în limitele religiei. Necredincioșii și-au dat seama că nu există o a doua venire, dar poate exista o apocalipsă a prostiei virale. Sunt mai îngrijorat de faptul că fundamentalismul în toate formele sale va provoca un holocaust decât de faptul că vreun al 12-lea Imam[158], Iisus sau Mesia va reapare. În istoria lumii, au existat mulți

157 Întrebări precum: Cine merge în rai? Câți merg în rai? Când merg ei în rai? sunt toate total neclare în textele creștine. Islamul este mult mai clar cu privire la acest detaliu important, iar iudaismul tinde să îl ocolească complet.

158 Anumite tipuri de Islam Shii'a, numite Twelver Shii'as, cred că Hujjat al-Mahdi (născut în 868) a fost ascuns de Dumnezeu (cunoscut sub numele de Ocultare) pentru a apărea mai târziu împreună cu Iisus și a-și

salvatori răstigniți. Mulți au fost născuți din fecioare; mulți au fost de origine umilă, cu o descendență regală. Toți au susținut că se vor întoarce într-o zi. Unii au fost înviați; unii chiar au zburat până la cer.

Această poveste a fost un truc de succes uimitor pentru multe religii. În a doua carte a lui Petru, cititorii sunt sfătuiți să trăiască cu un ochi la a doua venire (a doua carte a lui Petru 3:11-12). Ei sunt încurajați să trăiască într-un mod care să îi împiedice să ia în serios viața reală, pentru că oricum aceasta nu este viața reală. De fapt, schimbă această unică șansă biologică ca ființă vie pentru ceva total nesigur. Cei care nu sunt teiști nu au acest punct focal de distragere a atenției, dar putem vedea cât de mult îi afectează pe ceilalți. Le irosește timpul prețios pe acest pământ, consumă resurse și îi ține strâns legați de virus.

Concentrarea asupra vremurilor de pe urmă distrage atenția chiar și persoanelor cu funcții guvernamentale înalte. James Watt, Secretar al Internelor în timpul lui Ronald Reagan, a făcut următoarea declarație: „Nu trebuie să protejăm mediul. A doua venire este aproape”. [159]

Coaliția Creștină, *Eagle Forum* și *Family Resources Council* se opun protecției mediului. Aceștia văd ecologismul ca pe o conspirație de subminare a virusului zeului lor și evaluează legislatorii în consecință. În 2003, 45 de senatori și 186 de reprezentanți au obținut cote de aprobare cuprinse între 80 și 100% din partea celor mai influente trei grupuri de susținere a dreptei creștine din țară, în mare parte pe baza opoziției lor față de protecția mediului, avort și alte probleme religioase. Mulți fundamentaliști creștini consideră că preocuparea pentru viitorul planetei noastre este irelevantă, deoarece aceasta nu are viitor. Ei cred că trăim în vremurile din urmă, când Fiul lui Dumnezeu se va întoarce, cei drepți vor intra în rai, iar păcătoșii vor fi condamnați la focul etern al iadului. Iată un citat mult prea frecvent al liderului evanghelic David Dansker:

Acest accent pus pe relațiile de interconectare, îmbrățișat de evanghelicii verzi, printre alții, este menit să promoveze viziunea mondială a egalității comunitare cu culturi diferite de creștinism și a acceptării acestora. Tinerii care participă la aceste programe dobândesc o nouă venerație pentru formele simple de viață, pentru ca cultul Gaiei să promoveze acceptarea unor standarde de viață mai simple și mai scăzute într-o comunitate mondială interconectată care luptă colectiv împotriva încălzirii globale. Lupta din umbră nu a fost niciodată atât de sinistru; pentru că, în loc să fie învățați să reziste dușmanului de moarte al Bisericii, studenții creștini sunt antrenați să lupte împotriva unuia care nu există.[160]

Există sute de citate ca acestea pe site-urile evanghelice, penticostale, dispensaționaliste și dominioniste. Este clar că nevoile virusului divin prevalează asupra realității conservării biosferei pământului pentru generațiile viitoare. Pământul este sacrificabil. Dacă zeul salvator va veni, el va avea grijă de toate.

Ca ne-teiști, suntem datori față de copiii noștri să contestăm aceste idei nebunești și să ne străduim să lăsăm lumii un loc mai rațional decât am găsit-o noi. Vor exista mai mulți viruși și mutații ale zeilor în viitor. Dacă noi, ca non-teiști, oferim modelul virusului divin ca o explicație alternativă pentru religie, cred că un număr semnificativ de oameni ar putea începe să recunoască manipularea religioasă în viața lor. Ei ar putea fi capabili să vadă când un politician folosește virusul divin pentru a manipula oamenii să voteze pentru el sau ea. Ar putea recunoaște o tactică virală în protejarea unui preot pedofil sau a unui predicator prădător sexual. Ei pot vedea prin infecția virală care suge resurse din buzunarele oamenilor săraci și le pune în mâinile slujitorilor mega bisericilor, permițându-le să trăiască stiluri de viață opulente. Ei pot fi capabili să vadă metodele de inducere a vinovăției care creează disfuncții sexuale.

îndeplini misiunea de a aduce dreptate și pace în lume.

159 James Watt, Secretar al Internelor sub Ronald Reagan, Washington Post, 24 mai 1981.

160 Christian Research Network, Climate Change: Stand Against False Gospel [articol on-line] (7 iulie 2007, accesat la 23 noiembrie 2008); disponibil la http://christianresearchnetwork.com/?p=2455: Internet. David Dansker scrie comentarii și articole care acoperă diverse subiecte, inclusiv ecleziologie, escatologie și teologie. El se concentrează asupra acelor subiecte care tratează erezia, curvia și apostazia

Odată ce oamenii recunosc că virusul divin acționează în viața lor, dobândesc capacitatea de a vedea manipularea acestuia în multe aspecte ale vieții. Viața nu devine brusc ușoară, dar devine mai puțin confuză.

Este posibil să fi văzut filmul din 1960 „*Micul magazin al ororilor*”. Un crescător de flori descoperă că noua sa plantă prosperă doar cu carne și sânge uman. Pe măsură ce trece timpul și planta crește, aceasta cere din ce în ce mai mult. Strigătul plantei, „hrănește-mă”, devine neîncetat, hipnotizându-l pe proprietar să ucidă oameni pentru a o hrăni. În cele din urmă, planta îl consumă chiar și pe crescătorul de flori. Așa este virusul divin, care infectează o persoană și începe să o recreeze pentru a-și asigura propria propagare. Deși rareori cere extreme, are puterea de a face acest lucru atunci când situația o cere. De la susținerea bisericii cu 10% din venit, de la abstinență la celibat, de la soldați creștini la kamikaze - el cere să fie hrănit.

Viitorul și virusul divin

Europa a fost un continent religios până la cel de-al Doilea Război Mondial. Prezența la biserică era ridicată în aproape toate țările, la fel ca și participarea la organizații religioase de toate tipurile. Secularismul poate că a fost prezent timp de două sute de ani, dar majoritatea oamenilor au păstrat o credință profundă în supranatural. Apoi a venit cel de-al Doilea Război Mondial. Acesta a fost un eveniment decisiv în istoria religioasă. Războiul părea să facă ceea ce niciun alt eveniment nu putea face. Frecvența religioasă a scăzut și nu și-a mai revenit niciodată. Țărilor de Jos, unde religia fusese motivul multor războaie și conflicte, brusc nu le-a mai păsat. Belgia, unde catolicii și protestanții au fost în conflict timp de secole, și-a pierdut cea mai mare parte a fervoarei religioase. Germania, unde Biserica Catolică a sărbătorit ziua de naștere a lui Hitler în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a suferit o pierdere uriașă de implicare și participare religioasă.

Comunitățile religioase din Europa, care s-au ținut separate timp de secole, se amestecă și se căsătoresc între ele cu impunitate. Frecventarea bisericii și donațiile, ca procent din venitul disponibil, reprezintă o fracțiune din ceea ce este în Statele Unite. Italia are acum cea mai scăzută rată a natalității din Europa - un fapt curios într-o țară oficial catolică în care Papa predică abstinența și păcatul contracepției și al avortului. În întreaga Europă, virusul divin care a infectat mințile a milioane de oameni timp de secole pare să fi aproape dispărut.

Oamenii din Europa care au purtat atâtea războaie religioase și au experimentat fundamentalismul creștin extrem nu pot înțelege astăzi mentalitatea evanghelică din Statele Unite. Este ca și cum continentul european s-a trezit din transa indusă de virus și a uitat toată pasiunea, furia și îndreptățirea de sine.

Dacă există speranță pentru viitorul ecologic și politic al civilizației și planetei noastre, aceasta va veni din decuplarea religiei de cultură. Scoaterea fantomelor sfinte ale religiei din guvern va permite o discuție rațională despre provocările reale cu care ne confruntăm. Cei care așteaptă raiul nu se concentrează prea bine asupra problemelor de astăzi. Atenția și energia lor sunt în mod constant deturnate de predicatori și preoți, care îi țin absorbiți în lumea imaginară a zeilor, îngerilor, demonilor și salvatorilor și le golesc buzunarele pentru propagare.

Europa a eliberat în mare măsură religia de cultură. Următorul pas este ca Statele Unite să facă la fel. Să sperăm că nu va fi nevoie de un război major. În alte părți ale lumii, India ar putea reuși să decupleze hinduismul și fundamentalismul său periculos prin intermediul proceselor sale democratice. China pare să fie în curs de decuplare a virusului marxist, dar cine știe care ar putea fi rezultatul?

Ultimele vor fi țările islamice. Având cea mai avansată formă virală, acestea sunt, de asemenea, cele mai infectate și legate cultural. Decuplarea în Occident va face mai mult pentru decuplarea islamului decât orice altă forță, deoarece fundamentalismul creștin este un factor major care contribuie la fundamentalismul islamic. Atunci când virusul fundamentalismului creștin s-a exprimat prin declarația președintelui Statelor Unite: „Suntem într-o cruciadă”, după 11 septembrie, a existat un răspuns uriaș din partea islamului la această declarație incendiară. Gândirea lucidă cu privire la modul de abordare a virusului în alte țări (Irak și Orientul Mijlociu) poate apărea doar dacă

suntem clari cu privire la modul în care virusul lui Dumnezeu manipulează propriul nostru sistem politic.

Amenințări la adresa virusului Dumnezeu

Există multe amenințări puternice la adresa religiei astăzi. Prima este interesul mare pentru cărți ca aceasta. Excesele dreptei religioase i-au trezit pe mulți să se uite mai atent la credințele lor. De asemenea, internetul a permis oamenilor care gândesc la fel să se găsească unii pe alții și să răspândească informații în afara influenței sau controlului religiei.

A doua amenințare la adresa religiei este mersul continuu al științei. În timp ce virusul lui Dumnezeu s-a concentrat adesea asupra lui Darwin, progresele în genetică au creat o cantitate imensă de dovezi în sprijinul tuturor aspectelor evoluției. Alte ramuri precum geologia, astronomia, psihologia, neurologia și antropologia au avansat în moduri care continuă să submineze afirmațiile virusului divin cu privire la orice, de la creație la relațiile umane.

Psihologia este o a treia amenințare. Scientologia și *Martorii lui Iehova* interzic membrilor să consulte psihologi. Religiile fundamentaliste sunt adesea suspicioase față de psihologie. Mulți psihologi pot vedea ce le face religia oamenilor. Cum distruge relațiile și familiile, cum îi forțează pe oameni să aibă convingeri care îi defavorizează pe ei înșiși și cum creează vinovăție și anxietate. Religia contribuie în mare măsură la apariția bolilor mintale. Religia nu este responsabilă pentru toate bolile mintale, dar joacă un rol în foarte multe cazuri. Aceste abuzuri sunt dezvăluite în cabinetul psihologului. Puțini alții vor auzi vreodată despre ele. La cine s-ar adresa? Pastorului sau preotului? Un bătrân sau un oficial al bisericii?

„Credința poate fi definită pe scurt ca o credință ilogică în apariția improbabilului. Un om plin de credință este pur și simplu unul care și-a pierdut (sau nu a avut niciodată) capacitatea de a gândi clar și realist. El nu este un simplu măgar; el este de fapt bolnav.”

-H. L. Mencken

Câte mii de oameni au fost afectați emoțional și mental de preoții catolici pedofili în ultimii 50 de ani doar în America de Nord? Amploarea problemei este dezvăluită abia recent în această țară, dar continuă să fie bine ascunsă în America Latină și în țările catolice din întreaga lume. Câte mii de oameni au fost abuzați de preoți protestanți prădători? În perioada 1960-1970, în șapte biserici ale confesiunii mele din Wichita, Kansas, opt preoți diferiți au fost prinși în relații adulterine (unii de mai multe ori). Ce se întâmpla în toate celelalte biserici protestante?

Șefii de cercetași ai bisericii baptiste locale au molestat mai mulți băieți din trupă. Consiliul bisericii și preotul au ignorat plângerile timp de ani de zile și apoi le-au cerut în liniște să plece. Ei s-au mutat la o altă trupă. Virusul lui Dumnezeu îi orbește pe oameni față de adevărul despre comportamentul liderilor lor și dă vina pe victime. Familiile, prietenii și întreaga societate suferă.

Site-ul *www.stopbaptistpredators.org* documentează zeci de biserici care au protejat slujitori și au defăimat victimele multor infracțiuni sexuale diferite. Tema comună este protecția vectorului și denigrarea victimelor. Biserica Catolică se comportă în același mod de zeci de ani, un model de comportament care a fost bine stabilit în înregistrările judiciare și în despăgubirile pentru victime.

Dar abuzul sexual este doar o parte a problemelor de sănătate mintală cauzate de religie. Fiecare virus divin încearcă să se asigure că persoana găzduiește doar virusul respectiv. Persoanele puternic infectate au tendința de a-i vedea pe cei care au o infecție diferită sau nu au nicio infecție drept dușmani sau periculoși. Baptiștii îi văd pe *Martorii lui Iehova* ca fiind răi. Nazarienii tind să îi vadă pe catolici ca fiind rătăciți. Mormonii îi văd pe scientologi ca pe un cult malefic. Și toți îi văd pe musulmani și pe atei ca fiind periculoși. Câtă ură, suspiciune, conflict, ceartă, chiar violență și moarte sunt cauzate de lupta pentru supremația virală? Câte familii sunt distruse de un virus divin? Câți copii sunt terorizați de lumea bântuită de demoni - pentru a folosi termenul lui Carl Sagan[161] - în care sunt forțați să locuiască?

161 Carl Sagan și Ann Druyan, The Demon-Haunted World: Science as a Candle in the Dark (Ballantine Books, 1997).

Respectând confidenţialitatea, psihologii pot fi o voce care să educe oamenii cu privire la modul în care virusul acţionează pentru a-i infecta pe oameni. Nu este treaba profesionistului din domeniul sănătăţii mintale să convingă pe cineva să renunţe la religie, dar nu putem nega rolul pe care religia îl joacă în crearea unor gânduri iraţionale şi a unui comportament autodistructiv.

Începerea conversaţiei

Ne aflăm în mijlocul unei explozii de cunoştinţe şi tehnologie. Religia a fost un impediment pentru ştiinţă de-a lungul istoriei. În timp ce religioşii susţin că ştiinţa fără religie este periculoasă, eu aş spune că religia foloseşte roadele ştiinţei pentru a face lumea mult mai periculoasă. Religioşii folosesc armele de război şi de comunicare electronică dezvoltate ştiinţific pentru a-şi propaga viruşii divini. Ei nu ezită să se revolte împotriva ştiinţei, chiar dacă folosesc instrumentele pe care ştiinţa le-a dat. Adevărat, avem nevoie de o discuţie deschisă despre etică în ceea ce priveşte ştiinţa şi aplicarea ei. Nu văd în ce mod religia ar putea contribui la această discuţie. Fiecare virus divin are strategia sa de propagare, iar acesta este principalul ghid al contribuţiei sale etice.

Biserica Catolică ignoră răspândirea SIDA în Africa în favoarea interzicerii prezervativelor, a controlului naşterilor şi a avortului. O abordare umanistă ar căuta binele suprem, cea mai eficientă şi umană abordare pentru a preveni răspândirea SIDA. O abordare catolică urmăreşte binele suprem al virusului Dumnezeu. Baptiştii tind să se concentreze pe relele educaţiei sexuale pentru adolescenţi şi să promoveze programe de abstinenţă ineficiente şi contraproductive. Virusul baptist urmăreşte binele suprem al virusului, nu al adolescenţilor. *Martorii lui Iehova* văd transfuzia de sânge ca fiind imorală, preferând să vadă pe cineva murind decât să accepte sânge. Perspectiva umanistă ar fi o decizie uşoară - faceţi transfuzia dacă aceasta creează un bine mai mare şi viaţă.

Prin expunerea manipulărilor unui virus divin, se deschide o oportunitate pentru o mai mare alegere şi libertate. Reforma lui Martin Luther din anii 1500 a dus la expunerea virusului catolic ca opresor al libertăţii politice, economice şi religioase. La rândul său, mişcarea anabaptistă a dezvăluit complicitatea luteranismului în suprimarea conştiinţei şi a libertăţii politice. Războiul civil englez şi Războiul de 30 de ani au demonstrat puterea distructivă a unui virus divin care nu ţine cont de suferinţa umană şi i-au determinat pe autorii Constituţiei SUA să asigure separarea dintre biserică şi stat.

Virusurile divine locale au justificat sclavia în întreaga lume. Biserica Baptistă de Sud a fost creată pentru a justifica sclavia. Abraham Lincoln, un necreştin şi probabil un deist, a fost capabil să întoarcă virusul împotriva lui însuşi într-un mod care i-a permis să conducă ţara printr-un război civil şi să o scoată din sclavie. Cu toate acestea, de îndată ce războiul s-a încheiat şi Lincoln a murit, virusul divin a trecut la treabă pentru a-i reprima pe cei care fuseseră sclavi. Virusul a fost la fel de activ şi în Nord, menţinând discriminarea şi refuzând cetăţenia deplină pentru negri.

Virusul divin creştin a oferit toate justificările necesare pentru a comite genocidul asupra practic tuturor grupurilor indigene din emisfera vestică. Toate bisericile importante din Germania l-au sprijinit pe Hitler. Din partea bisericilor nu a venit nicio opoziţie eficientă la genocid. Autorii genocidului din Rwanda şi Bosnia au fost prea adesea clerici care au predicat ura etnică. De la preoţii catolici din Rwanda la preoţii ortodocşi din Serbia, au existat extrem de puţini lideri religioşi care şi-au riscat viaţa pentru a opri crimele. Mai mulţi oficiali religioşi au fost de fapt implicaţi în persecuţie.[162]

Unde este conducerea morală religioasă? Metafora noastră virală explică lipsa unei conduceri morale puternice şi eficiente, virusul divin este preocupat mai mult de supravieţuire, nu de conducere. Conducerea presupune riscuri şi creează opoziţie; niciuna dintre acestea nu este bună pentru propagare. Nu este nevoie de un zeu pentru a se opune unor astfel de atrocităţi. Cei care au un zeu sunt prea adesea o parte a problemei. Jim Crow a fost sprijinit şi predicat de la mii de amvoane

162 BBC News, Rwanda priest tried for genocide [articol on-line] (20 septembrie 2004, accesat la 23 noiembrie 2008); disponibil la http://news.bbc.co.Uk/2/hi/africa/3671464_stm; Internet. Pentru o relatare neclintită, vezi Carol Rittner, John K. Roth şi Wendy Whitworth, Genocide in Rwanda: Complicity of the Churches? (Paragon House Publishers, 2004).

din Sud încă din anii 1970. Unde a fost opoziția religioasă? Indicând puținii lideri religioși care s-au opus lui Jim Crow sau genocidului, se ignoră miile care nu au făcut-o.

Discuțiile despre etică din cadrul școlilor de teologie sunt menite să asigure propagarea virusului, dar nu contribuie cu nimic sau cu foarte puțin la combaterea sărăciei, rasismului, discriminării, militarismului etc. Cei care pretind că religia a adus mari schimbări arată adesea spre oameni precum Martin Luther King Jr. Eu aș sugera că Dr. King a fost un pragmatic care a folosit religia ca metodă de comunicare. Etica sa a fost mai mult inspirată de Mohandas Gandhi (un hindus din India) decât de Iisus. Lectura sa a *Bibliei* a fost extrem de selectivă și în opoziție puternică cu mulți alți experți creștini. Supremaților albi au mult mai multe scripturi de citat decât Dr. King. Geniul său a fost capacitatea de a juca virusul împotriva lui însuși. Prin discursuri și acțiuni, el a evidențiat modul în care religia menține opresiunea. Adepții săi proveneau din multe biserici diferite, iar un număr surprinzător erau nereligioși sau atei.[163]

Bilanțul etic și moral slab al religiei nu este de bun augur pentru conducerea religioasă în lumea de astăzi. Știința merge înainte. Rezistența fundamentalistă din Missouri nu va opri cercetarea celulelor **stem** în Coreea, China sau chiar California și Massachusetts. Proliferarea nucleară nu va fi controlată prin rugăciunea într-o biserică. Problema este dincolo de capacitatea religiei de a opri sau chiar de a influența la scară globală. Religia oferă puține sau deloc îndrumări pe care o persoană rațională nu le-ar putea determina fără religie. Este încă nevoie de o dezbatere morală și etică, iar non-teiștii sunt în măsură să influențeze această dezbatere.

Religia a avut puțin sau nimic de-a face cu prevenirea războiului nuclear în timpul războiului rece. Analiza geopolitică rece și dură de ambele părți a permis lumii să prevină un astfel de holocaust. Religia nu a avut nimic de-a face cu descoperirile majore din fizică, medicină, biologie, genetică și alte domenii, dar a încercat uneori să împiedice sau să interzică utilizarea lor. De la opoziția timpurie față de fertilizarea *in vitro* la opoziția față de controlul nașterilor, de la procesul *Scopes Monkey* la procesul Dover, Pennsylvania, privind designul inteligent, religia a fost un impediment pentru știință și nu dă semne că s-ar opri. În aproape fiecare caz, religia a pierdut, dar atâta timp cât copiii sunt expuși în profunzime la virusul lui Dumnezeu și educația științifică este restrânsă, ignoranța va continua.

Influența non-teiștilor

În calitate de ne-teiști din Statele Unite, avem probabil mai multă influență asupra utilizării etice a științei și tehnologiei decât religioșii. Sondajele începute în 1914 arată că oamenii de știință își pierd credința în supranatural.

Comparație între răspunsurile la sondaje ale principalilor oameni de știință[164].

Credința în Dumnezeu personal	1914	1933	1998
Credință personală	27.7	15	7.0
Necredință personală	52,7	68	72,2
Îndoială sau agnosticism	20,9	17	20,8

Credința în imortalitatea umană	1914	1933	1998
Credință personală	35,2	18	7,9
Necredință personală	25,4	53	76,7
Îndoială sau agnosticism	43,7	29	23,3

Marea majoritate a câștigătorilor premiului Nobel pentru știință din ultimii 20 de ani au exprimat o formă de necredință. Trebuie să ne folosim influența cu înțelepciune și să ne asigurăm că dialogul se bazează pe analiza rațională a obiectivelor umaniste. Trebuie să devenim experți în

163 Ateu și lucrător poștal, William L. Moore a mărșăluit de multe ori pentru drepturile civile în sud. La 23 aprilie 1963, a fost ucis în ultimul său marș. Arma crimei a fost identificată, iar proprietarul ei, Floyd Simpson, a fost inculpat. Martorii au declarat că acesta se certase mai devreme în acea zi cu Moore. A se vedea Mary Stanton, Freedom Walk: Mississippi Or Bust (University Press of Mississippi, 2003).

164 Edward J. Larson și Larry Wilham, „Leading scientists still reject God," Nature 394, nr. 6691, (1998): 313.

identificarea obiectivelor virușilor lui Dumnezeu și să îi provocăm. Virusurile divine caută să folosească mijloacele la îndemână - fie ele științifice, sociale sau politice - pentru a se propaga, nu pentru a servi intereselor umanității.

Alte țări nu sunt afectate de virușii anti-știință. China, India, Japonia, Taiwan și multe altele produc oameni de știință și ingineri în număr record. Nicio societate nu este lipsită de viruși divini, dar unele nu sunt atât de împovărate de cei anti-știință puternici din punct de vedere politic din Statele Unite. Sănătatea științei și tehnologiei americane este influențată de măsura în care virusurile divine inhibă finanțarea sau cercetarea. Atunci când religiile se implică în deciziile de finanțare, alegerea rațională este mai puțin probabilă. Religioșii din Texas, Florida, Pennsylvania, Kansas și multe alte state au lucrat din greu pentru a finanța direct programe neștiințifice de design inteligent și abstinență și pentru a direcționa fondurile departe de cercetarea celulelor **stem**, biologia evoluționistă și programele de educație sexuală validate științific. În calitate de ne-teiști, trebuie să ne facem auziți cu privire la aceste probleme dacă dorim să contribuim la menținerea Statelor Unite viabile din punct de vedere economic și în fruntea științei și tehnologiei.

Politica guvernului

O politică informată necesită o discuție deschisă și o analiză clară a raportului costuri-beneficii. Atunci când religia intră în discuție, costurile și beneficiile imaginare influențează calculele. Democrația noastră liberală funcționează în ciuda religiei, nu din cauza ei. Atunci când religia a fost supusă dezbaterii, această națiune a făcut mari progrese. Începând cu fondatorii și președinții religioși de la începutul Statelor Unite, până la conducerea religioasă a lui Abraham Lincoln și conducerea liberală și nereligioasă a lui Franklin D. Roosevelt, progresul apare atunci când națiunea ia decizii în interesul poporului, nu al religiei. Lupta de zeci de ani privind avortul a oferit virusului divin mijloacele de a infecta sistemul nervos central ca niciodată până acum. Cu cinci judecători catolici la Curtea Supremă, religia devine rapid un factor-cheie în deciziile judiciare.

În ciuda interzicerii de către Constituția SUA a religiei ca test pentru obținerea unei funcții, candidații la președinție au fost obligați să își poarte religia pe mânecă cel puțin din 1976. Ronald Reagan, nereligios, a devenit brusc interesat să meargă la biserică atunci când a candidat pentru funcția de guvernator al Californiei. În 1988, dreapta religioasă a pus la îndoială credibilitatea religioasă a lui George H. W. Bush pentru că soția sa, Barbara Bush, era pro-avort. În timpul dezbaterilor prezidențiale din 2008, candidații și-au etalat religia în moduri care ar fi fost considerate rușinoase în anii 1800.

În calitate de ne-teiști, putem sprijini discuțiile raționale în spațiul public și putem contribui la descurajarea dorinței de a injecta religia în fiecare aspect al politicii electorale. Putem pune întrebarea: „Cum califică religia o persoană pentru o bună guvernare?” În trecut, majoritatea membrilor consiliilor de administrație ale școlilor au făcut puțin caz de religia lor. De ce afilierea religioasă a devenit brusc atât de importantă în alegerile pentru consiliul școlar dacă nu pentru a introduce religia în clasă? Atunci când candidații își fac publicitate religiei lor sau fac declarații flagrante pentru a face pe plac virușilor dumnezei, trebuie să fim pregătiți să le cerem socoteală.

Virusul lui Dumnezeu va duce cu plăcere o cultură înapoi în Epoca Fierului sau chiar în Epoca Pietrei, dacă acest lucru favorizează propagarea. Uitați-vă la stagnarea culturii islamice în ultimii 800 de ani. Islamul a fost odată leagănul științei și al matematicii. Fundamentaliștii creștini ar face la fel. Vectorii evanghelici predică în fiecare duminică despre întoarcerea la Epoca de Fier în ceea ce privește educația, știința, căsătoria, politica etc.

Iată viziunile lor pentru viitorul nostru:

Acesta este pământul nostru. Aceasta este lumea noastră. Aceasta este moștenirea noastră și, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom revendica această națiune pentru Iisus Hristos. Și nicio putere de pe pământ nu ne poate opri.

-D. James Kennedy, O națiune în căutarea sufletului său

Dacă nu doriți o națiune creștină, atunci mergeți la una dintre numeroasele națiuni care sunt deja păgâne, în loc să o pervertiți pe a noastră.

-Jeff Fugate, pastor al Clays Mill Road Baptist Church

Cei care studiază jihadul vor înțelege de ce islamul vrea să cucerească întreaga lume. Toate țările cucerite de islam sau care vor fi cucerite în viitor vor fi marcate pentru mântuirea veșnică. Pentru că ele vor trăi sub legea lui Dumnezeu.

-Ayatollah Ruhaollah Khomeini,

Islamul nu este o națiune de pacifiști Nimeni nu are dreptul să se închine pe această planetă unui alt Dumnezeu decât Iehova. Și, prin urmare, statul nu are responsabilitatea de a apăra pseudo-dreptul nimănui de a se închina unui idol.

-Rev. Joseph Morecraft, Chaldedon Presbyterian Church. Discurs

Religiile vor fi cu noi atâta timp cât oamenii vor căuta răspunsuri ușoare; atâta timp cât vectori pricepuți îi vor seda pe oameni pentru a evita întrebările dificile ale vieții; atâta timp cât cei infectați își vor lăsa predicatorii, papii și imamii să gândească pentru ei, vom avea religie.

În calitate de non-teiști, putem încerca să facem acest mediu religios mai puțin toxic pentru cultura noastră și pentru noi înșine. Identificați și contestați comportamentul viral în propria persoană și învățați să trăiți fără virus. Puteți sprijini educația științifică și contesta pătrunderea fundamentalismului în sistemele noastre publice. Sprijiniți profesorii universitari atacați de virușii divini. Vorbiți și predați „etica fără religie” și cum să faceți alegeri raționale, etice, fără referire la Allah, dumnezeu sau Satana.

A fi în viață astăzi este singurul lucru pe care tu sau eu îl știm. Suntem produsul unui proces biologic uimitor în care o spermă din milioane s-a întâlnit cu un ovul. Acest eveniment nu se va mai repeta niciodată. Profitați din plin de el.

TRADUCERE REALIZATĂ CU:

DeepL Translator